

Cách Cách Cát Tường

Contents

Cách Cách Cát Tường	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	24
5. Chương 5	32
6. Chương 6	38
7. Chương 7	44
8. Chương 8	49
9. Chương 9	57
10. Chương 10	63

Cách Cách Cát Tường

Giới thiệu

Truyện xoay quanh hai nhân vật chính với những tình huống có hài hước nhưng cũng có khi lại gây b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cach-cach-cat-tuong>

1. Chương 1

Lộp cộp, lộp cộp. . . .

Một chiếc xe ngựa có mái che thoát nhìn rất bình thường, đang từ từ chạy trên đường đá ở kinh thành về phía cửa thành.

Bên ngoài đang có tuyết lớn rơi xuống, tiếng chuyển động bình thường của bánh xe rất có quy luật, ngồi trong buồng xe ấm áp, thật rất muốn ngủ.

“Ngô đại ca, chúng ta phải ra khỏi thành sao?”

Bên trong buồng xe, một nữ tử dung mạo xấu xí, trên mặt hiện đầy vết sẹo lớn lộ đầu ra ngoài rèm, hỏi nam nhân ngồi kéo đầu ngựa đằng trước.

Âm thanh của nữ tử tao nhã trơn mềm, không hề giống với dung mạo dọa người của nàng.

“Không ra khỏi thành. Phượng chủ tử trong ngõ nhỏ hạ lệnh cứu muội ra khỏi phủ Đông vương, nhưng không bảo ta đưa muội ra khỏi thành. Ngai ấy còn phân phó, đang chờ chúng ta trước quán rượu Oa Oa.” Nam tử trẻ tuổi quay đầu lại nhìn một cái, ánh mắt kiên định ẩn chứa dịu dàng.

“Phượng chủ tử?” Nữ tử hỏi, giọng nói trơn mềm có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy, Phượng chủ tử về kinh rồi, ngai ấy muốn gặp muội.” Ngô Viễn Sơn nói.

Nghe thế, Trần Châu không có hỏi nhiều nữa. Nàng biết Phượng chủ tử tự mình lên kinh tìm nàng, nhất định là có chuyện gấp gáp. Còn là chuyện gì, thì chờ gặp Phượng chủ tử tự nhiên sẽ hiểu.

“Muội chắc đã chịu khổ trong địa lao phủ Đông vương rồi?” Trần mặc chốc lát, Ngô Viễn Sơn hỏi.

Trần Châu lắc đầu một cái. “Không có gì.” Giọng điệu của nàng rất nhạt, giống như đã quen rồi.

“Bối lạc Đông phủ không có làm khó muội chứ?” Ngô Viễn Sơn lại hỏi.

Trần Châu lại lắc đầu. Nàng không phải nhân vật quan trọng, còn nữa, cũng không có chứng cứ trực tiếp chứng minh nàng hại chết lão phúc tấn phủ Cung thân vương, nàng chỉ bị nhốt thật lâu, đói bụng thật lâu, khát thật lâu.

Nàng biết, người hạ lệnh không ỉnh ăn uống, là bối lạc Duẩn Đường.

Có lẽ hẳn nghĩ một nha đầu bình thường, nhịn không qua ba ngày sẽ bởi vì đói bụng khó nhịn mà cho khẩu cung, nói ra lời thật, nàng ở trong thủy lao phủ trong Đông vương đói bụng khoảng sáu ngày, chỉ uống nước bẩn trên đất tù.

Sự hành hạ mà người khác không thể nhịn được đối với nàng cũng không là gì, đau khổ nhiều năm qua đã sớm giúp nàng học được nhẫn nhục chịu đựng.

Huống chi nàng biết mình tuyệt sẽ không đói chết ở phủ Đông vương, bởi vì nàng tin tưởng, Ngô Viễn Sơn nhất định sẽ tới cứu nàng.

“Đằng trước có một trạm nhỏ!” Ngô Viễn Sơn chợt nắm chặt dây cương, làm chậm lại tốc độ xe ngựa.

“Là kiểm tra người đến.” Vén rèm trước xe lên, Trần Châu lưu ý đến người canh giữ trước trạm nhỏ, là thủ vệ Đông phủ. “Người của phủ Đông vương biết ta trốn.” Nàng nhẹ giọng nói.

Để rèm xuống, nàng quay đầu về gương đồng trong buồng xe bên, gương tay lộ ra da giả trên mặt. . . .

“Chớ hoảng hốt, chúng ta từ từ chạy xe tới.” Phía sau rèm, giọng nói của nàng dịu dàng bình tĩnh.

Da giả trên mặt đã được lột bỏ hết, gương mặt tái nhợt xuất hiện trong gương đồng.

Dáng người trong kính rất thon gọn, dung mạo trắng nõn nhưng không đẹp. Nàng rất bình thường, bình thường đến mức nam nhân thiên hạ tuyệt sẽ không nhìn nàng lâu, cộng thêm bề ngoài quá gầy nhỏ, nếu như đứng ở trong đám người, thường thường chỉ là một bóng dáng mờ nhạt thôi. Nhưng nếu nhất định phải tìm ra chỗ đặc biệt trong dung mạo của nàng, thì chỉ có cặp con ngươi mát lạnh thấy đáy kia, sạch sẽ sáng rõ, chiếu thẳng vào lòng người khiến người ta khắc sâu ấn tượng.

Nhưng, cũng chỉ là khắc sâu ấn tượng mà thôi.

Nam nhân không hề thích một nữ tử có ánh mắt quá minh mẫn, lại thiếu hụt xinh đẹp, nữ nhân như vậy sẽ chỉ làm cho người khác cảm thấy khó đến gần.

“Ta hiểu!” Ngô Viễn Sơn buông lỏng dây cương, mặc cho con ngựa chậm rãi đi tới.

Nhiều năm qua, hai người đã sớm có ăn ý.

“Phủ Đông vương phụng ý chỉ hoàng thượng tra án” Duẩn Đường lạnh nhạt không nhanh không chậm quẳng xuống một câu. “Phạm nhân chạy mất nên không tránh được cản đường kiểm tra, thất lễ, nhưng phải làm theo quy định.”

Lời vừa mới dứt, thủ vệ đã bao bọc vây quanh xe ngựa.

Ngô Viễn Sơn không biến sắc, hạ mí mắt nói: “Tiểu dân không phải không cho kiểm tra, nếu là để phá án, dĩ nhiên phối hợp!” Hắn đưa tay vén rèm lên –

Chỉ thấy một nữ tử nghiêng người ngồi ở bên trong buồng xe, cả người mặc quần áo trắng, thon gầy thanh nhã, mái tóc đen nhánh che nửa mặt, nhất thời cũng nhìn không ra diện mạo.

“Muội tử, bối lạc gia muốn tra án, chúng ta phối hợp một chút đi!” Ngô Viễn Sơn thét vào trong buồng xe.

Nữ nhân trong xe ngựa bỗng nhúc nhích, từ từ vén rèm ra ngoài.

“Bối lạc gia.” Sau khi nữ tử xuống xe liền cúi đầu, cúi người. Sau đó nàng ngẩng mặt lên, con ngươi mát lạnh nhìn người trước mắt.

Nam nhân có dung mạo anh tuấn, lại cộng thêm quý khí tốt đẹp bẩm sinh, cho dù là ai, khi đối diện gương mặt này cũng không dờ mắt nổi.

Con ngươi của Trần Châu lại không lưu lại trên mặt nam nhân, nàng bình thản dờ mắt như không có gì lạ, lúc nói chuyện nhìn đối phương chỉ vì lễ phép.

“Đây là lệnh muội?” Dời đi tầm mắt, Duẩn Đường hỏi phu xe.

Đã quen được nữ nhân nhìn chăm chú, nên phản ứng bình tĩnh của nữ tử trước mắt khiến Duẩn Đường kinh ngạc, nhưng trên mặt nàng không có vết sẹo, nói rõ không phải là nữ tử bọn họ muốn tìm. Duẩn Đường rất tự nhiên dời mắt đi.

Nữ tử này diện mạo bình thường không có gì lạ, dù phản ứng hơi kỳ lạ, cũng không hấp dẫn được hứng thú của hắn.

“Vâng” Ngô Viễn Sơn cẩn thận trả lời từng li từng tí.

“Từ đâu tới, đi hướng nào?” Một thủ vệ thét.

“Chúng ta ở trong góc thành đông, muốn đến quán rượu trong ngõ nhỏ Oa Oa phía trước.” Ngô Viễn Sơn tiếp lời.

“Quán rượu? Người mang theo khuê nữ nhà ngươi đến quán rượu làm gì?” Thủ vệ héch mảy lên, nhếch miệng cười lạnh.

“Triều đình có quy định, khuê nữ chưa xuất giá không được vào quán rượu?” Trần Châu lên tiếng, giọng nói của nàng thanh thúy dễ nghe, ôn nhã tĩnh táo.

Thủ vệ ngơ ngẩn, nhất thời nói không ra nửa câu.

Con ngươi bình tĩnh của Trần Châu lại đối diện Duẩn Đường lần nữa. Sau khi bỏ lớp ngụy trang, dung mạo của mình đã thay đổi, nàng không lo hắn sẽ nhận ra nàng. Người sau héch mảy lên, không nói một câu, chờ nàng nói tiếp.

“Chúng ta hát xướng để duy trì cuộc sống, không đến quán rượu, quán cơm, còn có thể đi nơi nào?” Nàng nhẹ nhàng nói, nụ cười rất nhạt, thái độ rất thông dong, không có bởi vì quyền thế của nam nhân trước mắt này, mà rối loạn tay chân, hoặc có ý sợ hãi.

Biểu hiện của nàng khiến Duẩn Đường đã chú ý.

“Bối Lạc Gia, tiểu nhân thấy không phải nàng.” Thủ vệ không tiếp lời được, chỉ đành phải xoay mặt bẩm báo với gia của hắn.

Bọn họ muốn tìm nữ tử giọng nói trầm thấp, khó nghe, nếu nói liên tục thì âm thanh sẽ làm cho lỗ tai người nghe sinh kén, làm sao có thể hát ở quán rượu, quán cơm?

“Mắt chó của người mù rồi!” Con người lạnh lùng của Duẩn Đường nhìn thẳng ngay tiểu nữ tử của hắn, trong miệng ôn hoà quăng xuống lời nói. “Người chúng ta muốn tìm là nữ tử dung mạo xấu xí, dĩ nhiên không phải cô nương trước mắt.”

Nữ tử này mặc dù không đẹp, nhưng cũng không đến nỗi xấu xí kinh người. Một đám thủ vệ không dám hé răng, cúi thấp đầu xuống tránh bị mắng nữa.

“Bối Lặc Gia, chúng tiểu nhân có thể đi rồi chưa?” Phủi phủi ống tay áo, ánh mắt nhàn nhạt của nàng quét qua nam nhân.

Duẩn Đường nheo mắt lại. “Cô nương hiển nghệ ở quán rượu nào trong ngõ nhỏ Oa Oa?” Hắn nhếch môi, con người sáng lại thâm trầm.

“Chúng ta không hát rong cố định trong quán rượu nào cả.” Ngô Viễn Sơn tiến lên một bước, không đợi Trần Châu trả lời đã tiếp lời trước hết.

Trần Châu ngoái đầu nhìn lại Ngô Viễn Sơn một cái, bàn tay ấm áp của người sau đặt lên đầu vai nàng. Trần Châu không có khước từ, cũng không còn phản ứng.

“Nên đi.” Ngô Viễn Sơn mềm giọng thúc giục.

Động tác hơi nhỏ, khiến bất luận kẻ nào cũng có thể cảm thấy, quan hệ của bọn họ rất ái muội.

“Khuê danh của cô nương là?”

Duẩn Đường vừa thốt ra lời kia, liền nhìn ra được, cả đám vệ sĩ cũng cảm thấy kinh ngạc – dù là nữ tử đẹp hơn, Bối Lặc Gia từ trước đến giờ đều không đặt trong lòng, vào lúc này hắn lại mở miệng hỏi tên nữ tử này? Thật khiến bọn họ không hiểu, mà nữ nhân này bề ngoài bình thường, lại không có sắc đẹp, cũng không có tư thái gì.

“Tiện danh của tiểu nữ tử không đáng nhắc đến.” Nàng nhẹ nhàng cười, lực yếu thắng mạnh, xoay người lại đi về phía xe ngựa, giữa lông mày không hề hiện nét ta đây hay lưu luyến.

Cự tuyệt nhẹ nhàng lạnh nhạt, nhưng cũng là kiểu từ chối mạnh mẽ uyển chuyển. Duẩn Đường nheo mắt lại, không vui rõ ràng hiện ra mặt.

“Bối Lặc Gia, nếu tìm lộn người, hiện nay có thể để chúng ta đi rồi hả?” Ngô Viễn Sơn cất ột tiếng, không kiêu ngạo không tự ti hỏi.

“Đi!”

Tùy tùng bên cạnh Bối lặc Duẩn Đường được ám hiệu, phát tay như xua đuổi con ruồi.

“Đi thôi!” Ngô Viễn Sơn đỡ Trần Châu lên xe ngay, sau đó mình cũng lên, kéo chặt dây thừng, vững vàng khổng chế xe ngựa chạy vào ngõ nhỏ Oa Oa.

Chờ xe đi thật xa, Bối Lặc Gia chợt nhàn nhạt quăng xuống một câu –

“Theo sau.”

Ý tứ của gia rất rõ ràng, tùy tùng bên cạnh lập tức có hành động –

Mấy tên thủ vệ chia nhau ra lên ngựa, bọn họ được huấn luyện nghiêm chỉnh, động tác nhất trí, lập tức theo sau xe ngựa.

Ánh mắt Duẩn Đường nhìn chăm chú vào bóng xe dần dần biến mất, cho đến khi chiếc xe ngựa kia rời khỏi tầm mắt.

Góc thành đông –

Đó là vị trí phủ Đông vương, cũng là phương hướng “huynh muội” này đi tới.

Một nữ hát rong tầm thường dù có can đảm, cũng không thể gan lớn đến không hề sợ hãi chút nào nhìn thẳng hắn – trừ phi nữ tử này làm xiếc kiếm bán mình, duyệt người vô số, vả lại phần nhiều là quan lại quyền quý.

Nhưng, dù là người tài nghệ cỡ nào, chỉ là một nữ tử không sắc đẹp, tuyệt đối không có khả năng được phú quý vương tôn cưng chiều.

Chuyện này thật đơn giản thế sao?

Hắn cũng không giải thích gì về nghi điểm kia, bởi vì chân tướng tự sẽ nói.

Tựa như bản tính không tin người trước giờ của hắn, cho nên tính người ghê tởm cũng chưa từng khiến hắn thất vọng.

“Bọn họ theo kịp rồi.”

Xe ngựa vững vàng đi vào ở bên trong, cách màn che, Ngô Viễn Sơn cũng không quay đầu lại nói với người trong buồng xe.

Dựa vào trực giác, hắn biết phía sau tối thiểu có ba con ngựa nhanh theo dõi.

“Ta sớm ngờ tới, nếu như hắn xuất hiện, như vậy ta liền chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất.” Trong rèm, Trần Châu nhẹ nhàng chậm rãi trả lời.

Nhẹ nhàng vén một góc màn cửa sổ buồng xe lên, nàng như có điều suy nghĩ ngó ra ngoài cửa sổ, hồi tưởng lại một màn lần đầu tiên nhìn thấy trong ngõ nhỏ Đầu Tử ba tháng trước.

Bối lạc Duẫn Đường phủ Đông vương là một nam nhân thông minh, hơn nữa khó dây dưa.

Lần đầu giao chiến trong ngõ nhỏ Đầu Tử, dù nàng ở ẩn núp trong phủ Cung thân vương hơn một tháng, không bước chân ra khỏi nhà, vốn tưởng rằng đã thoát khỏi hắn, ai ngờ sự chịu đựng của hắn thật kinh người, đã giăng lưới, liền thề thu lưới. Trải qua một số chuyện, nàng hiểu nghị lực của hắn cực kỳ khác người, tuyệt sẽ không làm chuyện bỏ dở nửa chừng, càng sẽ không thỏa hiệp với bất kỳ nghi điểm.

Ứng phó nam nhân này, nàng biết, mình phải cực kỳ cẩn thận.

“Chúng ta không thể gặp Phượng chủ tử rồi. Ngô đại ca, làm phiền ngài lượn quanh đến cuối ngõ nhỏ, đến quán rượu Lam Sắc đi.” Trần Châu dịu dàng nói.

Trên thực tế, nàng quả thật có thân phận người hát rong. Kinh doanh nhiều năm, vì làm việc dễ dàng, tổ chức đã sớm bày ra vài thân phận giùm nàng.

Nhưng nếu thỏ khôn có ba cái hang, thì nàng càng hơn thế, chứ không ít hơn.

“Nhưng Phượng chủ tử vẫn chờ –”

“Vì an toàn của Phượng chủ tử, hiện tại càng không thể gặp mặt.” Âm thanh vẫn dịu dàng, Trần Châu không có giải thích nhiều.

Ngô Viễn Sơn không xen vào nữa, đáy mắt nhiều thêm vẻ ôn tồn khác thường.

Tất cả theo nàng. Nhiều năm qua, hắn đã sớm biết trí tuệ của nàng trên mình.. . .

Huống chi nàng là thánh nữ Bạch Liên giáo, không phải người thường.

“Lúc này ta đã mạo phạm.” Hắn nói về chuyện đỡ nàng lên.

Thường ngày hắn làm sao cũng không dám đụng chạm Thánh nữ, nhưng tình huống lần này khác, hắn nhìn ra bối lạc đó không có ý tốt, hắn chỉ muốn bảo vệ nàng. . . .

“Ta chỉ muốn bảo vệ muội –”

“Ta hiểu.” Trần Châu hơi hợt trả lời một câu.

Trần Châu hiểu, mấy năm qua đều nhờ Phượng chủ tử thông cảm, và Ngô đại ca giúp đỡ, nếu không nàng không cách nào ở trong phủ Cung thân vương có kỷ luật nghiêm minh suốt mười năm.

Nhưng đối với Ngô Viễn Sơn, nàng luôn thủy chung giữ vững cự ly như có như không.

Năm sáu tuổi, nàng nhận ân của chủ tử, cứu mẹ con các nàng trong lúc sắp chết, sau lần đó sư phụ lại càng không để ý thân phận người Mãn Thanh của nàng, dùng thân phận người kế thừa thánh nữ Bạch Liên giáo để tiến cử nàng vào giáo, điều kiện duy nhất, là muốn nàng từ lúc đó tự xem thành người Hán, chỉ quan tâm sự tồn vong hưng thịnh của người Hán.

Bạch Liên giáo, cứng đầu cứng cổ là ấn tượng mà người đời dành cho họ, vốn là tà giáo Bái Hỏa luôn khiến người đời sợ và ghét, nên mới đặt một tên khác.

Từ ngày sư phụ dẫn nàng vào giáo, Trần Châu liền hiểu, người Bạch Liên giáo đều có một chí hướng duy nhất, chính là phản thanh phục minh. Điều nàng không hiểu là, sư phụ biết rõ nàng là người Mãn Thanh, vì sao còn muốn dẫn nàng vào giáo?

Lúc ấy nàng không hỏi, cho đến hơn một năm trước, sư phụ mất, Trần Châu mới thuận nước đẩy thuyền thể thân sư phụ, trở thành Thánh nữ Bạch Liên giáo. Sau đó nàng rút cuộc hiểu rõ, thì ra mình và Bạch Liên giáo vốn là huyết mạch tương liên.

Ngô Viễn Sơn im lặng. Không khí giữa hai người hơi có vẻ xấu hổ, nàng luôn không biến sắc cho qua, khiến hắn lại không dám đi quá giới hạn, tiết lộ sự ái mộ mình dành cho nàng –

Đúng, cho tới nay hắn luôn len lén ái mộ Thánh nữ, nhưng việc này không được cho phép trong giáo.

Thánh nữ có địa vị trình tiết cao thượng ở trong giáo, cả tư tưởng cũng không được làm bẩn. . . .

Hành vi của hắn kì thực đã xúc phạm vào giáo quy, huống chi hai người còn có khoảng cách.

Mặc dù hắn cũng từng giãy giụa, mâu thuẫn. . . . Nhưng chỉ len lén ái mộ nàng, sẽ không ai biết!

Hắn biết mình không chiếm được nàng, nhưng nàng là Thánh nữ, sẽ không thuộc về bất kỳ nam nhân nào. . . . Biết chuyện như thế, hắn ngược lại an tâm.

Ngô Viễn Sơn đã thề trong lòng, hắn sẽ bảo vệ Trần Châu cả đời, vĩnh viễn viễn viễn –

Hắn sẽ không cho phép bất luận kẻ nào có cơ hội tổn thương nữ thần trong lòng hắn.

Ngõ nhỏ Hướng Dương trong thành Bắc Kinh.

Phủ Đông vương có một bí mật. Giữ kín như bưng.

“Bảo chủ tử, ngài chớ tùy hứng –”

3, 4 người phụ nữ hợp sức ngăn ở đầu ngõ, vây lại một cô gái nhỏ gần mười tuổi, cả thót chân ở bên ngoài một tòa nhà lớn hoang phế.

Những người phụ nữ này đều là người làm trong phủ Đông vương.

“Ta chỉ đi ra ngoài một chút!” Cô gái nhỏ mười tuổi gương mặt, đầy mắt ngấn lệ chớp chớp. “Có phải đại ca phái các người tới bắt ta hay không? Các người không thể nhốt ta!”

Cô gái nhỏ nén lệ, khổ sở tố cáo. Nàng là Bảo Tần cách cách ở phủ Đông vương, muội muội của bối lạc Duẩn Đường.

Nô tài trong phủ truyền nhau, Bảo Tần cách cách là dư nghiệt lão vương gia tham dâm lưu lại –

Một tiểu cách cách thót chân, một “Sĩ nhục” không thể bước ra cửa chính vương phủ.

“Bảo chủ tử, ngài nghe lời, ngoan ngoãn đi theo chúng ta trở về, chớ bắt chúng ta nhốt ngài!” Một người phụ nữ áo đỏ trong đó nhún mào.

Bà ta đã không còn tính nhẫn nại, không có thời gian mò mẫm mãi với tiểu tiện nhân không có cha thương, không có mẹ yêu này.

“Ta không trở về.” Cô gái nhỏ mặc dù nhu nhược, nhưng rất cố chấp.

“Vậy thì đừng trách các nô tài thất lễ!”

Người phụ nữ áo đỏ nháy mắt, mấy người hơi đi tới muốn bắt người, cô gái nhỏ xoay người, chạy thực mạng vào trong vườn –

“Đừng tới đây!”

Cô gái nhỏ vừa chạy, vừa hét hoảng thét.

Một nhóm người đuổi theo ở phía sau, đuổi đến giữa sân của tòa nhà bỏ hoang, cạnh một cái giếng khô.

“Các người, các người đừng tới đây. . .” Nàng nâng cao cái chân thọt, cô gái nhỏ cố hết sức leo lên miệng giếng.

“Bảo chủ tử, ngài làm cái gì? ! Mau xuống đây!” Người phụ nữ áo đỏ hung ác sợ rồi, sắc mặt đại biến.

“Người tới nữa ta liền nhảy vào giếng.” Tiểu Bảo Tần uất ức nước mắt nói.

Nàng không biết họ có thể quan tâm sống chết của nàng hay không, nhưng nàng không muốn trở về tòa nhà lạnh lẽo, không có ai nhìn thẳng nàng. . .

Thật không muốn.

“Ngài mau xuống đây! Có lời gì xuống rồi nói!” Người phụ nữ áo đỏ mềm giọng lừa gạt.

“Ta không đi xuống. Chỉ cần đi xuống, người sẽ bắt ta trở về, sẽ không nghe ta nói cái gì.”

“Sao lại không! Bảo chủ tử ngoan ngoãn, đừng dọa ma ma, chúng ta đều nghe ngài.” Âm thanh càng mềm hơn.

“Thật. Thật?” Tiểu Bảo Tần mềm lòng, bởi vì ma ma chưa bao giờ dịu dàng nói nhiều chuyện với nàng thế.

“Đương nhiên là thật!” Người phụ nữ nháy mắt, những người khác hiểu ý, lặng lẽ chia nhau bọc đánh hai bên, vây quanh cái giếng bỏ.

“Như vậy người không được bắt người, sẽ để ta ra ngoài dạo một lát?” Con người dịu dàng của Tiểu Bảo Tần dấy lên ánh sáng cảm kích.

“Đương nhiên rồi! Bảo chủ tử nói gì cũng tốt, muốn làm cái gì đều được!” Người phụ nữ nói, từ từ nhích về phía cô gái nhỏ yếu đuối, thiện lương, dễ ăn hiếp.

Ngượng ngùng, nụ cười, từ từ thành hình trên khuôn mặt trái xoan nhỏ của tiểu Bảo Tần, nàng đang muốn nghe lời đi xuống giếng, chợt phát hiện ma ma bọc đánh hai bên mình –

Nàng phát hiện mình lại bị lừa!

“Các người muốn làm cái gì? !”

Một ma ma trắng kiện đưa tay bắt lấy vạt áo tiểu Bảo Tần –

“Làm cái gì? Đương nhiên là bắt người trở về!” Cười lạnh nói.

Tiểu Bảo Tần kêu khê một tiếng, phản kháng theo phản xạ. Chợt dưới chân mất thăng bằng, thân thể nho nhỏ đột nhiên trượt theo rêu ướt bên cạnh giếng –

“A!”

Tiếng thét chói tai của cô gái nhỏ và tiếng quần áo rách vang lên. . . .

“Mau bắt lấy nó –”

Người phụ nữ rống lớn nhưng đã không kịp.

Chiếc giếng kia rất sâu. Lúc cô gái nhỏ té xuống, chỉ nghe tiếng kêu gào của nàng từ dưới giếng tầng tầng gấp khúc truyền lên. . . . Cách thật lâu, nhưng vẫn không ai nghe tiếng rơi xuống nước.

Ước chừng qua mười phút, mấy người phụ nữ mất hồn mới lấy lại tinh thần, từng người đều như cọc gỗ, ngây ngốc bước thong thả đến bên miệng giếng. . . .

Cái giếng sâu không thấy đáy đen như mực, khiến mỗi người đều thất vọng.

“Bắt đầu từ bây giờ, miệng của các người vá chặt hết cho ta.” Lại không biết qua bao lâu, người phụ nữ áo đỏ dẫn đầu nghiêm mặt, tròng mắt lạnh giọng cảnh cáo: “Tiểu cách cách rơi vào trong giếng, chuyện như vậy tuyệt đối không thể tiết lộ, nếu lộ ra chút gì, tất cả chúng ta đều phải chết!”

Tất cả mọi người tròng đáy giếng đen thui, trái tim lạnh lẽo, ai cũng không dám lên tiếng. . . .

Tất cả người nơi này đều hiểu, sáng nay phạm vào chuyện như vậy –

Chỉ cần tiết lộ ra, thì chỉ có một con đường chết!

2. Chương 2

Sông núi diêm tĩnh, nước gỗ sáng rõ, từ trong cửa gỗ nhìn ra ngoài, cho dù ai cũng sẽ nghĩ đây là một thế ngoại đào nguyên, chỗ ở của thần tiên. Kỳ thực đây là một tòa nhà nghỉ ở lưng chừng núi, mặc dù không rộng không sâu, lại có núi có nước, đúng là một đào nguyên tránh khỏi thế giới.

“Muội đã tỉnh.” Âm thanh dịu dàng truyền vào trong lỗ tai Tiểu Bảo Tồn, ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào làm đau đốn mắt của bé, Bảo Tồn từ từ mở ra mí mắt nặng trĩu, một bóng dáng mảnh khảnh gọi vào đáy mắt bé, dần dần từ mơ hồ đến rõ ràng.

“Tỷ tỷ. . . .” Trong cơn mê mê mang mang, Bảo Tồn mở mắt ra, thấy một đôi con người nhìn thẳng mình. “Nghỉ thêm một lát, muội chảy rất nhiều máu, thân thể còn rất yếu.” Giọng nói của Trần châu dịu dàng, kèm theo một chút không đành lòng.

Cô gái nhỏ nhu nhược đến đáng thương, thật là giống mình ngày trước. . . .

Nếu không phải giám thị nhất cử nhất động của phủ Đông vương, thì không ai biết có một đứa bé ngã vào trong giếng. Nếu như không phải cái giếng đó đã cạn rồi, đứa bé đáng thương này sớm bị chết đuối.

Thở dài, nàng chỉnh lại chăn cho cô bé.

Cô gái nhỏ suy yếu mỉm cười với nàng, sau đó mệt mỏi khép lại cặp mắt.

Bảo Tồn không khỏi tin tưởng tỷ tỷ đẹp, và dịu dàng như tiên tử này từ tận đáy lòng, bé an tâm mặc ỉn chìm vào cõi mộng, không hề hăm sâu trong sợ hãi nữa. Bởi vì Bảo Tồn tin tưởng, cõi đời này không còn có ai sẽ dùng âm thanh dịu dàng như thế an ủi bé. . . .

Trừ ngạch nương trong mộng của bé.

“Người mất?!” chủ tử phủ Đông vương – sắc mặt bối lặc Duẫn Đường tái xanh khiễn trách.

Hắn từ trước đến giờ là nụ cười giấu dao, vui giận không lộ, giờ phút này khuôn mặt tươi cười bất cần đời kia, đột nhiên lạnh lùng như băng, quả thực là cảnh khó gặp.

“Vâng. . . .”

Âm thanh của nô tài trả lời phát run, cả người càng thêm không tự chủ được mà run rẩy.

Ở trong xê trư yên tĩnh này, nô tài quỳ đầy trong phòng khách phủ Đông vương, mọi người nơm nớp lo sợ, gò bó lo lắng.

“Liên tiếp mất hai người, các người không muốn chết?” Duẫn Đường âm trầm lạnh nhạt nói, gương mặt tuấn tú lạnh nhạt không chút thay đổi.

Nô tài trên đất đều im lặng, nín thở, không ai có lá gan hé miệng, thở phào.

“Bối Lặc Gia!” Thủ vệ trước sảnh chột chạy vào bẩm: “Tiểu Cách Cách trở lại!”

Lời này, khiến mọi người quỳ trên mặt đất, có một nửa bị sợ đến mặt run rẩy –

Tiểu Cách Cách? ! Chúng phụ nhân đuổi đến miệng giếng hôm đó cứng đờ xoay người nhìn nhau, người người sắc mặt xám xịt, giờ phút này trong lòng họ đều cùng nghĩ tới –

Tiểu Cách Cách vốn đã ngã chết trong giếng, oan hồn không tan trở lại đòi nợ rồi !

Duẩn Đường còn chưa có chỉ thị, đã thấy một nữ tử mặc trang phục vải bố bình thường dắt tay Bảo Tần, từ từ từ ngoài đại sảnh đi vào. Ánh mắt hai người nhìn thẳng vào nhau trong chốc lát ngẩn ngui, ánh mắt Duẩn Đường xẹt qua khuôn mặt nàng không dừng lại chút nào, chứng minh hắn đã không nhớ ra nàng.

“Tiểu Cách Cách té xỉu ở trước cửa quán rượu mà dân nữ hát, dân nữ không thể làm gì khác hơn là đưa tiểu Cách Cách trở về vương phủ.”

Cho đến khi âm thanh của nàng vang lên, ánh mắt của hắn mới trở lại trên mặt nàng lần nữa –

Giọng nói trơn mềm của nàng rót cuộc khiến hắn nhớ lại nàng.

“Là người!” Duẩn Đường nhếch mày lên. Hôm đó thuộc hạ của hắn theo tới quán rượu, thấy tận mắt hai người hát rong ở quán rượu mới trở về phủ bẩm báo, xác nhận nàng không có nói dối.

“Hình như tại hạ đặc biệt có duyên với cô nương?” Nhếch môi, ánh mắt của hắn sáng lên, gương mặt anh tuấn hiện vẻ hứng thú.

Nụ cười trên mặt Trần Châu nhạt đi, nàng không có thân thiện như hắn.

Ánh mắt lạnh lạnh xẹt qua vài phụ nhân quỳ trên mặt đất, cả người phát run, nàng lạnh nhạt nói: “Nghỉ ngơi cả đêm, sáng nay tiểu Cách Cách đã không sao.”

Mấy phụ nhân biết rõ không phải sự thật, nhưng bởi vì trái tim có quỷ, nên không dám lên tiếng.

“Nhờ có cô nương, nếu dựa vào mấy nô tài này, xá muội sẽ phải lưu lạc nơi đầu đường, mặc cho người ta khi dễ rồi.” Hắn nhìn chăm chú vào mắt của nàng, muốn chiếm lấy tầm mắt đã dời đi của cô.

“Cách cách an toàn trở về phủ, dân nữ nên cáo từ.” Hoàn toàn không có chú ý tới ý đồ của nam nhân này, nàng nhẹ nhàng chuyển mắt, nhàn nhạt nói.

“Còn chưa có thỉnh giáo – cô nương họ gì?” Hắn ngăn lại con đường của nàng, ngăn ở trước mặt nàng.

Phản ứng quá lạnh nhạt của nàng, đã là lần thứ hai làm hắn bất mãn.

Gương mặt, nàng nhìn hắn, trầm mặc chốc lát giống như là đang xác định về tức giận trong mắt hắn.

“Trần Nhi.” Rốt cuộc, nàng nhẹ nhàng nói.

Duẩn Đường nhếch môi, mắt phượng nuôi lạnh sáng lên –

“Thì ra là Trần Nhi cô nương.” Giọng nói trầm thấp mang chút lười biếng, dưới đôi mắt của mọi người, hắn chợt vén lọn tóc rơi trên vai nàng lên, ánh mắt sáng rõ nhìn vào con ngươi lạnh nhạt của nàng. Không có tránh lui hoặc có vẻ e lệ, Trần Châu đứng yên bất động, cử chỉ cốt nhả đột nhiên của nam nhân này, cũng không khiến nàng kinh hoảng.

Hắn muốn làm cái gì? Trần Châu có thể đoán được một nửa rắp tâm của hắn – có lẽ nam nhân tự phụ đều không chịu nổi sự lạnh nhạt của nữ nhân. Nhưng nàng không cố ý, nàng chỉ là vô tâm.

Bởi vì vô luận như thế nào, nàng đều hiểu trên thế giới này không có kỳ tích, không có tuấn nam phối với xấu nữ. Gương mặt cười nhẹ. Cho nên, đối với sự cốt nhả sòng của hắn, nàng vẫn lý trí và tỉnh táo, vì nàng rất là hiểu rõ tính người trên thế gian này.

Đây chắc chắn không phải tình hình trong dự liệu của Duẩn Đường –

Nàng tỉnh táo ngoài dự đoán, khiến tay hắn đột nhiên mất khống chế tăng thêm sức – bỗng nhiên kéo khiến da đầu Trần Châu đau đớn.

Đau đớn này cũng không là gì, nhưng giờ phút này, Trần Châu lại có kích động bật cười. . . .

Nàng không nên quá nhật!

Nam nhân giống như hấn không quen bị cự tuyệt, nàng nên ra về ái mộ và e lệ, thậm chí bởi vì hấn nguyện ý câu nói một câu với mình, mà biểu hiện mừng rỡ như điên!

“Bối Lặc Gia?”

Nàng nhú mày một cái, dù không có “Cảm giác”, nàng cũng nên có “Cảm giác đau”.

Đang lúc Trần Châu suy tính có nên thuận theo ý chí phái nam của hấn, rồi diễn một vở tuồng ngẫu hứng hay không, thì Duẩn Đường đã đặt lọn tóc đang nín chặt xuống.

“Cảm tạ cô nương cứu xá muội.” Gương mặt tuấn mỹ của hấn âm tình bất định, chợt nhớ tới, nữ nhân này từng cho hấn một sự từ chối rất là uyển chuyển.

“Tiểu Cách Cách không được khỏe, uống một thang thuốc, trong thời gian ngắn có lẽ không có gì đáng ngại.” Trông mắt bình tĩnh nhìn hấn, nàng làm bộ không có lưu ý đến giọng điệu không vui của hấn.

Không có việc gì ngồi xổm người xuống, nàng cầm đầu cầm cổ dịu dàng nói với cô gái nhỏ: “Lần tới đừng ra phủ một mình, hiểu chưa?”

“Tỷ tỷ. . . .” Tỷ tỷ muốn đi à? Bảo Tần không hy vọng nàng đi.

Trần Châu tự nhiên hiểu ánh mắt tha thiết mong ngóng của cô gái nhỏ. Vén sợi tóc trên trán Tiểu Bảo Tần lên, Trần Châu trầm ngâm ngó kỹ, nơi đó đã không còn vết sẹo nào.

“Đừng như vậy. Ngài là cách cách, thân phận chúng ta khác biệt, rốt cuộc phải tách ra.” Nàng thở dài. Mấy ngày nay cô gái nhỏ đã nuôi dưỡng tình cảm với nàng. Nàng đồng tình với bé, cũng biết tình cảnh mà thân thể không trọn vẹn gặp phải, nhưng dù đứa nhỏ này đáng thương, cũng chỉ là một con cờ, nàng không nên mềm lòng. . . .

“Tỷ tỷ. . . . Chớ đi.”

Tiểu Bảo Tần kéo vạt áo Trần Châu, ánh mắt cầu xin thương xót ràng buộc trái tim Trần Châu.

“Muội ấy thích người, người nhần tâm khiến một cô bé thất vọng?” Thanh âm trầm thấp của Duẩn Đường truyền tới. Trần Châu giương mắt, nhìn vào đáy mắt sâu của nam nhân này.

Hấn muốn làm gì? “Bối Lặc Gia hi vọng dân nữ lưu lại?” Nàng hỏi, giọng điệu nhẹ nhàng nhàn nhạt, mắt sáng lên.

“Chớ hiểu lầm.” Hấn tiến lên một bước, đưa đẩy nhếch môi. “Là Bảo Tần hi vọng người lưu lại.”

Nàng cười, gương mặt nhìn chăm chú vào hấn, con người mát lạnh không có né tránh, ngưng đọng tĩnh táo. “Dân nữ. . . tự nhiên không nhần tâm khiến tiểu cách cách thất vọng.”

Nàng đương nhiên có thể ở lại, chuyện này vốn trong “kế hoạch” của nàng.

Nếu như không phải vì trở lại phủ Đông vương, nàng sẽ không cứu Bảo Tần, càng sẽ không tự mình đưa bé trở lại.

Dung nhan không nở của Tiểu Bảo Tần hết hấn mây đen. “Tỷ tỷ đồng ý ở lại, không đi?” Gương mặt nhỏ tròn đầy vui mừng. Trần Châu gật đầu, không để ý tới vẻ hồ nghi thoáng qua trên mặt nam nhân, nàng vươn tay vuốt ve gò má nóng lên của cô gái nhỏ. . . .

Bé là một vật nhỏ không ai muốn. Hỗn độn, yếu ớt chỉ có thể cầu người ta xót thương, bé gái này. . . . thật giống mình nhiều năm trước!

“Tạm thời, ta sẽ ở lại vì tiểu cách cách.” Nàng dịu dàng hứa hẹn với cô gái nhỏ.

Trên mặt cô gái nhỏ tràn đầy cảm kích. Trong trí nhớ, từ xưa tới nay chưa từng có ai vì bé làm bất cứ chuyện gì, trừ tỷ tỷ.

“Tối nay ta ngủ chung với muội nhé?” Trần Châu rũ mắt xuống, dịu dàng nói với cô gái nhỏ.

Chợt nghĩ đến phải hỏi ý “Chủ tử” Đông phủ, nàng ngẩng mặt lên, con ngươi bình tĩnh nhìn chủ Đông phủ. “Tối nay, dân nữ có thể ngủ với tiểu Cách Cách không?”

Trầm mặc một hồi lâu, Duẫn Đường vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: “Dĩ nhiên.”

Hắn không thể xác định, nữ nhân này có phải muốn hắn không.

Nhưng, có thể khẳng định – nàng rất dễ dàng coi thường sự hiện hữu của hắn.

Tiểu Bảo Tồn hưng phấn kéo tay Trần Châu. “Tỷ tỷ. . .” nước mắt của tiểu Bảo Tồn lăn lộn ở trong hốc mắt, cảm kích nói không ra nửa câu nguyên vẹn.

“Ừ.” Kim lòng không được giơ tay lên, nàng lau nước mắt ở khóe mắt cô bé, có vài giọt nước nóng bỏng rơi vào lòng bàn tay nàng, con ngươi Trần Châu run rẩy.

“Đừng khóc ai...” Nàng thở nhẹ. Chợt hoài nghi mười năm trước không biết sự phụ an ủi mình thế nào?

Nghe lời đưa tay lên lung tung lau nước mắt, tầm mắt Bảo Tồn hoảng sợ rơi vào trên người đại ca bé. Hốt hoảng thu hồi con ngươi, nàng kéo kéo vạt áo Trần Châu, đồng thời trốn ra sau lưng Trần Châu.

“Chúng ta trở về trong phòng muội đi. . .” Tiểu Bảo Tồn ấp úng nói.

“Được.” Trần Châu đồng ý với bé. Nương theo hơi sức yếu ớt của cô bé lôi kéo mình, nàng tự nhiên đi ra ngoài phòng.

“Chậm.” tay Trần Châu chợt bị người ta nắm –

Nàng ngoái đầu nhìn lại, theo bản năng muốn hất tay ra, nhưng sức nắm kia rất mạnh, bóp nàng đau đớn.

“Vào thu rồi, trời lạnh, ban đêm chớ để lạnh.” Hắn thong thả ung dung nói ra như không có việc gì, con ngươi đen bóng gần trong gang tấc, tròng mắt màu đen như mực lộ vẻ sâu không thấy đáy.

“Tạ bối lạc gia quan tâm.”

Biểu hiện của nàng quá bình tĩnh, tỉnh táo không giải thích được, cho nên chọc giận hắn!

“Cần phải vậy.” Siết chặt cái tay mềm trong tay, ánh mắt của Duẫn Đường rất lạnh, không có ý buông tay.

Nam nữ thụ thụ bất thân, quân tử phải kiềm chế, giữ lễ. . . . Tất cả lễ giáo đều đứng ở phía bên nàng, nàng tùy thời có thể rút tay của mình về, có thể không dễ dàng tha thứ sự vô lễ của hắn.

Âm thầm dùng hơi sức, Trần Châu cố gắng rút tay về –

Ai ngờ hắn đột nhiên thả sức, sức lực tương phản khiến nàng không đứng vững!

Sau khi ổn định gót chân, lấy lại bình tĩnh, Trần Châu mới liếc thấy lực nắm mạnh của hắn đã bóp bầm tay của nàng.

“Trần tỷ tỷ? !”

Nhìn chằm chằm vết đọng tím hồng trên tay Trần Châu, Tiểu Bảo Tồn ngừng lại hơi thở, sợ hãi trợn mắt, sau đó khiếp sợ, từ từ nhìn về phía Duẫn Đường.

Vẻ mặt lạnh lùng của hắn, hù dọa Bảo Tồn thiếu chút vỡ gan!

Cô gái nhỏ hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì – đại ca hình như rất tức giận! “Đi thôi.” Giấu vết thương trên tay, Trần Châu thong thả xoay người, vẻ mặt bình tĩnh không chút tâm tình. Nàng không hề quay đầu nhìn hắn một cái.

Bảo Tồn bị lôi kéo đề Bảo Tân các, căn bản không dám quay đầu lại nhìn sắc mặt đại ca bé. . . . Đến tận cùng xảy ra chuyện gì a? Bé chưa từng thấy đại ca tức giận đến vậy.

Nếu là thường ngày bé đã bị dọa gần chết, len lén trốn một mình vào hầm ngầm của vương phủ. . . .

“Đừng sợ.” Giọng nói nhỏ nhẹ từ trên đỉnh đầu truyền đến, Tiểu Bảo Tồn sợ hãi ngẩng mặt nhìn nguồn gốc âm thanh. . . .

Sau đó, ánh mắt dịu dàng của Trân Châu, khiến Bảo Tần không tự chủ tiêu hết sợ hãi, thân thể nhỏ nhỏ kìm lòng không được dựa chặt nàng.

Dù trong đầu Bảo Tần thật ra vẫn rất sợ, rất sợ. . . . Nhưng hiện nay, bé tựa hồ đang nhìn thấy một đường ánh sáng trong bóng tối, bé mềm yếu đột nhiên tìm được lực lượng có thể chống đỡ.

Bảo Tần chợt biết. . . .

Lui về phía sau, dù mình còn sợ hãi, cũng không cần núp ở trong bóng tối rồi !

Cứ như vậy, Trân Châu biết, hẳn khẳng định đã sinh nghi.

Cũng mặc kệ hẳn tính toán đối phó mình thế nào, ý tưởng của bối lạc Duẩn Đường không có ở trong phạm vi nàng quan tâm.

Nàng chỉ biết, lấy “đồ” về tay mới là mục đích mình trở lại phủ Đông vương. Chỉ đợi làm xong chuyện, thì nàng liền có thể thoát thân, trở lại trong giáo phục mệnh.

Vào giáo mười năm, giáo chúng không ai biết thân phận dị tộc của Trân Châu, trừ chủ tử Phượng tử.

Nhiều năm qua, lúc nàng trốn trong phủ Cung thân vương, Phượng chủ tử chưa từng tới phiên mình, luôn để nàng sống cuộc sống mình muốn, an tâm ở lại bên cạnh đại ca nàng –

Bối lạc Đức Luân ở phủ Cung thân vương, là đại ca cốt nhục chí thân của Trân Châu, nhưng cho tới nay nàng vẫn không cách nào nhận hẳn, bởi vì Hán Mãn không đứng chung.

Trong máu của nàng chảy huyết thống nửa Hán, đối với nàng mà nói, Hán còn thân hơn Mãn. Bởi vì nàng từ nhỏ đã được Bạch Liên giáo thu dưỡng, còn đeo theo tội danh phản giáo lúc còn trẻ của mẹ, nàng phải trả sạch khoản nợ mẹ thiếu –

Nhậm chức thánh nữ Bạch Liên giáo.

Thì ra, nàng và Bạch Liên giáo vốn là huyết mạch tương liên, là số mạng đã được quyết định từ lâu.

Thân là thánh nữ Bạch Liên giáo, trọn đời lấy phản Thanh phục Minh làm bia sinh tồn, cuộc đời của nàng không còn do mình, mà là thuộc về Thánh giáo .

Thánh nữ trong giáo, trong sạch không nhiễm, sạch sẽ không tỳ vết, thánh đức như hoa sen nổi trên mặt nước.

Trên thế gian, những tình yêu gì gì đó. . . Ở trong giáo quy đều là tội ác.

Thật giống như mẹ, không tiếc vì Cung thân vương phản giáo, đáng tiếc “Cha” nàng qua đời quá sớm, cha vừa chết, mẹ và nàng lúc ấy còn ở trong bụng mẹ, lập tức bị đích phúc tấn phủ Cung thân vương đuổi giết, cùng đường chỉ đành phải mai danh ẩn tích, chạy trốn nơi chân trời, ngày đêm sống ở trong sợ hãi.

Cho đến khi sư phụ tìm tới mẹ, điều kiện duy nhất để cứu mẹ con các nàng chính là – ở tương lai không lâu sau, nàng phải tiếp nhận chức thánh nữ Bạch Liên giáo, chuộc tội thay mẹ.

Nữ nhân, hình như tất cả đều cam tâm tình nguyện mất đi tất cả vì nam nhân của mình, vì cho rằng có thể được đến hạnh phúc. Mẹ cũng mất đi tất cả, nhưng cuối cùng lại rơi vào kết quả xuất gia làm ni, sau khi chết nam nhân kia chưa từng để lại ẹ cái gì, khi còn sống lại càng chưa từng lo lắng an nguy của mẹ, an bài một con đường lui cho bà, nàng không thể nhìn ra được mẹ si tình rốt cuộc có chỗ tốt gì.

Cho nên, nàng thề không dẫm vào vết xe đổ của mẹ.

Trở thành Thánh nữ Thánh giáo, có thể nói là lựa chọn mà nàng tâm cam tình nguyện. Vận mạng của mình nàng phải nắm giữ ở trên tay, không phải ai khác, càng không phải là nam nhân.

“Bảo chủ tử, ngài chưa kể chuyện ngày hôm đó cho bất kỳ ai nghe chứ?”

Âm thanh thật nhỏ từ ngoài bức tường sau hiên của Bảo Tần các truyền ra, Trân Châu ở ngay căn phòng sau hiên Bảo Tần các, bởi vì cự ly quá gần, hai câu này truyền rõ ràng vào trong lỗ tai Trân Châu.

Nàng chần chờ chốc lát liền từ trên ghế đứng dậy, nhẹ nhàng đi tới bên cửa sổ, đứng dán sát vào song cửa sổ.

“Người muốn làm gì. . .” âm thanh sợ hãi của Bảo Tần có vẻ mềm yếu.

“Nhưng nếu Bảo chủ tử đủ thông minh, biết đóng chặt miệng, vậy chúng ta sẽ không làm gì cả.” Phụ nhân áo đỏ dẫn đầu ngày đó đứng trước mấy phụ nhân, cười lạnh, khuôn mặt dữ tợn phiếm ánh xanh.

Lúc này tiểu cách cách còn nhỏ còn có thể định đoạt, nhưng nếu như nó lớn thì sao? Mấy chuyện bị ức hiếp nó khẳng định ghi tạc vào trong đầu, tương lai tuyệt đối là hậu hoạn vô cùng!

“Ta sẽ không nói, ta không nói gì cả. . .” Bảo Tần thọt chân, thối lui đến ao nước phía sau, trên mặt tràn đầy sợ hãi.

“Vậy tốt nhất!” Phụ nhân nghe lời nói này thì, mặt tươi cười lại có vẻ âm trầm. “Chỉ là. . . Con nhỏ đưa ngài về, rốt cuộc biết bao nhiêu?”

“.”

Bảo Tần không trả lời được. Bởi vì bé biết mệnh của mình là Trần tỷ tỷ cứu, Trần tỷ tỷ tự nhiên biết chuyện bé rơi vào trong giếng.

“Là tiện nhân đó cứu người?”

Thấy Bảo Tần không nói lời nào, phụ nhân áo đỏ cười lạnh –

Xem ra bà phải động đao rồi!

“Thế nào? Cách cách, chân của người cà thọt, cổ họng cũng không cầm à?!” Bà ta ác độc nói.

Vài phụ nhân vây xung quanh, nghe nói như thế liền cười dữ tợn.

Bảo Tần hèn nhát cúi đầu, làm bộ nghe không hiểu lời châm chọc của bà ta.

Trong sinh mệnh của bé, đã sớm quen người khác châm chọc, cười nhạo, trêu cợt bé bị thọt chân.

“Xem ra, con tiện nhân kia không biết gì cả rồi!” Phụ nhân áo đỏ đột nhiên tự nói, cười lạnh hai tiếng.

“Bảo Nhi.”

Trần Châu chột từ góc lầu đi ra, kêu Bảo Tần như không có việc gì. Khuôn mặt bị thương ảm đạm của cô gái nhỏ, khiến nàng không cách nào bàng quan nữa.

Thấy Trần Châu, Bảo Tần không kịp chờ đợi né ra mấy phụ nhân kia, chân thấp chân cao chạy tới bên cạnh nàng – đối với Bảo Tần mà nói, Trần Châu tựa như người thân, đáng giá dựa vào và tin tưởng.

“Thế nào? Đừng sợ, có tỷ tỷ ở đây, không có bất kỳ nô tài nào dám tổn thương muội.” Cười an ủi Bảo Tần, nàng lạnh lẽo từ từ ngược mắt nhìn chăm chú mấy đầy tớ kia.

Tiểu Bảo Tần hoảng sợ bất lực, khiến nàng nhớ đến mình lúc nhỏ.

Biết rõ không nên cho ra quá nhiều tình cảm, nhưng Trần Châu không khỏi muốn bảo vệ cô bé đáng thương, không có năng lực tự vệ này.

“Khá lắm nha đầu nhanh mồm nhanh miệng!” Phụ nhân áo đỏ híp mắt cười lạnh, cắn răng nói.

Trần Châu có tai như diếc, vội kéo tay Bảo Tần tránh ra.

Ngay cả một con cờ cũng có nhân quyền sinh tồn, mấy tên đầy tớ vương phủ lại dám uy hiếp tiểu cách cách, quả thật vô pháp vô thiên tới cực điểm, nàng không cách nào ngồi yên không để ý.

“Đứng lại!” Phụ nhân lên tiếng hét ngừng hai người.

Ai biết nha đầu kia lại xem như bà không tồn tại, không để ý lời bà nói, công khai lôi kéo tiểu cách cách đi ra ngoài.

“Ta bảo người đứng lại!”

Phụ nhân nháy mắt, mấy tên đồng đảng bên cạnh lập tức hiểu ý, đột nhiên xông lên trước ngăn Bảo Tần.

“A –”

Bảo Tần hèn nhát kêu một tiếng, bé rất lo lắng và sợ hãi khi bị kéo khỏi Trần Châu.

“Đừng bắt ta.”

“Bảo Nhi!” Mấy phụ nhân ngăn ở phía trước Trần Châu, nằng nặc bản không cách nào đến gần Bảo Tần.

Bảo Tần kêu thảm thiết rất thê thảm, những người hầu kia căn bản không để ý sống chết của bé, chỉ lo dùng sức lôi kéo –

Đột nhiên “tôm” một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, cả người Bảo Tần giống như con rối yếu ớt rơi vào đầm nước lớn lạnh lẽo phía sau.

“Bảo Nhi!”

Không ngờ dưới ban ngày ban mặt, những nô tài này lại dám công khai phạm thượng ở trong vương phủ! Trơ mắt nhìn Bảo Tần rơi vào đầm nước lạnh lẽo, lòng của Trần Châu lạnh nhất nửa. . . .

Sau đó, cơ hồ là theo phản xạ, nàng không chậm trễ chút nào tung người nhảy vào trong nước –

Nhất thời mọi người đều nhìn ngây người.

Nhưng mặc dù tình thế nguy cấp, mỗi người trên bờ vẫn thờ ơ lạnh nhạt. Mấy tên phụ nhân kia càng có ý xấu, dù đáy lòng sợ hãi, vẫn tàn nhẫn nguyên rửa hai người ngập đầu. . . .

Bọn người thờ ơ lạnh nhạt này, bao gồm cả Duẫn Đường mới vừa bước vào vườn.

“Bối Lặc Gia?” Thị vệ sau lưng Duẫn Đường vốn định xông lên trước cứu người, lại bị chủ tử ngăn trở đường đi.

“Không vội.” Duẫn Đường bình tĩnh, lạnh lùng thốt.

Thị vệ trừng lớn mắt. Âm thanh gần như vô tình của bối lặc gia, lạnh nhạt đến mức khiến người ta hoài nghi hần trời sanh máu lạnh.

“Nhưng. Nhưng kia là tiểu cách cách.”

Khuôn mặt trẻ trung lộ vẻ không hiểu, thị vệ trưởng bên cạnh nháy mắt, hần lại bị hù im miệng.

Hần nhìn thấy Bối Lặc Gia vẫn bình tĩnh thờ ơ lạnh nhạt nhìn cảnh sống chết trước mắt.

Trong nước đá lạnh lẽo, Trần Châu dùng tốc độ nhanh nhất bơi về phía Bảo Tần đang chìm nổi trong nước, cho đến khi nàng bắt được một góc áo của cô gái nhỏ đang từ từ chìm xuống –

“Quấn chặt tay của ta!”

Bảo Tần nửa hôn mê không nghe được tiếng nói của Trần Châu, thân thể nho nhỏ vẫn chìm xuống. . . .

Trong lúc tình thế cấp bách, Trần Châu cầm ngược hai tay tê liệt của Bảo Tần, sau đó dùng hết hơi sức còn lại bơi lên bờ. . . .

Cô gái nhỏ mới vừa được cứu lên bờ lập tức nôn ra một đồng nước đục, mặc dù thở được rồi, nhưng vẫn lâm vào hôn mê.

Trần Châu biết mấy tên người hầu kia không thể nào giúp một tay, cho đến khi nghiêng mắt nhìn thấy nam nhân bàng quan phía sau “Mau đưa muội ấy về phòng!”

Nàng không hề chần chừ, cực kỳ nghiêm túc hạ lệnh, yêu cầu thị vệ đứng ở bên cạnh nam nhân kia hiệp trợ cứu người.

Thấy nam nhân đứng ở bên bờ bàng quan, một ngọn lửa không tên đột nhiên lan tràn ngực của nàng! Nhưng hiện nay không phải thời điểm tức giận, tánh mạng của tiểu Bảo Tần quan trọng hơn tình thân trọng nghĩa của nàng nhiều lắm!

“Bối Lặc Gia.” Tên thị vệ lúc này quay đầu lại nhìn chủ tử của hần, ngập ngừng hỏi.

“Còn chưa đi cứu người?” Duẩn Đường mở miệng.

Thị vệ thở ra, cuống quýt chạy tới ôm lấy tiểu cách cách, đưa vào “Bảo Tân các”.

“Có thể kêu ai đó mời đại phu vào phủ xem cho tiểu cách cách không?”

Mặc dù đã sức cùng lực kiệt, cả người ướt đẫm, nhưng Trần Châu vẫn đi tới trước mặt nam nhân thờ ơ hờ, trời sanh máu lạnh, không kiêu ngạo không tự ti hỏi từng chữ từng câu, chữ chữ câu câu đều đang chất vấn hắt ném lương tâm ở đâu rồi?

Duẩn Đường cười gượng hai tiếng, một hồi lâu mới thông thả ung dung nói: “Cả người người ướt đẫm, coi chừng lạnh, đi thay bộ y phục khô trước đi –”

“Dân nữ không phiền bối lạc gia phí tâm! Sức khỏe của tiểu cách cách quan trọng hơn, vẫn xin bối lạc gia mau tìm một đại phu đến phủ.” Con người mát lạnh của nàng nhìn hắt, vô lễ cắt đứt lời của hắt.

“Người xem mình là Bồ Tát, chỉ lo quan tâm người khác, không lo ỉn?” Hắt lạnh lùng nghĩ, bình tĩnh nói ra.

Trần Châu quả thật không thể tin được – hắt vẫn thờ ơ hờ. “Tiểu cách cách vẫn còn con nít, chỉ cần có lương tâm, ai cũng không muốn thấy một sinh mệnh nhỏ vô tội chịu tội!”

Lời này rõ ràng là nhằm về hắt! Duẩn Đường nhếch môi, giận quá hóa cười. “Ý của người là –” Ánh mắt âm trầm của hắt, chuyển hướng tới đám người hầu thấy chết mà không cứu. “Ta nên trị tội mấy tên nô tỳ xảo quyết đáng chết này?” Hắt vẻ ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười dờ đi sự lên án của nàng.

“Oan uống – oan uống! Bối lạc gia –”

Mấy nô tài lần chủ vừa nghe liền sợ đến hai chân như nhũn ra, vẻ ngang ngược càn rỡ lúc này đã biến mất, chỉ vội vã kêu oan. Họ cũng không ngờ tới chủ tử đứng ở phía sau, thấy hết tất cả chuyện lúc này.

Đáy mắt Trần Châu phát ra ánh sáng. “Dân nữ không thể xen vào, Bối Lạc Gia tự xem rồi xử trí.” Mỉm cười, giọng điệu bình tĩnh.

Nàng vẫn biết, hắt không phải nam nhân đơn giản.

Vốn không có hy vọng xa vời có thể chiếm lời trong cuộc chiến môi lưỡi, nhưng không ngờ phản ứng của hắt thật nhanh, còn máu lạnh, tỉnh táo khác thường, đủ để không sợ hãi, phải đi sạch sẽ.

Không sao, có thể xử lý nhóm nô tài lần chủ này, đối với Tiểu Bảo mà nói, cũng là một chuyện tốt.

“Mang xuống.” Nhìn cũng không nhìn dám nô tài quỳ trên mặt đất; khổ khổ cầu khẩn một cái, hắt lạnh nhạt hạ lệnh.

Đám nô tài kia biết lúc này bối lạc gia thật sự nổi giận, ngay sau đó một hồi tiếng gào khóc ngập trời, như mèo chó kêu vang lên. Dù Trần Châu không đành lòng, nhưng nghĩ đến đám người này khiến Tiểu Bảo nhi chịu khổ, thì lòng đồng tình của nàng liền không còn.

Phượng chủ tử thường nói, lòng của nàng quá mềm yếu, như vậy không được việc.

Ngoài phòng gió mát phát phơ, nàng lạnh rùng mình. “Ta đi xem Bảo Nhi.”

Nhắm mắt làm ngơ, nàng định tránh ra.

“Ta hoài nghi –” Đột ngột bắt lấy tay của nàng, âm điệu của hắt rất lạnh. “Trong mắt người hình như không có những người khác tồn tại?”

Lời của hắt khiến nàng ngây ngẩn cả người. Biểu hiện của nàng, rõ ràng thế sao?

“Dân nữ không hiểu.” Lạnh nhạt đáp lại hắt, tròn mắt trong suốt của nàng nhìn thẳng vào đáy mắt thâm trầm của hắt.

“Không hiểu?” Hắt nhếch môi cười, hạ sức tay nặng hơn, gương mặt cứng cỏi vì nụ cười âm trầm kia, mà có vẻ thâm sâu hơn “Không hiểu thật sao? Dù không hiểu, nhưng tự xưng dân nữ, thì cũng nên hiểu đạo lý cúi mình khom gối.” Hắt lạnh lùng cười.

Thì ra là nàng biểu hiện không đủ hèn mọn. “Nếu như dân nữ thất lễ, đó là bởi vì dân nữ xuất thân thấp hèn, xin Bối Lặc Gia tha lỗi.”

Đúng như hần mong muốn, nàng có thể thừa nhận mình hèn mọn thô tục, dù sao nàng chưa bao giờ quan tâm người khác nhìn nàng thế nào.

Hần nhếch môi, nụ cười đột nhiên trở nên rất quỷ dị. “Quái” Nheo mắt lại, hần lẩm bẩm nói nhỏ: “Một nữ nhân bề ngoài bình thường, cư nhiên còn phải kiêu ngạo hơn cả kỹ nữ đẹp nhất kinh thành!”

Kiêu ngạo?

Nàng chưa bao giờ thế, bởi vì không có vốn và cần thiết để kiêu ngạo. Nàng chỉ lạnh nhạt, đối với nam nhân trông mặt mà bắt hình dong, nàng từ trước đến giờ luôn lạnh nhạt, miệt thị, tổn thương.

Trong con người nghiên cứu của hần lộ vẻ cười cợt, cộng thêm phê bình chỉ giáo tàn khốc, khiến nàng xây lên một bức tường trong lòng –

“Bối lặc gia không còn gì, thì dân nữ đi chăm sóc tiểu cách cách.”

Nàng kéo cánh tay của mình lại, dùng cơ thể làm thành chiến trường máu thịt, cố gắng thoát khỏi sự nắm giữ của nam nhân.

Duẩn Đường không có rút tay lại, da thịt trắng nõn dưới áo ướt như ẩm như hiện, một nốt ruồi châu sa đỏ thắm đồng thời ẩn hiện dưới mặt quần áo mỏng manh. . . .

Một nữ cười quỷ dị hiện ra ở khóe miệng âm trầm của Duẩn Đường. Hần nắm chặt cánh tay mảnh khảnh trong lòng bàn tay, bàn tay truyền ra nhiệt độ, không thể tưởng tượng nổi, nàng đang nóng lên –

Bỗng nhiên, như gặp nọc độc, Trần Châu bất chấp tất cả kéo tay lại, lui ra hai bước.

Chợt giật mình. . . . Đã bao lâu rồi? Đã bao lâu, nàng chưa từng có phản ứng mãnh liệt như vậy với người và vật? !

“Thì ra là. . . .” Hần nhếch môi, vẻ mặt đùa cợt, mang theo tàn khốc. “Thì ra không phải kiêu ngạo. Lạnh nhạt mới là lớp màn bảo vệ của người, hay là – nguy trang của người?”

Nhìn lại con người đẹp, đùa cợt, tim Trần Châu đập mạnh và loạn nhịp chỉ chốc lát, xương tay đau đớn như bị gãy cũng không khiến nàng chú ý. . . . Một hồi lâu, nàng hạ con người, lấy lại vẻ bình tĩnh.

“Nếu như bối lặc gia nghĩ vậy thì chính là vậy!”

Không đợi hần đáp lại, nàng rũ cổ sửa sang lại vạt áo rối loạn, sau đó xoay người, chậm rãi bước đi như thường.

Duẩn Đường đứng ở tại chỗ, vẻ mặt âm trầm lộ ra sự quỷ quyệt.

3. Chương 3

Nửa đêm, trăng mờ sao sáng.

“Người xác định vật kia, là Dạ Minh Long Châu nhập liệm với Thái hậu Hiếu Trang năm đó?”

“Ta mời ngài tới đây, chính là muốn xác nhận, viên này có phải là Dạ Long Minh Châu chân chính không.” Giọng nói trầm thấp của Duẩn Đường từ bên trong thư phòng phủ Đông vương truyền ra.

“Việc này quan hệ trọng đại, không đáng kinh động hoàng a mã, chuyện này phải suy nghĩ kỹ.” Một nam tử khác nói. Giọng nói của nam tử kia hùng hậu có lực, không giận mà uy.

Ngoài thư phòng, một bóng dáng gầy dán lưng vào song cửa sổ tử đàn, ánh trăng chiếu ra một cái bóng mờ, đang ẩn núp bên ngoài thư phòng dưới sự che chở của bóng đêm.

Đó là một người mặc nguyên bộ áo đen. Người áo đen thở ra thật nhẹ, hẩn dán vào song cửa sổ nghiêng tai chuyên chú lắng nghe, đối thoại của hai người đàn ông này truyền hết vào trong tai hẩn. “Nếu không phải Thánh thượng, chỉ sợ trên đời không ai có thể xác nhận viên Long Châu kia là thiệt hay giả.” Duẫn Đường nói tiếp.

“Dù là thật hay giả, chỉ cần Long Châu không xuất hiện, thì coi như cầu nhân được nhân.”

“Ngài đồng ý không để chuyện này ra ánh sáng, dù Long Châu không về quan tài của thái hậu lại, cũng không tiếc?”

“Vốn là thứ không nên ra đời, hiện nay người chủ nhân này xuất hiện chỉ gây ra phiền toái, không có gì đáng tiếc.” Nam nhân bình tĩnh cho ra kết luận. Duẫn Đường nhếch môi, hẩn khác hẩn với thường ngày, con người âm trầm bất định nhìn chăm chú vào nam nhân vóc người cao lớn, vẻ mặt cương nghị phía trước –

Đây thật là Tứ gia mà hẩn biết.

Lễ Tứ gia không do dự giống Thái Tử Gia, càng không giả nhân giả nghĩa như Bát gia, mọi việc đều không bỏ được. Hẩn từ trước đến giờ quả quyết quyết tuyệt, làm việc tuyệt không có chút dãi dòng dây dưa.

“Đúng rồi, vết thương trên người người – tốt hơn chưa?” Dận Trinh hỏi.

Duẫn Đường lạnh nhạt trả lời: “Bệnh cũ, không có gì –”

Ánh nến chợt bùng đưa, con người Duẫn Đường chợt lóe, sau đó ngoái đầu nhìn lại, tầm mắt Dận Trinh đã dừng lại ở trên cửa phòng, hai người nhanh chóng nhìn phía đối diện một cái.

“Người nào?!” Theo tiếng hô quát của Duẫn Đường, ngoài cửa có bóng đen chớp động, hẩn đuổi ra, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng đối phương.

Duẫn Đường đuổi đến sân vườn sau, khinh công của người áo đen kia hiển nhiên cũng khá, trong trí nhớ, có thể tránh được truy đuổi của hẩn, chỉ có ở phía tây thành Bắc Kinh, trong ngõ nhỏ Đầu Tử, đã để nữ tử diện mạo xấu xí kia chạy trốn. . . .

Đứng nghiêm trong sân vườn sau, hẩn thẳng người, gương mặt nhìn lên, thấy trong phòng ở “Bảo tân các”, một bóng dáng mảnh khảnh yếu điệu xinh đẹp thoáng qua sau song cửa sổ.

Hất vạt áo choàng ngấn ra, hẩn lặng yên không một tiếng động bay qua vách tường –

Vừa đóng cửa lại, Trần Châu liền hối hận.

Trước khi ra cửa quên dập tắt đèn, bóng dáng của nàng khẳng định chiếu vào trên cửa giấy rồi.

Hiện nay, cũng không thể vội vã tắt đèn! Hẩn khẳng định đang chờ, chờ từng động tĩnh không quan trọng quanh mình, chờ tên trộm như nàng bại lộ ra dấu vết.

Trần Châu vẫn biết, bối lực Duẫn Đường không phải nam nhân dễ dàng thoát khỏi.

Đứng yên ở bên trong, cho đến xác định ngoài phòng không còn động tĩnh, nàng mới chậm rãi rời khỏi cạnh cửa. Còn chưa kịp thay y phục đen ra, liền nghe thấy ngoài cửa có người cao giọng hô to – “Cháy rồi – cứu người đi – Bảo Tân các cháy rồi!”

Sau mấy tiếng hét, huyền não khiến mấy cửa phòng trong “Bảo Tân các” đều mở ra, Trần Châu nhận ra đó là âm thanh của gã sai vặt Xuân Trà – “Cháy rồi! Cháy rồi – cháy rồi –” Tiếng hét chói tai vang lên, giúp đỡ kêu người kêu người, nhất thời “Bảo Tân các”, loạn thành một đám.

Cháy rồi sao?

Trần Châu dừng ở phía trước cửa sổ, trầm ngâm suy nghĩ một lát.

Lúc này nàng vào phòng, đâu có thấy quanh Bảo Tân các có ánh lửa nào.

Vừa nghĩ đến đây, Trân Châu chợt nhớ tới cái gì, vẻ mặt thoải mái của nàng thay đổi, bằng tốc độ nhanh nhất cởi áo ra, đồng thời giấu y phục đen đi, sau đó lặc mình đi ra sau bình phong – sau bình phong còn giữ lại một thùng nước nóng. Cuồng quít nhảy vào trong thùng, cửa vào lúc đó cũng bị đung ra –

“Trân Nhi cô nương!” Âm thanh của bồi lặc Duẫn Đường xuất hiện trong nhà nàng, ngay trước bình phong, cách xa nhau chỉ ba thước.

“Ai đó?” Kéo tấm vải che ngực lại, nàng gấp rút hỏi.

“Đừng sợ, là ta, Duẫn Đường.” giọng nói trầm thấp của hắc vãi truyền vào bình phong.

Trân Châu nín thở. “Bồi lặc gia? Có chuyện gì?” Nàng nhú mào.

Sau tấm bình phong, là cấm địa không thể mạo phạm – hắc phải biết nàng đang làm gì, đây là phủ Đông vương của hắc, dù thế nào hắc cũng không nên thất lễ chủ nhà.

Nàng đánh cuộc, hắc không đến nỗi đột nhiên xông vào.

Nhưng Trân Châu cũng nhớ, lần trước ở trong ngõ nhỏ Đầu Tử, hắc cũng chưa từng bận tâm nàng là nữ nhân, khi đó hắc đã từng hèn hạ đưa tay dò vào trong ngực nàng giặt đồ.

“Bên ngoài cháy rồi, người phải theo ta ra ngoài.” Hắc trầm giọng nói.

“Nhưng ta đang lau –”

“Lửa cháy không tắt – cứu người! Có nha đầu chết cháy rồi!” Lúc này là tiếng kêu của một gã sai vặt khác - Thu Trà. Trân Châu giương mắt nhìn về phía tây, góc tây bắc của Bảo Tân các quả nhiên có ánh lửa chập chờn, có vẻ ngọn lửa không biết từ đâu này đang cháy mạnh, sắp đốt đến phòng này rồi!

“Cứu người quan trọng hơn, thứ cho tại hạ mạo muội!”

Trong lúc nhất thời, nàng tình nguyện tự mình nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của hắc. Không đến thời gian một cái nháy mắt, Trân Châu thấy gương mặt tuần tú bất cần đời, khuynh đảo nữ tử của bồi lặc Duẫn Đường xuất hiện sau bình phong, nàng nuốt một ngụm nước bọt, tiếp đó liền bị hắc lôi ra mặt nước –

“Người làm cái gì?!” Nàng kêu lên.

“Làm cái gì?” Hắc hếch mào, nhếch môi. “Dĩ nhiên là cứu người.”

Ôm lấy nữ nhân ướt đẫm vào ngực, thuận thế quơ lấy trang phục khô trên bình phong, “Tốt bụng” che trên quần áo hơi mờ ướt của nàng, bàn tay cợt nhả xẹt qua bộ ngực đang phập phồng.

Sự phập phồng kịch liệt của bộ ngực thật đáng kinh ngạc, thật vượt quá tưởng tượng của hắc.

Trân Châu vừa xấu hổ vừa tức giận. . . .

“Thả ta xuống!” Khuôn mặt trắng như tuyết của nàng không có chút máu.

Đây là lần đầu nàng kinh hoàng luống cuống trong đời, cũng là lần đầu nàng giận dữ trong đời.

“Đi ra ngoài trước rồi nói.” Hắc làm như không nghe thấy.

Không để ý sự cự tuyệt của Trân Châu, hắc ôm nàng chạy vội tới trước nhà nghỉ Duẫn Đường.

“Buông tay!” Nàng cất cao âm thanh khác thường, nhưng đối phương hình như quyết tâm, để mặc ý nguyện của nàng, bá đạo kiểm chế nàng.

Trên người của hắc thật nóng, khiến Trân Châu không giải thích được muốn kháng cự!

Bởi vì gần gũi quá, chợt chớp mũi ngửi được một mùi hương phái nam trên người hắc, mùi nam nhân nồng đậm này khiến nàng cảm thấy bị xâm phạm! Không phân rõ là chán ghét hay sợ hãi, nàng đẩy hắc ra – nhưng cánh tay hắc lại kiên cố như sắt thép, Trân Châu quỳnh lên, liền nâng tay trái lên – tát một cái vào gương mặt tuần tú của nam nhân! Bởi vì dùng sức quá độ, cả người nàng bắn khỏi lồng ngực hắc, ngã ở trên cỏ ướt bùn trong vườn hoa. . . .

Nâng con ngươi lên, kinh ngạc nhìn nhìn hắc chăm chăm, giờ khắc này trong đầu Trân Châu trống rỗng.

Nàng không thể tỉnh táo, mọi việc dùng trí không dùng lực như thường ngày, đưa tay đánh người, lại càng không giống chuyện mà người tỉnh táo như nàng làm ra. Tại sao nàng phải đưa tay đánh một nam nhân? Tại sao hắn có thể dễ dàng chọc giận nàng như vậy?

Từ trên đất bùn bò dậy, nàng kinh ngạc nhìn nhìn lửa giận nguy hiểm ở đáy mắt hắn. . . .

Tất cả mà sư phụ đã dạy nàng, đều không đủ ứng phó tình cảnh này, nàng làm sao trấn an một nam nhân bị chọc giận đây?

“Ra tay đánh ân nhân cứu mạng của mình, thiên hạ không có cái lý này!”

Hắn lạnh lùng lên tiếng, con ngươi u ám giống như chim ưng, nhìn chăm chú vào nữ nhân trước mắt. Trần Châu xoay người rời đi – hắn không nói lời gì giương tay kéo nàng, hơi sức đột ngột thiếu chút nữa làm gãy cánh tay nhỏ bé của nàng –

“Không giải thích rõ ràng, lại muốn bỏ đi hay sao?”

“Là bối lạc gia tự xông vào, nữ tử lấy trình tiết làm đầu, gặp phải chuyện như vậy, bối lạc gia bảo nữ tử làm sao xử trí?” Cổ nén đau đớn trên cánh tay, Trần Châu ép buộc mình trở lại tỉnh táo trả lời. Dù sao cũng là nàng ra tay đánh hắn, nhưng nếu truy cứu tới, hắn có thể khiến một dân đen hèn mọn sống không bằng chết.

“Cái miệng nhỏ nhắn thật sắc bén.” Duẫn Đường cười lạnh. “Vô cùng đáng tiếc, nhưng ta chưa nhìn thấy gì cả.” Trần Châu muốn rút tay lại, nhưng hắn lại dùng sức kéo nàng vào buổi cỏ bên cạnh –

“Người muốn làm gì?!” Lại một lần nữa ngã ở trên đất bùn, Trần Châu bắt đầu hiểu, hắn không có ý định làm một quân tử.

“Vào thùng tắm còn mặc quần áo, chẳng phải là làm điều thừa? Hay cô nương sớm biết sẽ có người xông vào?” Hắn nhếch môi, nụ cười rất lạnh.

“Người xông vào chỉ có người – ách.”

Dễ dàng chặn lại cổ tay của nàng, lồng ngực nở nang của nam nhân đè vào bộ ngực mềm của nàng, sau đó hít sâu, càng áp bức, hả hê nhìn cổ áo đang mở ra, từ từ nổi lên hình cung của hai “quả bóng” trắng nõn. .

Cho đến khi cặp con ngươi trong suốt bắn ra tức giận.

Nàng không phản kháng nữa, cũng không yếu thế, ngay cả cánh tay bị hắn kẹp chặt chân mày cũng không nhíu một cái.

Duẫn Đường nheo mắt lại, nghiêng cứu phản ứng lạnh lùng của nàng.

Một bộ y phục màu đen rơi xuống từ tay hắn. “Cái này là gì?”

Mặt của Trần Châu trắng bệch.

“Đồ tìm được từ phòng người, chẳng lẽ da mặt của người dày đến lên tiếng phủ nhận?” Hắn lạnh lùng nói ra.

“Là đồ của ta, thì như thế nào? Chẳng lẽ trong vương phủ quy định, không cho người giấu y phục đen?” Nàng nâng con ngươi lên ngóatic nhìn hắn, cãi đến cùng.

Hắn cười lạnh một tiếng, mặt không thay đổi, nhếch môi. “Người có thể không phải trộm, nhưng sự ứng biến và gan dạ sáng suốt của người, cũng không giống một nữ tử hát rong.” Không đợi Trần Châu trả lời, hắn đột nhiên giơ tay xé rách ống tay áo của nàng –

Trần Châu hít vào một hơi.

Hắn kéo thẳng cánh tay của nàng cười lạnh. Trên cánh tay Trần Châu có một hình tròn nhỏ đỏ thẫm, thật rõ rệt trên cánh tay trắng nõn. “Một cô gái tầm thường, không có đạo lý có thứ này!” Lòng bàn tay thô ráp của hắn, mập mờ mơn trớn da thịt trắng mịn của nàng.

Hai mắt Trần Châu đăm đăm, nàng hình như nhìn thấy trong mắt hắn xẹt qua vẻ đùa cợt. “Bỏ tay ngài ra!” Hắn đương nhiên sẽ không buông ra theo lời nàng, ánh mắt mập mờ nguội lạnh quét qua nửa thân trần của nàng. Biết rõ hắn ác ý cợt nhả, nàng lại không thể làm gì.

“Thế nào? Đáp không nên lời rồi hả?” Hắn cười lạnh, trong con ngươi lộ ra vẻ quỷ dị.

“Lúc này ngươi cố ý xông vào!” Nàng hơi tức giận rồi, chợt không rõ, nam nhân này rốt cuộc có ý định gì?

“Một tên trộm vặt, đáng giá ta tốn công tốn sức?” Hắn nheo lại mắt cười lạnh.

“Ta là trộm, thì như thế nào? Trời sanh tiện mệnh, tự nhiên phải theo tiện nghiệp sinh sống.” Nàng thuận tay đẩy thuyền, thừa nhận mình là một tên trộm vặt.

Hắn cười rất nhẹ “Ngươi cứu Bảo Tần, chỉ vì vào phủ Đông vương – trộm đồ?” Giọng điệu ôn hoà, nói rõ hắn căn bản không tin.

“Ta và Bảo Nhi đặc biệt có duyên, nếu không cũng không cứu được muội ấy.” Có tin hay không tùy hắn.

Hắn nhìn chăm chú vào nàng, gương mặt tuấn tú không có chút vẻ mặt nào.

“Ngươi không tin, đúng không?”

“Tại sao ta phải tin tưởng?” Hắn hếch mày lên.

“Ngươi tin cũng được, không tin cũng chẳng sao, tóm lại là để ngươi nắm rồi, ngươi muốn thế nào, tự nhiên muốn làm gì cũng được.”

Nàng giùng giàng né ra từ dưới người hắn, cũng không thể miễn đụng chạm da thịt của hắn – lồng ngực cứng rắn của hắn vẫn xoa lấy bộ ngực của nàng.

Nàng hiểu, hắn tuyệt đối cố ý.

Đỏ mặt lặn đến một bên, trên người nàng dính đầy nước bùn ướt.

Toàn thân ngấm ướt dầm dề, nàng đưa tay che lại phần ngực lộ ra ngoài, quần áo mỏng manh lại căn bản không giấu được cảnh xuân trần ra. . . . Dù nàng từ trước đến giờ không thích ghi thù, nhưng hiện nay trong lòng nàng vẫn hơi hận hắn.

Trần Châu hiểu, nam nhân này không đối đãi mình như người, nếu không không đến nỗi thô lỗ, vô lễ với một cô nương như thế, rõ là nhục nhã nàng.

“Thế nào, rốt cuộc vẫn tức giận?” Hắn cười hỏi.

“Dân nữ không hiểu bối lặc gia nói gì!” Nàng lạnh lùng trả lời.

Hắn chê cười, cợt nhả nói: “Giận ta vạch trần ngươi – hay giận ta cợt nhả ngươi?”

Ngẩng mặt lên, sắc mặt của nàng từ hồng chuyển trắng.

Ưu thế lạnh nhạt trước nay, hình như lập tức rời bỏ nàng đi!

Đề ngực, nàng lại không cách nào hít đủ không khí

“Ngài đại khái không hiểu, mình đang nói gì.” Thử bình tâm tĩnh khí quảng xuống lời nói, nàng nhìn chăm chăm ánh mắt lỗ măng của nam nhân, lạnh nhạt quay đầu rời đi.

Nhưng hắn lại đột nhiên đưa tay, ôm lấy eo thon của nữ tử –

“Ta đương nhiên biết – mình muốn cái gì!” Muốn làm gì thì làm, giọng nói của hắn trầm thấp chắc chắn, có một khí phách của đại nam nhân.

Hắn nói, là “Muốn” cái gì. Trần Châu nghe rất rõ ràng, nhưng trong chốc lát, đầu óc từ trước đến giờ tỉnh táo lại hiện ra trống rỗng, không cách nào làm ra bất kỳ phản ứng nào.

“Sợ sao?” Đáy mắt hắn hiện vẻ chất vấn.

Trần Châu vẫn không có phản ứng.

Trong thời gian ngắn ngủi, rất nhiều ý niệm xẹt qua trong đầu của nàng.

Mặt anh tuấn của nam nhân phóng to trước mặt nàng, lần đầu, nhìn hấn ở cự ly gần vậy, mới phát hiện ngũ quan của hấn anh tuấn đến gần hoàn mỹ.

Tại sao? Bối lặc Duẫn Đường từ trước đến giờ thích mỹ nhân, tại sao chọn người bình thường như mình? “Muốn một mỹ nhân quá dễ dàng, chỉ là, ta muốn, là một nữ nhân không có được.” Nhếch môi, hấn từ trước đến giờ giỏi về giải thích nghi ngờ ở đáy mắt nữ nhân.

Không có được, mới có thể làm cho người ta trăm phương ngàn kế đoạt lấy!

Đối với hấn mà nói, xinh đẹp đã không đủ điều kiện hấp dẫn hấn.

Nữ nhân xinh đẹp, lại thiếu thốn, vô vị chỗ nào cũng có. Tìm được một nữ nhân khiến hấn cảm thấy có tính khiêu chiến, khó hơn nhiều so với được đến một mỹ nhân buồn chán!

Ở trong lòng hấn, toàn thân Trần Châu cứng ngắc. . . .

Ý trong lời của hấn, Trần Châu cũng không muốn hiểu rõ.

Bên ngoài vườn chợt truyền đến tiếng người, Trần Châu lấy lại tinh thần, vội kéo phần áo trước ngực. Ngay sau đó, tổng quản trong phủ, và một đám thị vệ đã tìm tới nơi này –

“Bối lặc gia!” ánh mắt khôn khéo lão luyện của tổng quản Đông phủ – Thiện Bảo đã quét qua Trần Châu quần áo xốc xếch trước tiên. “Lúc này Bảo Tân các bị cháy, Tứ gia nói ngài rời khỏi phòng sách lâu rồi, muốn chúng ta ra ngoài tìm ngài – ngài không có sao chứ?” Ông ta như không có chuyện gì xảy ra, trầm ổn nói hết lời. Duẫn Đường vừa nghe liền hiểu, “Bảo Tân các” bị cháy, nhất định là Dận Trinh phân phó Thiện Bảo làm.

“Tứ gia đâu?” âm thanh tinh táo, ổn định, nói rõ hấn ở trong thời gian cực ngắn đã không chế được tâm tình.

“Tứ gia còn ở phòng sách.” Thiện Bảo đáp lời. Trong vườn dần dần nhiều người lên, thừa dịp Duẫn Đường không rảnh hạn chế tự do của nàng, Trần Châu lặng lẽ thoái lui đến phía ngoài đoàn người.

Sau đó, nàng nhìn thấy một nữ tử dung mạo xinh đẹp, tư thái uyển chuyển, chợt từ phía sau thị vệ vọt ra, nhào vào trong ngực Duẫn Đường. . . .

Trần Châu tự giấu cười một tiếng, phát nhúm tóc trên trán ra, nàng kéo chặt cái áo mỏng manh, trầm mặc, an tĩnh lui vào trong bóng tối.

Bất kỳ nữ nhân nào, đều không nên nghiêm túc với bối lặc Duẫn Đường.

Trừ phi, nàng tính toán lừa mình dối người cả đời.

Trong đêm tối vườn hoa hết sức rét lạnh, thê lương.

Nhưng lại chỉ có vào thời điểm này, khiến Trần Châu cảm thấy tự tại, quen thuộc.

“Trần tỷ tỷ!”

Tiếng quát của Bảo Tân từ đường nhỏ truyền tới đây, quay đầu lại, Trần Châu thấy Bảo Tân cà thọt, khó khăn chạy về phía mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lấp đầy sợ hãi –

“Trần tỷ tỷ, ta rốt cuộc tìm được người!”

Rốt cuộc tìm được Trần Châu, sắc mặt hoảng sợ của cô gái nhỏ đột nhiên thản nhiên, hai hàng lệ đỏ rào rào xuống gò má trắng như tuyết như là nước chảy.

“Bảo Nhi.”

Tơ mắt nhìn hai chân một ột thấp của cô bé, cổ hết sức chạy về phía mình, cổ họng Trần Châu chợt nghẹn, có vật gì đó không thể không chế lướt qua tim nàng, núm chặt ngực của nàng.

“Ta... ta tìm tỷ cả đêm. . . .” Chôn ở Trần Châu trong ngực khóc lớn, âm thanh của Bảo Tần rõ ràng nghẹn ngào. Tìm cả đêm? Bảo Tần các bị cháy, chắc hẳn Bảo Nhi nhất định lo sợ tới cực điểm, nhưng mình lại –

“Ta không sao, muối cũng không sao chứ?”

Đau lòng vuốt đầu nhỏ của Bảo Tần, Trần Châu rũ mắt xuống thấy nước mắt trên mặt cô bé, tim mới thả lỏng của nàng không khỏi đau như bị nhéo. . . .

Sự quyến luyến của Bảo Tần dành inh, nhéo chặt trái tim của nàng, cô bé không muốn xa rời mình, lại làm cho nàng không chịu nổi.

Đây chỉ là nhiệm vụ, nàng không nên có tình cảm với bất kỳ ai trong phủ Đông vương.

“Tỷ luôn ở đây sao?” Nhớ tới nơi này là lầu sách của đại ca, Bảo Tần nghi ngờ hỏi Trần Châu, gương mặt ngây thơ có chút không hiểu.

Tự hỏi làm như sao trả lời đứa bé, nên Trần Châu chần chờ một chút.

“Trên người ta đã dơ hết, theo ta đi đổi bộ quần áo chứ?” Nàng dịu dàng nói với cô bé, quyết định tránh. Cô bé ngược nhìn Trần Châu, con người như có điều suy nghĩ, xem ra còn già dặn hơn tuổi thật của nàng.

“Thật ra thì, đại ca không phải cái loại mà rất nhiều người nghĩ. . .” Bảo Tần đột nhiên nói.

Trần Châu nhìn lại nàng. “Rất nhiều người – nghĩ như thế nào?” Nàng nhàn nhạt hỏi.

“Bọn họ. . . .” Bảo Tần ngập ngừng một hồi lâu, sau đó mặt cúi thấp lắc đầu. “Sẽ không ai hiểu rõ!” Nàng cũng không nói rõ ràng.

Có thể hiểu được tình cảm yêu mến và không muốn rời xa của cô bé dành cho người thân duy nhất, tình cảm thường thường có thể mê muội lý trí, nàng vốn không có hy vọng xa vời có thể từ trong miệng Bảo Tần nghe được giải thích khác.

“Đi thôi, mặc kệ tất cả, trước theo ta trở về thay quần áo, được không?” Nàng mỉm cười.

“A, Trần tỷ tỷ, trên người tỷ chảy máu!” Bảo Tần chợt thét chói tai.

Được Bảo Tần nhắc nhở, Trần Châu mới phát hiện bắp chân có một vết thương nghiêm trọng, trải qua cả đêm, máu đã ngưng tụ.

“Đừng lo lắng, không có gì đáng ngại.” Nhất định là đêm qua ngã đụng bị thương !

“Gạt người! Vết thương kia thật sâu, thật là đau, còn có thể để lại sẹo đấy!” Bảo Tần gấp đến độ sắp rơi lệ rồi, thật giống người bị thương là nàng.

Trần Châu ngồi xổm người xuống, dịu dàng nói với Bảo Tần: “Chớ khẩn trương, ta thật sự không có việc gì, chút vết thương nhỏ này chỉ cần bôi thuốc là tốt.”

“Thật không đau sao?” Nước mắt đọng ở trong mắt Bảo Tần.

“Ừ, thoát nhìn rất đau, nhưng trên thực tế thật không đau lắm.” Nàng cười nói, trên thực tế vết thương cả đêm không được để ý, đã bắt đầu sưng đỏ, đang cảm thấy đau đớn mờ mờ ảo ảo.

Bảo Tần không nói gì vươn tay, cẩn thận, lại rất đau lòng vuốt ve vết thương trên đùi Trần Châu.

Lúc cặp tay nhỏ bé ấm áp kiachạm tới mình, Trần Châu lại đau lòng.

Một cô bé thân thể tàn khuyết, từ nhỏ luôn bị ăn hiếp, bị cười nhạo, sao có thể tin người và. . . thích người khác?

Nàng thì sao? Từ sau khi nếm đến nhân gian lạnh ấm, liên cự tuyệt cảm giác yêu và được yêu, thề từ đó không tin tưởng bất luận kẻ nào nữa!

Ánh mắt yêu mến không muốn xa rời của Tiểu Bảo nhi thật làm cho người ta bận tâm, cô bé vốn không quen biết với mình này. . . .

Cũng không chế không nổi nữa, giang ra hai cánh tay, ôm chặt lấy Bảo Tần, lần đầu, Trân Châu cảm nhận được sự ấm áp đến từ cơ thể người khác.

Chẳng lẽ cô bé này thật khiến nàng không bỏ được, cũng không buông được sao?

“Trân tỷ tỷ?”

Kéo Bảo Tần, Trân Châu đè xuống đầu buồn trong lòng, gượng cười mà nói với Bảo Tần: “Đi nhanh đi, ta còn phải bôi thuốc !”

“Ừm!”

Lau đi nước mắt trong hốc mắt, Bảo Tần mặc cho Trân Châu dắt tay của mình rời khỏi nhà nghỉ của Duẫn Đường.

4. Chương 4

Trở lại phủ Đông vương, tất cả đều ở trong dự tính.

Nhất cử nhất động ở phủ Đông vương, đều được giáo chủ Bạch Liên giáo - Phượng tỷ nắm giữ.

Ngày đó người mà Bạch Liên giáo phái giám sát ở phủ Đông vương, nhìn thấy một đám ma ma phủ Đông vương vây lại tiểu cách cách trong cái sân cũ, mới có thể lợi dụng chuyện tiểu cách cách trượt chân rơi xuống giếng, để Trân Châu thuận lợi trở lại vương phủ.

Cũng may Bảo Tần rất là hợp tác, nếu như không có Tiểu Bảo Tần, dù Phượng chủ tử bày ra cuộc cờ tuyệt diệu hơn, thì chuyện trở lại phủ Đông vương cũng không thể thuận lợi như vậy.

Nhưng sinh mệnh nhỏ này sao mà vô tội?

Lúc ấy nàng chán ghét bối lạc Duẫn Đường làm huynh trưởng, mà không bảo vệ muội muội yếu đuối. Hắn máu lạnh, vô tình, thật khiến người ta thất vọng đau khổ đến tận xương.

Kể từ lần trước Bảo Tần ngã vào trong ao, hắn không hề phản ứng, càng làm cho nàng khẳng định ý tưởng này.

Hiện nay, biết rõ nàng là trộm, hắn cũng nguyện ý giữ nàng lại?

Như hắn nói, hắn biết nàng không đơn giản như vậy, động cơ hắn giữ mình lại, cũng không hề đơn thuần.

Tính tình một người không thể nào thay đổi ở trong thời gian ngắn, Trân Châu không tin, hắn thật sẽ không hề phòng bị mà giữ lại mối họa như nàng.

“Cốc cốc.”

Ngoài cửa truyền đến hai tiếng gõ cửa, cắt đứt sự trầm tư của Trân Châu.

“Người nào?”

“Là ta.”

“Có chuyện gì sao? Bối lạc gia?”

Nàng không tiến lên mở cửa.

Mới lại kéo ống quần lên ở trong phòng xúc thuốc, lúc này không thích hợp có người quấy rầy.

Nàng không mở cửa, cửa lại bị đẩy ra, Trân Châu đã sớm hiểu, cái cửa gỗ mỏng không ngăn được nam nhân khí phách này.

Thô lỗ đẩy cửa ra xong, vẻ mặt của nam nhân rõ ràng không vui. “Đêm qua ngươi đi đâu?” Hắn vừa vào cửa liền chất vấn.

Hắn đã thay áo khoác màu xanh, cử chỉ anh tuấn phóng khoáng, mà khí phách, lại có vẻ như chuyện.

Vội bỏ ống quần kéo cao xuống, Trần Châu xoay người lại rót một ly trà, tự mình uống.

“Trong quán rượu chúng ta hát rong, có một lão bá mù kể chuyện cổ tích. Ông ấy thường nói, hái hoa tặc trong truyền thuyết thường đều có công phu giỏi, ban đêm bọn họ sẽ mặc áo đen, ra vào như đối mặt chỗ không người.”

“Người đang chơi trò xiếc gì?” Hắn nheo mắt, giọng điệu rõ ràng không nhận được.

“Bối lạc gia ra vào khuê phòng của ta như chỗ không người, bá đạo anh minh, quả thật còn thần kỳ hơn trong truyện.”

Uống một ngụm trà xanh, nàng nhàn nhạt trào phúng, ngẫm nói hắn thường ngày ra vào buổi hoa giống như hái hoa tặc.

Về anh tuấn phóng khoáng của hắn nàng đã sớm biết, không đến nỗi giống như những nữ tử thanh lâu, hoặc là cách cách thâm cung khanh khách, bị bề ngoài của hắn làm mê muội.

Nam nhân càng anh tuấn thì càng hư hỏng, nàng không thích chút nào. Tâm địa con người, về già, sẽ thay đổi hủ lậu, xấu xa, nàng đã sớm hiểu.

Nào có thể đoán được hắn lại nhếch miệng cười một tiếng, không lộ vẻ không vui, không hề phản bác sự trêu chọc của nàng.

“Bàn về công phu mặc áo đen, qua lại tự nhiên, ta còn xa xa không bằng tên trộm đêm qua.” Giọng điệu trầm thấp của hắn mang chút châm biếm. “Huống chi, tên trộm đêm qua còn có ‘quan hệ’ sâu xa với ta —”

Trần Châu đột nhiên bị nước trà sặc —

“Từ từ thôi, nuốt quá nhanh dễ dàng sặc.” Hắn một câu hai nghĩa nói ra, nhếch môi, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, tiến lên vỗ lưng cho nàng.

Rõ ràng là chồn chúc Tết gà, lời nói của hắn mới là hung thủ làm nàng nghẹn.

“Bối lạc gia đại giá quang lâm, có chuyện gì?” Nàng lách người, lạnh nhạt hỏi hắn.

“Ta nghe Bảo Tần nói, ngươi bị thương?” Hắn trầm thấp hỏi, con ngươi có vẻ tối tăm.

“Nhờ phúc của bối lạc gia, chút vết thương nhỏ này không coi vào đâu.” Nàng hời hợt nói.

Chẳng lẽ hắn đặc biệt tới an ủi thương thế của nàng?

Hắn nhếch môi, tầm mắt xẹt qua thuốc trị thương đặt tại trên bàn. “Nhích người ra ngoài, ta xem một chút!”

“Không sao!” Nàng rút chân về theo bản năng, vừa xong, trong đầu nàng liền hiện ra hình ảnh tuyệt hảo đêm qua.

“Sợ cái gì? !”

Nàng muốn tránh ra hắn, lại ngược lại bị hắn tóm chặt lấy bắp chân —

Nhìn thấy ánh mắt hốt hoảng vì bị bắt được của nàng, gương mặt tuấn tú vốn là khó chịu của Duẩn Đường xẹt qua một nụ cười quỷ dị.

“Đừng cậy mạnh, đau là da thịt của mình!”

Thấy dưới váy nàng bọc vải trắng, hắn chưa được nàng đồng ý đã kéo ống quần nàng lên —

“” Kinh ngạc đến mức không thể nói gì, cũng không hề chuẩn bị tâm tư, Trần Châu ngược lại không cách nào thản nhiên tiếp nhận sự đụng chạm của hắn giống như đêm qua.

“Những thuốc kia vô dụng, sẽ làm người lưu lại vết sẹo.”

Chợt quỳ một gối xuống ở trước mặt nàng, hắn chuyên chú nhìn chăm chú vào bắp chân lõa lồ của nàng, sau đó từ trong lòng móc ra một cái bình thuốc nhỏ, cúi đầu xử lý vết thương trên chân nàng.

Trân Châu không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, lại có thể cảm thấy mặt của mình nóng lên –

“Không sao cả, ta không quan tâm.” Âm thanh của nàng, có một chút run rẩy mà chỉ có mình mới có thể phát hiện.

“Người nên quan tâm.” Hắn trầm thấp nói.

Từ xưa tới nay chưa từng có ai nói vậy với nàng. “Quan tâm cái gì? Bề ngoài? Hay là cái khác?” Nàng phòng vệ.

“Sẽ không ai thấy vết sẹo trên đùi người, trừ phi là trượng phu của người!” Hắn ngẩng đầu liếc nàng một cái, con người thâm trầm xẹt qua vẻ phức tạp.

Nàng sững sờ, chợt ý thức được mình không thể khống chế cảm xúc. Mở to mắt, nàng cố ra vẻ lạnh nhạt nói: “Ta nói rồi, thương không nặng. . . .”

“Ngày mai ta sẽ dẫn Bảo Nhi đến phủ Tứ gia một chuyến, muội ấy hi vọng người đi theo chung.” Hắn nói.

Lời của hắn, hữu hiệu ngăn chặn sự kháng cự của Trân Châu.

Biết rõ nàng là tên trộm đêm qua, hắn vẫn cho nàng vào phủ Tứ gia? Nghi ngờ nguyền nhìn hắn, Trân Châu không thể không hoài nghi trong lòng hắn tính toán quỷ kế gì. . . .

“Người nhận định ta là trộm, chẳng những giữ ta, để ta thân cận Bảo Nhi, còn cho ta theo vào phủ Tứ gia?” Nàng kéo ống quần xuống, hạ mí mắt nhẹ giọng hỏi ngược lại hắn.

“Thế nào, sợ? Làm trộm cũng không phải là ta, không cần thiết đề phòng ta chứ?” Hắn nhếch môi, nhè nhẹ mà cười nói.

Hắn hình như có bản lãnh vạch trần tâm tư của nàng.

Không được tự nhiên mở to mắt, phát hiện vết thương đã xử lý thỏa đáng, sưng đỏ đau đớn trên đùi, đã biến mất giống như kỳ tích.

“Nếu như ta là trộm, có câu nói: ‘thói quen khó sửa.’” Lại ngược mắt lần nữa, nàng đã hít sâu một hơi, ổn định lại, nhìn chăm chú vào ánh mắt sáng của nam nhân.

Nàng không sợ, từ đầu, nàng đã chuẩn bị không thể toàn thân mà lui.

Duẩn Đường nhếch môi, mặt anh tuấn lộ ra vẻ quỷ quyết. “Vậy thì thử một chút, lời này rốt cuộc là thật hay giả.”

Trân Châu mở to hai mắt nguyền nhìn hắn – không hiểu, hắn rốt cuộc có dụng ý gì? !

Trong phòng khí nóng từ chậu than càng dày đặc hơn khiến người ta sắp hít thở không thông, ánh mắt thâm thúy giống như cái động đen của nam nhân hút nàng vào.

Hình như, nàng giống như rơi vào trong một cạm bẫy rồi.

Có thể đi vào phủ đệ của Trình Tứ gia, là chuyện mà Trân Châu không ngờ.

Nàng được Ngô Viễn Sơn cứu khỏi phủ Đông vương xong rồi lại trở về, chính là vì viên Dạ Minh Long Châu kia.

Dạ Minh Long Châu, viên kia vốn nên được ngậm trong miệng thái hoàng thái hậu Hiếu Trang Bác Nhĩ Tế Cát thị đã qua đời, nó có thể sáng lên trong bóng tối, chỉ dẫn đường sáng cho người lạ, chiếu sáng đường Hoàng Tuyền của người chết, là bảo vật của thần rồng độc nhất vô nhị –

Hơn hai mươi năm trước Dạ Minh Long Châu đã bị người đào mộ trong Thánh giáo trộm lấy, rồi lại quỷ thần khiến xui, khiến một tỷ nữ cận thân bên cạnh Giáo chủ trộm đi, từ đó mất đi tung tích.

Phúc tấn của Cung thân vương bấy giờn –

Kim Tỏa, nàng đã từng làm mất đi cái chìa khóa vàng nhỏ để mở ra hộp báu – cái hộp vàng giấu dạ mình châu ở trong, quan trọng nhất là cái chìa khóa.

Mấy tháng trước chìa khóa vàng bị một kỹ nữ trộm đi, lúc ấy Trần Châu đồng ý giúp Kim Tỏa đang đau lòng tìm chìa khóa vàng về, dựa theo bản vẽ địa đồ bí mật trong giáo, biết được cái chìa khóa vàng kia là chìa khóa mở ra cái hộp vàng. Mà trong hộp vàng đó lại giấu Dạ Minh Long Châu năm đó bị trộm mất.

Sau bối lặc Duẫn Đường cướp đi chìa khóa vàng, hành động lần này lại làm cho Bạch Liên giáo biết, trên người hắn có cái hộp vàng kia –

Đêm trước nàng ở bên ngoài phòng Duẫn Đường nghe được đối thoại về Dạ Minh Long Châu, càng xác định mẹ đẻ của Duẫn Đường, có quan hệ không tầm thường với Bạch Liên giáo – mẹ đẻ của bối lặc Duẫn Đường, vô cùng có khả năng là cái tên phản giáo trộm bảo năm đó, tỷ nữ thân tín nhất bên cạnh giáo chủ kỳ trước.

Về phần phúc tấn phủ Cung thân vương, Kim Tỏa, nàng ta và bối lặc Duẫn Đường, mỗi người có chìa khóa vàng và hộp vàng, quan hệ của nàng ta và phủ Đông vương đã có thể dễ dàng suy ra.

Mẹ đẻ của Duẫn Đường, có khả năng là mẹ ruột Kim Tỏa!

Thân phận thật của Kim Tỏa, lại là một cách cách bị mất của vương phủ!

Nhưng vì cái gì.

“Bà ta” muốn dẫn Kim Tỏa rời khỏi phủ Đông vương, rời khỏi con ruột của bà ta, và Tiểu Bảo năm đó mới chỉ tròn một tuổi?

Đây chính là điểm mấu chốt khó hiểu nhất, không cách nào làm rõ, năm đó vì sao “bà ta” rời khỏi Cung thân vương gia đã qua đời, và vì sao chỉ dẫn theo Kim Tỏa. . . .

Hiện nay chìa khóa vàng và hộp vàng đều xuất hiện, viên dạ minh châu này, vô cùng có khả năng đã giao cho hoàng tử tử Dận Trinh.

Dạ Minh Long Châu quan trọng, không phải vì truyền thuyết thần bí của nó, mà là trên dạ minh châu đã được điêu khắc, cặn kẽ chỉ ra thân thế bí mật của Phú Lâm – Hoàng đế Thuận Trị.

Đối với Bạch Liên giáo, có Dạ Minh Long Châu, đồng nghĩa với nắm lấy nhược điểm lớn nhất của triều Thanh.

Nhưng đối với Trần Châu mà nói, nàng lại cho là, có Dạ Minh Long Châu cũng không phải một chuyện tốt.

Ngay cả Long Châu có thể lật nghiêng “Chánh thống” hoàng thất Mãn Thanh, nhưng còn chưa đủ để lật nghiêng triều Thanh. Nhưng nếu viên Long Châu này ở trong tay Bạch Liên giáo, triều Thanh vô cùng có thể đuối tận giết tuyệt bọn họ!

Nhưng vì hoàn thành di mệnh của sư phụ, cùng với chí nguyện của Giáo chủ kỳ trước, Trần Châu có thể hiểu được, quyết tâm đoạt lại long châu của Phương chủ tử lần nữa.

“Hí –”

Xe ngựa dừng lại trước phủ đệ Tứ gia, Trần Châu đỡ Bảo Tồn xuống ngựa, liền ở lại Tiền viện, chờ đợi bọn họ đi ra.

Ngay cả cùng đi theo đến phủ đệ của Tứ a ca, bằng thân phận của Trần Châu, dĩ nhiên cũng không vào trong phủ được.

Trần Châu không hiểu vì sao Duẫn Đường cho nàng theo, nhưng không quan trọng, nàng không phải đồ chơi của hắn, nàng có kế hoạch và mục tiêu của mình.

Từ tường rào bên trái phủ hoàng tử đi về phía nam, đồng thời quan sát địa hình phủ hoàng tử, không lâu liền gặp phải thị vệ kiểm tra. Rõ ràng, nơi này được trông chừng hết sức nghiêm cẩn, nếu như dạ minh châu ở đây, sợ rằng không dễ dàng đoạt lại.

Quay đầu đi trở về Tiền viện, lại thấy một người thoát qua trong hoa viên, trước đó Trần Châu hoàn toàn không ngờ tới, lại nhìn thấy người quen ở chỗ này –

“Trân Châu.”

Âm thanh quen thuộc kêu nàng, nàng quay đầu lại, nhìn thấy một người tuấn mỹ, tự nhiên, đang mỉm cười ở đối diện mình.

Cơ hồ đồng thời, Trân Châu đã nhận ra “Hắn” – nàng thở ra một hơi.

“Đừng lên tiếng” Phượng tử đi lên trước, ngón trở mảnh khảnh trắng như tuyết nhẹ nhàng đề trên môi. “Đi theo ta!”

Nâng tay Trân Châu, Phượng tử lôi kéo nàng đi về phía rừng rậm bên trái.

Nhiều năm huấn luyện khiến Trân Châu trở lại trấn tĩnh rất nhanh, theo Phượng tử đi tới nơi kín đáo –

Dung mạo tuấn lệ của Phượng tử vẫn như cũ, nhưng lúc này, thần thái và trang phục của nàng đều như quý tộc trong triều.

Ngược ngạo nhất là, bây giờ nàng, lại mặc nam trang.

“Ngài –”

“Ta biết rõ muội rất kinh ngạc.” âm thanh của Phượng tử trầm thấp mấy phần. “Đừng lên tiếng, chỉ để ý nghe ta nói.”

Gật đầu một cái, ngay cả trong lòng có rất nhiều nghi vấn, Trân Châu vẫn không lên tiếng, chờ Phượng tử nói tiếp.

“Thân phận của ta –” Dừng một chút, Phượng tử mới nói tiếp: “Muội thấy trang phục của ta, có lẽ cũng đoán được rồi.”

Cho tới nay, người trong giáo không biết thân phận thật của Giáo chủ –

Thân là giáo chủ Bạch Liên giáo, Phượng tử luôn thần bí và đi lại một mình. Hiện nay Trân Châu thấy Phượng tử mặc cung trang, nàng suy đoán, thân phận bên ngoài của Phượng tử, nhất định kinh người.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, như thế nào đi nữa, nàng cũng không ngờ tới Phượng tử có thể là. . . .

Người trong hoàng tộc Đại Thanh.

Nhưng nếu Phượng tử là quý tộc người Mãn Thanh, sao nàng lại muốn phản Thanh?

Một cơn gió lạnh phất qua, bóng cây đung đưa, Phượng tử chợt gần sát bên người nàng, ghé vào bên tai nàng nói nhỏ: “Đừng hỏi ta cái gì, thân phận của ta không quan trọng, tựa như xuất thân của muội cũng không quan trọng.”

Sắc mặt Trân Châu biến hóa.

Cho tới nay, nàng nghĩ là trừ sư phụ và giáo chủ kỳ trước, trong giáo không người nào biết nàng là người Mãn Thanh, nhưng hiện nay Phượng tử lại cố ý nói ra – thì ra là, tỷ ấy đã biết bí mật này.

Nụ cười thần bí lộ ra trên dung nhan tuấn tú mỹ lệ của Phượng tử. . . .

“Từ sắc phục trên người cô nương xem ra, khẳng định không phải người Mãn Thanh?” Phượng tử đột nhiên chuyển đề tài.

“Ngài là. . . .”

Con người trong suốt của Trân Châu nhìn chăm chú vào Phượng tử, cảnh giác đến ngôn hành cử chỉ của nàng đều cẩn thận –

“Phủ Kính Thân Vương, Bối Lặc Hòa Thạc.”

Giống như ghi danh, Phượng tử nói ra phong hào của mình.

Phủ Kính Thân Vương, Bối Lặc Hòa Thạc?

Như vậy, Phượng tử lại là Thân Vương sau? Nói như vậy, trên người tử ấy thật có huyết thống của người Mãn Thanh! Nhưng, vì sao không phải “cách cách” mà là một “Bối lạc”?

“Lần đầu vào Tứ hoàng phủ?”

Phượng tử hạ mí mắt, nhàn nhạt hỏi.

“Vâng!” Trân Châu trả lời nàng, ánh mắt sâu xa nhìn chăm chú vào Phượng tử. Người sau khẽ mỉm cười, cột nhả cười hỏi: “Cô nương có bằng lòng, vào phủ Kính thân vương du ngoạn không?”

“Tiểu nữ tử cũng chỉ là bình dân, há có thể được bối lạc gia ưu ái?” Nàng bình tĩnh lạnh nhạt trả lời như đối với nam tử khác, lại hỏi báo đối phương một nụ cười.

Trân Châu không có cự tuyệt. Bởi vì Phượng tử không phải nam tử, nàng cố ra vẻ cột nhả, chỉ làm cho Trân Châu muốn bật cười.

Phượng tử cười như không cười nhìn chăm chú vào nàng. “Phong cách của cô nương rất xuất chúng, băng khiết như hoa sen, tuyệt không bình thường.”

Trân Châu cũng nhin không được nữa bật cười –

“Người –”

“Suyt!”

Phượng tử đột nhiên đưa tay ôm lấy Trân Châu, ngón cái che ở trên môi đỏ thắm của nàng, mắt phượng tuần mỹ liếc vào rìng –

“Trân tử tử!”

Người còn chưa tới, âm thanh hưng phấn của Bảo Tần đã truyền tới –

“Trân tử tử, hoàng tứ gia nói chân của ta được cứu rồi!” Bảo Tần cà thọt hưng phấn chạy tới.

Ở phía sau Bảo Tần, là Duẩn Đường mặt lạnh nhạt.

Phượng tử cười một tiếng, bối lạc Duẩn Đường rõ ràng có địch ý với nàng? !

“Vây sao? Vây thì tốt quá.” Trân Châu không biến sắc lui ra một bước, giữ một khoảng cách với Phượng tử.

Ánh mắt của bối lạc Duẩn Đường rất lạnh, nhìn người ta khiến cho người ta cảm thấy mình làm sai chuyện.

“Hoàng tứ gia còn nói –”

Chú ý tới Phượng tử đứng ở bên cạnh Trân Châu, Bảo Tần đột nhiên im lặng, khuôn mặt kích động nháy mắt hồi phục về sợ hãi bình thường. . . .

“Ngài, chào ngài.” Bảo Tần sợ hãi cúi đầu, hai con mắt tròn trịa, lại kìm lòng không được dừng trên người Phượng tử.

Phượng tử kiêu ngạo cười đáp lại, Bảo Tần lập tức đỏ mặt. Ngay cả vẫn còn con nít, nhưng ‘mỹ’ nam tử như vậy. Dù sao cũng rất ít gặp. Cả một đứa bé cũng biết than thở, ái một vẻ tuyệt sắc này.

“Ta đi trước, đừng quên, Kính Thân Vương Phủ lúc nào cũng đợi người.” Phượng tử cười như không cười nói với Trân Châu, đôi mắt đẹp lược qua mặt lạnh của Duẩn Đường.

Hai “Nam nhân” ai cũng không nhìn rõ ai một cái, lướt qua nhau.

Nhìn Phượng tử đi xa, Trân Châu đắm chìm trong tâm sự của mình, không có kịp thời hồi hồn.

“Trân tử tử?” Bảo Tần kêu gọi nàng.

Trân Châu vừa nhắc mắt, liền thấy ánh mắt âm trầm của Duẩn Đường.

“Bảo Nhi. . . . Muội mới vừa nói, hoàng Tứ gia có thể chữa lành bệnh của muội?” Tránh khỏi ánh nhìn chăm chú âm trầm của Duẩn Đường, Trân Châu chỉ lo nói chuyện với Bảo Tần.

“Đúng thế! Hoàng Tứ gia nói ta có thể được, có thể đi đứng chạy nhảy như người bình thường đấy!” Biết được chân của mình có thể khỏe, có cơ hội biến thành người bình thường, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết của Bảo Tần kích động đến đỏ lên, khác hẳn vẻ hèn nhát, lùi bước hằng ngày, trở nên hoạt bát, có tinh thần.

“Vậy thì thật là tốt quá. . .”

Từ đáy lòng, Trân Châu cảm thấy vui mừng thay Bảo Tần.

Chỉ là, có thể đi đứng chạy nhảy như người bình thường, lại có thể khiến cuộc sống âm đạm của đứa trẻ hay ngưng ngừng, lùi bước này tràn đầy hi vọng! Nhìn cặp mắt tỏa sáng như bảo thạch của cô gái nhỏ, ngực Trân Châu lại toát ra mấy phần chua xót.

“Trời chiều rồi, có lời gì trở về phủ nói tiếp.”

Duẩn Đường lạnh lùng nhắc nhở Trân Châu.

Mỗi khi đối mặt Bảo Tần, tâm trạng của nàng liền mất khống chế!

“Oh. . .” Thấy sắc mặt huynh trưởng không tốt, nụ cười trên mặt Bảo Tần lập tức thay bằng lo lắng.

“Chúng ta đi thôi!”

Kéo tay Bảo Tần, Trân Châu xoay người đi ra phủ. Nàng không thích hấn hù dọa đứa bé.

“Chờ một chút!” Duẩn Đường bắt lấy nàng –

“Muội lên xe ngựa trước.” Lại hạ lệnh với Bảo Tần.

“Ca. . .”

Bảo Tần mở miệng muốn nói cái gì, nhưng nàng chưa bao giờ cãi lời Duẩn Đường. Thấy con người nghiêm nghị của đại ca, thì Bảo Tần vốn hèn nhát liền lùi bước theo bản năng, cả âm thanh cũng có chút run rẩy.

“Thái độ của ngươi có thể sửa chữa chút hay không?” Chờ sau khi Bảo Tần rời đi, Trân Châu rút cuộc nhìn không được.

Hắn héch mảy lên. “Nói rõ ràng.” Âm thanh càng lạnh.

“Đứa bé kia rất ít khi sung sướng như vậy, ngươi có thể đối xử với muội ấy tốt hơn chút không?”

“Ngươi lấy thân phận gì chất vấn thái độ của ta? !”

“Ngươi –”

Nàng nghẹn lời rồi. Hắn nói rất đúng, nàng có thân phận gì? Lại nói, nàng không nên để tình cảm mất khống chế.

“Thôi.”

Bỏ qua muốn đi, nhưng hắn lại không buông tay.

“Thật dễ ‘ý’?” Âm thanh của hắn trầm thấp, gương mặt tuần tú không chút nét mặt.

Cổ tay đau đớn, khiến nàng nhú mảy. “Ngươi có ý gì? Buông ta ra. . .”

“Kế tiếp muốn biết cái gì? Hay là muốn được cái gì?” Hắn tiếp tục hỏi, giọng điệu chậm chậm lộ ra chút lạnh lẽo.

Trân Châu ngắc ngứ cả người.

“Kính vương phủ cũng có thứ ngươi muốn!” Hắn lạnh lùng hỏi, năm ngón tay kiểm càng chặt hơn, cho đến khi cổ tay trắng nõn của nàng tím bầm. “Nếu không ngươi cần gì phải lấy lòng Kính vương thế tử?” Hắn âm trầm nói.

Nàng ngước nhìn hắn. “Lấy lòng?”

“Không phải sao?” Nụ cười của hắn rất lạnh. “Đối với mỗi nam nhân, người luôn có ‘thủ đoạn’ khác nhau mà?”

“Người điên rồi, không biết mình đang nói cái gì.” Nàng cứng đờ, lạnh nhạt đáp lại hắn.

“Ta từ trước đến giờ rất rõ ràng mình đang nói gì!” Hắn kéo chặt cổ tay của nàng –

“Buông tay!”

Nàng nhú mi tâm, bản năng muốn phản kháng hắn – nam nhân tự cho là đúng này!

“Buông tay?” Hắn chê cười. “Giấy giũa vô ích, không mệt mỗi sao? Trực tiếp nói mục đích ra không phải tốt hơn? Ta có thể lập tức cho người – thứ người muốn đấy!”

Lời nói ngông cuồng chỉ càng khiến Trần Châu chán ghét.

Hắn sai lầm rồi, nàng sẽ không bao giờ mở miệng cầu xin hắn. Ở trong kế hoạch của nàng, bối lạc Duẫn Đường chỉ là trở ngại, không phải trợ lực. Nếu như không phải bởi vì Bảo Nhi, nàng sẽ không lãng phí thời gian, trên thực tế tự nàng có thể hoàn thành nhiệm vụ.

“Ngài nói quá lời, dân nữ không muốn gì cả. Dù cần gì, cũng không phiền bối lạc gia quan tâm.” Nàng lạnh nhạt nhắc nhở hắn, giữa hai người không có chút quan hệ nào.

Trông mất màu đen xám của Duẫn Đường lạnh lùng nhìn chăm chú vào dung nhan quật cường của nàng, đôi mắt lạnh lùng xẹt qua vẻ âm trầm xảo trá. “Một nữ nhân, cần gì có tâm kế như thế, không biết xấu hổ chu toàn ở giữa nam nhân!”

Lời của hắn, gần như là phê phán lạnh lùng.

“Không biết xấu hổ? Tâm kế?” Lời này kích thích nàng phản kháng. “Nam nhân có thể tam thê tứ thiếp, thậm chí có nhà khác. Mà nữ tử, nhất định phải tuân thủ nghiêm ngặt phụ đức, trinh tiết không có hai phu? Đừng quên, đây là quy củ nam nhân lập ra, không phải nữ nhân.” Nàng đối chọi gay gắt, không có chút nào sợ e sợ.

Nếu như nữ nhân có thể tự lập, không cần dựa vào nam nhân mà sống, tự nhiên không cần nịnh hót nam nhân lập ra chế ước!

Hắn cười, cười rất tà ác. “Chớ ngây thơ, đây là thực tế! Nếu như không được ta cho phép, người cho rằng mình có thể tiếp tục ở lại phủ Đông vương?” Hắn tiếp lời, đùa cợt cười nhẹ. “Cái từ ‘Vương phủ’ này được lập ra vì quyền thế của nam nhân, từ ‘Hoàng đế’ cũng là danh từng riêng tượng trưng cho nam nhân quyền uy nhất – người cho rằng mình có thể rung chuyển lịch sử từ trước tới nay, xây dựng lên nhà nước nữ nhân quyền thế?!”

“Mặc kệ thực tế là cái gì, ta không hề nhìn ra, ‘quyền rū’ có chỗ tốt gì cho ta!” Hất tay của hắn ra, Trần Châu không hề dè dặt tâm tình và tư tưởng của mình nữa, rốt cuộc tùy hứng biểu đạt sự chán ghét của mình.

Những việc mẫu thân gặp gỡ khiến nàng vô cùng thống hận sự ích kỷ của nam nhân. Mẹ chỉ yêu một nam nhân, nhưng “Cha ruột” của nàng cũng không chỉ cần mẹ một của nàng. Cũng bởi vì sự chần chừ của ông ta, nên sau khi ông ta chết rốt cuộc lại khiến lòng ghen của một nữ nhân khác có cơ hội, khiến mẹ con các nàng lâm vào nạn kiếp bất phục!

Bối lạc Duẫn Đường có thể dụ dỗ nàng vì lợi ích, ra giá trao đổi, nhưng hắn không có tư cách phê phán nàng! Bởi vì nàng không quan tâm thực tế mà hắn nói –

Thực tế của nàng là nàng có thể không cần uất ức sự tự do và tư tưởng của mình.

“Trở lại!” Hắn giơ tay, lạnh lùng bắt lấy nữ nhân cương quyết bướng bỉnh.

“Buông tay –”

“Đáng chết!” Hắn thô lỗ mắng, đột nhiên nảy sinh ác độc siết chặt cổ tay nhỏ bé của nàng.

“A. . .”

Giấy giụa khiến nàng đụng phải vết thương ở chân, máu tươi lập tức rỉ ra từ vết thương vốn đã khép lại. . .

“Trân tỷ tỷ!”

Bảo Tần vẫn núp ở bên trong xe ngựa nhìn lén, thấy Trân Châu chảy máu, rốt cuộc không nhịn được vọt ra tới –

“Đại ca, van cầu huynh đừng mà. . . .”

Bảo Tần trợn to hai mắt sợ hãi nhìn huynh trưởng của bé, hai mắt chứa đầy nước mắt, âm thanh run rẩy nói rõ sợ hãi của nàng.

Khuôn mặt phẫn nộ của Duẫn Đường khiến Bảo Tần kinh hãi tới cực điểm – quá khứ chỉ cần một ánh mắt, người quanh mình đã sợ run rẩy, bé chưa từng thấy đại ca tức giận như vậy!

Nhìn ống quần dính máu tươi của nàng, Duẫn Đường nắm chặt quả đấm, gương mặt âm trầm xẹt qua mấy phần phức tạp.

Đôi mắt trong suốt của nàng vẫn đối kháng với hắn. Nàng không sai, là hắn điên khùng, nàng không có lý do yếu thế.

“Trân tỷ tỷ, van cầu tỷ. . . . đừng chọc tức đại ca.” Bảo Tần đi theo phía sau, kéo vạt áo Trân Châu, nghẹn ngào cầu khẩn.

Thống khổ và sợ hãi của Bảo Tần, biểu hiện ra trong giọng nói nức nở của bé. Trân Châu không có cách nào coi thường khổ sở của đứa bé này. Nàng không thể tiếp tục cứng rắn lòng dạ đối kháng với nam nhân vô lý, tự đại này.

Từ từ rũ mắt xuống, từ bỏ việc đối chọi với hắn, nàng không cách nào không chế sự nhẹ dạ của chính mình.

Đột nhiên phát hiện cái gì, trong mắt lạnh lùng của Duẫn Đường xẹt qua vẻ xảo trá.

“Lên xe, trở về phủ rồi nói.” Rốt cuộc buông tay, hắn trầm thấp hạ lệnh.

5. Chương 5

Xe ngựa nhanh chóng chạy về phủ Đông vương, vết thương cũ trên đùi Trân Châu bị nứt ra, theo xe ngựa lắc lư cả đường, hình như càng ngày càng nghiêm trọng.

“Đại ca, vết thương trên chân Trân tỷ tỷ phát tác, ngài ẵm tỷ ấy trở về phòng được không?” Xe dừng lại ở trước phủ, Bảo Tần lập tức xuống xe cầu khẩn Duẫn Đường.

Trân Châu vốn tưởng rằng nam nhân tâm địa sắt đá, không có máu không có lệ này, sẽ cự tuyệt mọi mọi mà hắn từ trước đến giờ khinh thường, nhưng lại không ngờ được –

“Dĩ nhiên.” Hắn lại gạt đầu đồng ý.

Duẫn Đường nhếch môi, hướng về phía nữ nhân tứ chi cứng ngắc trong xe ngựa, gương mặt tuấn tú cười vô hại, đồng thời lộ ra hai cánh tay, nhắc cả người Trân Châu lên không rồi ôm vào –

“Ngươi – thả ta xuống!”

Nàng khẽ hô, hai tay níu lấy vạt áo, khăn trương đến cả tay cũng trắng bệch. . . .

Bên tai chỉ nghe được tiếng huyết mạch của mình căng phồng “phục phục”. . . . mạch của nàng nhanh đến sắp tắt thở!

“Đừng cậy mạnh nữa, mềm mại một chút, đối với người không có chỗ xấu.” Hắn một câu hai nghĩa chê cười, trực tiếp coi thường ý nguyện của nàng.

Nói xong, thẳng ẵm nàng đi ra ngoài.

Dáng vẻ giường cung bật kiếm của hai người, Bảo Nhi còn nhỏ tuổi nên cái hiểu cái không.

Nhưng thấy Duẫn Đường ôm Trân Châu vào trong ngực, miệng Bảo Tồn kêu Trân Châu, nhưng khuôn mặt nhỏ nhỏ lại không che giấu được nụ cười khúc khích. . . .

Nàng thật thích, thật thích Trân tỷ tỷ, hơn nữa ích kỷ hi vọng Trân tỷ tỷ có thể vĩnh viễn làm bạn ở bên mình!

“Ta không có chuyện gì cả, người –”

Chợt thấy ánh mắt cầu khẩn, lo lắng của Bảo Tồn, trong lòng Trân Châu vừa thẹn thùng vừa tức giận, lại không phát tác ra được, chỉ có thể mặc cho nam nhân tự đại này định đoạt mình. . . .

“Đắp chút thuốc, mấy ngày nữa sẽ hết chuyện.” giọng nói trầm nhẹ của hắn bỗng dưng vang lên ở bên tai nàng.

Giống như là dụ dỗ người, càng thêm mấy phần thân mật ôn tồn, cánh tay trắng kiêu của nam nhân kiềm chặt người đang kháng cự trong ngực, không muốn thả người.

Theo câu nói dễ dàng an ủi kia, hơi thở nóng bỏng phun lên mặt Trân Châu, cảm giác ngứa ngáy nháy mắt truyền khắp người Trân Châu –

Nín thở, nàng cứng đờ quay mặt đi. Thấy Bảo Tồn đứng ở trước phủ cười khúc khích, tình cảnh quỷ dị lại khiến nàng cảm thấy mình hình như bị thiết kế.

Trên mặt nam nhân xẹt qua một nụ cười xảo trá, tiếng cười trầm thấp cách vật liệu may mặc từ bờ ngực rắn chắc của hắn truyền ra, chấn động màng nhĩ và tim của Trân Châu. . . .

“Thả, thả ta xuống!”

Nàng hối hận! Hối hận mình đã mềm lòng! Nhưng hiện nay.

Hình như không còn kịp rồi?

Hắn muốn đoạt lấy nàng!

Vốn muốn đợi đến khi nàng tự nguyện hiến thân, nhưng hiện nay nếu như thế tử Kính vương phủ cũng có hứng thú với nàng, như vậy hắn phải thu lưới trước.

Trong phòng châu than đang nóng, mùi than quen thuộc tràn ngập căn phòng. . . .

“Ta đã trở về phòng, bồi lặc gia có thể rời khỏi.” Cố gắng đẩy bàn tay còn vòng trên eo mình của nam nhân này ra, Trân Châu rốt cuộc ép buộc mình phải tỉnh táo đối mặt hắn.

“Rời khỏi?” Hắn cười, bàn tay phất qua hông mềm mại của nàng, ôm lấy đường vòng cung đẹp đẹp như ẩn như hiện. “Ta không định đi.”

Hắn giương mắt, con ngươi đang nhìn chăm chú vào nữ nhân, pha lẫn dục vọng rõ ràng.

Trân Châu nhìn hắn chằm chằm, ánh mắt trống rỗng không lộ vẻ gì.

“Trải qua đêm trước vẫn giữ người ở lại vương phủ, chẳng lẽ người không hiểu, ta có tính toán gì với người?” Hắn nói nhỏ, gương mặt tuấn tú từ từ lộ ra nụ cười, trắng trợn công bố ý đồ đối nàng.

Mặc dù sắc mặt của nàng rất bình tĩnh, lại có vẻ tái nhợt, chờ hắn cầm lấy phần ngực đầy đặn – thậm chí cảm nhận được phần ngực dưới tay đang run rẩy nhẹ nhàng.

Nữ nhân không cần nam nhân?

Hắn nhếch môi. Phản ứng đơn thuần, không lừa được người khác.

“Nếu như lấy được người, ta liền cho người tiếp tục ở lại vương phủ.” giọng điệu bình thản, giống như đang nói về một cuộc giao dịch, nụ cười tốt đẹp lại tiết ra nọc độc đã thương người.

“Đây là bức bách?” Nàng bình tĩnh hỏi, đè nén ngực phập phồng.

“Đây là giao dịch.” Hắn cười trả lời.

“Ngài. . . Không sợ dẫn sói vào nhà?” Cố ra vẻ lời đời hỏi, âm thanh bình tĩnh của Trần Châu, có chút run rẩy mà cả nàng cũng không biết.

Hắn nhếch môi, cười rất ám muội. “Ta mới là con sói kia!”

Theo bàn tay dời bên trên, giọng nam trầm thấp, càng lộ ra dự vọng rõ ràng.

Giương mắt nhìn con người trần trụi của hắn, ngực Trần Châu cứng lại, đôi môi nóng rực của hắn đã chạm vào đôi môi thơm mùi đàn hương của nàng. . . .

Tròng mắt chứa dự vọng nhìn vào ánh mắt trốn tránh của nàng, sự chống cự trầm mặc của nàng chỉ tăng thêm hứng thú của hắn. Không ngờ tới chính là, cơ thể mềm mại thơm ngào ngạt này lại cực kỳ mê người.

“Người có thể tự lựa chọn, rời đi hoặc ở lại, không ai có thể ngăn cản người.” Ngậm chặt vành tai trắng noãn, hắn gian xảo lắm bẫy.

Trần Châu cứng đờ ngơ ngẩn, không có bất kỳ phản ứng. Nhưng một cảm giác xa lạ vô lực, không thể khống chế vận đau trái tim đang co rúc kịch liệt của nàng. . . .

“Quyết định?” Hắn chê cười, nụ cười rất ám muội. “Không rõ nam nhân muốn gì sao?!”

“A. . .”

Trần Châu cắn môi, ngăn lại âm thanh xấu hổ mà mình phát ra.

Nàng không phải đứa bé, cũng không phải thiếu nữ ngu ngốc, dĩ nhiên biết nam nhân cần cái gì.

“Ta muốn người... trong lòng người rõ ràng hiểu rất rõ!” Hắn nheo mắt lại.

“Nam nhân và nữ nhân, từ xưa tới nay đều làm chuyện giống nhau. Nếu như người không muốn, sẽ không mặc ta càn rỡ đến trình độ này!” Hắn nói từ tốn.

Trần Châu không thốt nên lời.

Hắn nhếch môi cười, ánh mắt xẹt qua viên huyết sa đỏ thắm trên cánh tay nàng. . . .

Con người đen của hắn nhìn chăm chú vào nét mặt của nàng, lĩnh vực này Trần Châu rất xa lạ, lại không ngờ tới, ở trong chuyện chăn gối này, hắn lại có thể nhắc lên luồng sóng cực mạnh từ trên người nàng. . .

Cũng thế thôi, nàng không coi trọng trinh tiết.

Trần Châu không nghĩ trinh tiết có thể thay nữ nhân thắng được cái gì.

Nhưng rất nhiều nữ nhân không có cách nào tránh thoát tư dục của nam nhân, họ tự thiết kế gông xiềng, muốn từ thân thể đến tư tưởng của nữ nhân, đều chỉ có thể thuộc về một nam nhân.

Nàng không quan tâm, đem “Trinh tiết” của mình, ột nam nhân không hiểu rõ nàng.

Mặc dù nàng cũng không thương hắn. Nhưng chính vì không yêu, trinh tiết của nàng rất tinh khiết, rất tuyệt đối, nàng biết mình mới là chủ nhân của cơ thể và tư tưởng.

Huống chi, nàng tin tưởng đời này kiếp này, nàng sẽ không yêu bất kỳ nam nhân nào. Nếu như không phải vì Bạch Liên giáo, đời này nàng càng không thể nào có nam nhân.

Nàng không muốn giống như mẹ.

Bởi vì yêu một nam nhân, lại dâng tặng cả tôn nghiêm và tự chủ.

Sáng sớm, trời chưa sáng, nàng đã lặng lẽ tỉnh lại từ trên giường của bồi lặc gia.

Đêm qua canh ba, nàng bị đưa đến “Chính Kiền lâu” – nhà nghỉ của bồi lặc Duẩn Đường, tiếp tục để hấn đoạt lấy cơ thể nàng.

Sau một đêm, nàng có thêm một hiểu rõ khác về nam nhân và nữ nhân.

Cho tới bây giờ, nàng không biết mình sẽ có “dục vọng”, cũng không biết nó thế nào.

Nhưng nam nhân. . . .

Hồi tưởng lại những gì hấn làm với mình tối qua, Trân Châu lại không chế không được đỏ mặt và e lệ. . . . Không, đó là bởi vì không hiểu nên không được tự nhiên!

Hấn có thể đối với nàng như vậy, nhất định cũng có thể đối đãi những nữ nhân khác như thế. Đêm qua không có bất cứ ý nghĩa gì, nó chỉ là bồi lặc gia phong lưu cả đêm.

“Trân cô nương?”

Bên ngoài truyền đến âm thanh của một phụ nhân. Trân Châu nhận ra được, đó là bà vú của Bảo Nhi.

“Lý ma ma, có chuyện gì?” Mở cửa, nàng lạnh nhạt hỏi phụ nhân trung niên ngoài cửa phòng.

Mặc dù là bà vú của Bảo Nhi, nhưng Lý ma ma không hề tốt với Bảo Nhi. Bảo Nhi mặc dù là chủ tử, lại thấy bà vú liền sợ.

“Là như vậy, khuê nữ nhà ta muốn gặp người.” Lý ma ma nhìn lên nhìn xuống đánh giá Trân Châu một phen, sau đó hừ cười một tiếng.

“Khuê nữ?” Trân Châu nhàn nhạt hỏi, không có ngăn lại phụ nhân muốn xông vào vào phòng nàng.

Nàng quá quen nụ cười như thế –

Khuôn mặt xảo trá, vô sỉ này, tất cả tính toán đều dồn vào nụ cười thấp kém đó.

“Đúng vậy, khuê nữ của ta, ái thiếp tân sủng của bồi lặc gia.” Nói tới chỗ này, Lý ma ma ngẩng đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo giống như một con gà lửa.

Khuê nữ của mụ – Như Ngọc, dung mạo kiêu diễm tựa như tên của nàng ta, đẹp như hoa như ngọc! Nữ nhân không biết từ đâu nhô ra này, không có dung mạo bệ nguyệt tu hoa, lại cũng vọng tưởng quyến rũ Đông bồi lặc? !

“Chúc mừng” Trân Châu thờ ơ mỉm cười. “Nhưng cũng đâu cần gặp ta?” Lạnh nhạt nói.

Lý ma ma nheo mắt lại, giống như lời Trân Châu nói không phải lời con người nói. “Đương nhiên là cần! Đêm qua người được bồi lặc gia thu phòng, về sau không muốn tranh thủ tình cảm sao? ! Ta cho người biết, người tốt nhất sớm hiểu rõ –”

“Mẹ.”

Một nữ tử đáng người thương tha, dung mạo xinh đẹp từ bên ngoài đi vào.

Cô gái quan sát Trân Châu, ánh sáng âm trầm ở đáy mắt vào lúc nhìn thấy Trân Châu liền biến mất.

Vốn nghĩ đối thủ này phải có dung mạo chim sa cá lặn, bệ nguyệt tu hoa, mới khiến bồi lặc gia yêu cả đêm

–

Nhưng hiện nay, nàng phỏng đoán, bồi lặc gia có lẽ chỉ là đổi khẩu vị nếm thức ăn tươi!

Nữ tử này dung mạo bình thường, nhiều lắm chỉ được cho là thanh tú, đối với bồi lặc gia chỉ thích mỹ nhân mà nói, quả thực là ngoại lệ trong ngoại lệ –

Nhưng ngoại lệ này, lại làm trong lòng nàng có chút mơ hồ lo lắng.

“Như Ngọc, con tới vừa đúng! Mau nói cho nữ nhân này, con là gì của bồi lặc gia!” Nhìn thấy nữ nhi, Lý ma ma giống như được núi dựa, âm thanh bén nhọn lại cất cao.

Dời đi ánh mắt, dung mạo xinh đẹp của Lý Như Ngọc nhiều hơn một phần linh lợi.

“Mẹ, đừng có mà lèo bèo, mẹ biết bối lặc gia không thích chúng ta tranh những thứ này mà.” Lý Như Ngọc lạnh nhạt nói.

Không mời mà tới tự ý vào phòng ngủ của người khác, lại coi chủ nhân như không. Trong mắt không có người thế này, Lý Như Ngọc cao ngạo đến nỗi ngay cả chính nàng cũng không muốn che giấu. Chỉ là Trần Châu không có ý định so đo cái gì.

Một nữ nhân nếu có thể kiêu ngạo như thế thì đó cũng không phải là chuyện xấu, tất cả kiêu ngạo đến từ thắng thua ở miệng lưỡi liền khiến người ta cảm thấy nông cạn.

Lý ma ma lại không chấp nhận ý tưởng của nữ nhi. “Nhưng con phải cho nàng ta biết, con có địa vị gì trong lòng bối lặc gia –”

“Con có địa vị gì trong lòng bối lặc gia, chuyện này người trong phủ đều rất rõ ràng. Sẽ không có người không mặt mũi, cầm vàng dán lên mặt mình.” Lý Như Ngọc bình tĩnh cười lạnh, mắt hạnh lạnh lùng vẫn không nhìn Trần Châu một cái.

“Nhưng nàng –”

“Thật xin lỗi, ta muốn nghỉ ngơi, không giữ hai vị.” Không rảnh nhìn người diễn trò, Trần Châu liền hạ lệnh đuổi khách.

Lời nói có ý đuổi khách rõ ràng, khiến Lý ma ma trợn to hai mắt.

“Chúng ta đi thôi, mẹ. Chỗ này –” Lý Như Ngọc đảo mắt nhìn phòng khách bình thường này, khinh miệt cười nhạo một tiếng. “Cũng không có gì tốt.” Nói ra phân định phân thắng ịnh.

Dù ngủ cả đêm với bối lặc gia, thì nữ nhân này cũng không được đến chỗ tốt gì. Từ trước đến giờ, gia luôn rộng lượng với nữ tử mình thích đó mà.

Điều này đại biểu, dù là “Ngoại lệ” của bối lặc gia, cũng kém người bối lặc gia “Thích nhất”.

So đo với nữ tử thế này, ngược lại mất thân phận của mình.

Một đôi mẹ con hám lợi rồi cuộc rời khỏi phòng ngủ, Trần Châu mặt không thay đổi từ trong lòng ngực móc ra gói bột thuốc, bắt đầu xử lý vết thương trên đùi.

Mặc dù hoàn cảnh khiến nàng từ nhỏ đã quen coi thường cảm thụ của mình, nhưng lại không cách nào phân biệt, giờ phút này trái tim có cảm giác gì. Nàng không có tư cách chấm điểm người nào nông cạn, chỉ không hiểu, vì cái gì có người có thể sống ngạo mạn như thế, quên mình là người nào? “Vết thương này chỉ có thể thoa thuốc của ta.”

Âm thanh của nam nhân, đột ngột xuất hiện tại sau lưng Trần Châu –

Lại thêm một người tự tới.

“Không cần, thuốc của bối lặc gia nên để lại cho người đáng giá.” Nàng nhàn nhạt trả lời.

“Đây là cự tuyệt?” giọng điệu của Duẩn Đường cứng rắn mấy phần.

Nàng thậm chí không có quay đầu lại liếc hắt một cái – điểm này khiến hấn không vui.

“Không phải.” Xử lý tốt vết thương, Trần Châu rồi cuộc xoay người nhìn lại hấn, ánh mắt bình tĩnh không chút gợn sóng. “Cũng chỉ là vết thương nhỏ thôi, không cần dùng thuốc quá quý trọng.” Nàng phải sạch vô cùng sạch sẽ.

Thật không muốn đảo loạn hồ nước xuân, nếu như không phải vừa xảy ra đoạn nhạc đêm kia, sáng sớm hôm nay tâm trạng của nàng cũng không xấu đi.

Nhìn chằm chằm con người tinh táo quá đáng của nàng, tâm trạng vui thích của Duẩn Đường, chợt biến thành không vui. “Thuốc vốn để dùng, không có gì quý trọng!”

“Bối lặc gia có chuyện gì quan trọng?”

Giọng điệu của hấn hơi nặng. Liếc hấn một cái, nàng đổi chủ đề.

“Chuyện quan trọng?” Duẫn Đường hoàn toàn không vui, vẻ mặt có chút âm trầm. “Người xem như đêm qua không có xảy ra gì cả? !”

Trần Châu nâng lên con người, lông mày đen hơi nhíu lên, vẻ mặt chợt hơi nghi ngờ.

“Như vậy không tốt sao? Từ nay không cần phải lo lắng thoát không nổi dân nữ, càng không lo lắng có hậu hoạn.” nàng thật hoài nghi nên lớn mật hỏi ra.

Nếu như chỉ ngủ chung một đêm liền muốn phụ trách, như vậy những người trước giờ phong lưu, khẳng định thường xuyên khó mà thoát khỏi “Hậu hoạn”? Nếu có nữ nhân nào nói rõ không phụ thuộc, không đeo bám, không phải mỗi nam nhân phong lưu, đều cầu cũng không được sao?

“Đó là việc của ta! Lúc nào ngán, ta sẽ thông báo người!” Hắn nheo mắt lại, giọng điệu nguy hiểm có chút cảnh cáo.

Nghe nói như thế, nàng thu hồi ánh mắt, mím môi cười khế, chợt hiểu – thì ra là, nam nhân không thích nữ nhân quá bình tĩnh? Xem ra nàng còn chưa quá hiểu quy tắc trò chơi giữa nam nhân và nữ nhân.

“Ta muốn người dời đến ‘Hội Hoa Lâu.’” Duẫn Đường bỗng nhiên nói, trong giọng điệu lạnh nhạt lộ ra ý mệnh lệnh.

Hội Hoa Lâu ở bên trái Chính Kiềm Lâu, Trần Châu biết, đó là chỗ ở của cơ thiếp trong phủ.

Hắn lại muốn nàng dời đến đó!

“Nếu như không đi?” Nàng hỏi.

Trực tiếp cự tuyệt, hiển nhiên khiến hắn không vui.

“Vậy thì rời khỏi vương phủ.” Hắn ngượng lạnh trả lời, cũng rất là dứt khoát.

Nàng biết, hắn là chủ tử, nàng không thể giảng đạo lý với hắn, không cách nào nhắc nhở cam kết hắn đã từng hứa, hoặc là tố cáo việc hắn ngày hôm sau trở mặt.

“Gia hi vọng dân nữ khi nào dọn vào?” Xoay người, thái độ của nàng rất nhạt, giọng điệu bình tĩnh.

“Lập tức.” Giọng ra lệnh không có chút nào đau lòng.

Hắn bất mãn vì phản ứng của nàng – cực độ bất mãn! Nhưng nữ nhân này hình như biết làm sao né tránh hắn, có tài năng tránh việc chọc giận hắn ngay mặt.

Mà chính vì thái độ “nhìn như” nhẫn nhục chịu đựng này của nàng, mỗi lần càng khiến hắn hoài nghi hơn.

...

“Dân nữ hiểu.” Nàng lạnh nhạt trả lời. Sau đó xoay người, vươn tay lấy ra bọc đồ nhỏ trong giường hẹp. “Dân nữ dời đến Hội Hoa Lâu ngay.”

Đến đây, nàng và hắn không còn lời nào để nói. Hắn không đi, như vậy nàng đi.

Duẫn Đường cứng đờ, chưa từng có một nữ nhân nào dám cho hắn nhìn sắc mặt. Cho dù mặt ngoài hoà thuận, hắn cũng nhìn ra nàng không đặt uy quyền của hắn trong mắt.

Vốn tưởng rằng, trải qua đêm qua đã thuần phục được nàng. Nhưng sự kiêu ngạo của nữ nhân này, hiển nhiên sẽ không nhảy múa theo ý chí của hắn.

Không để ý tới sắc mặt âm trầm của hắn, Trần Châu thối lui từng bước bên ngoài, thông dong lễ độ.

“Đứng lại!” Tiến lên bắt lấy nữ tử sắp thoát khỏi tầm mắt của mình, tay dùng sức thật mạnh không có chút nào thương hương tiếc ngọc. “Tối nay, ta muốn người đến ‘Chính Kiềm lâu’ bồi tẩm.”

Nàng ngược mắt nhìn hắn.

Bồi tẩm? Từ ngữ này không nằm trong phạm vi hiểu biết của nàng, lại vô cớ phủ xuống người nàng. Hai từ này thật kỳ quái! Nàng thật sự buồn cười, lại phải ức chế kích động bật cười.

“Thế nào, không muốn?” Nam nhân âm trầm hỏi.

“Bối lạc gia thích thế nào, thì cứ thế đó.” Gỡ ra bàn tay đang vịn cánh tay mình, Trân Châu nhàn nhạt trả lời.

Sau đó, mỉm cười, thối lui khỏi tầm mắt của nam nhân.

Da thịt thân thiết à. . . .

Nhưng không có nghĩa bởi vì cơ thể tiếp xúc mà sinh ra tình yêu.

Tình cảm rất yếu đuối, nhân tính lại chịu không được khảo nghiệm. Nếu đặt ảo tưởng và hy vọng trên người đối phương thì sẽ trở thành yếu ớt và thất bại. . . .

Nàng không có hy vọng xa vời. Không cầu gì thì cũng sẽ không mất gì. Mặc dù đã từng ngủ chung cả đêm, từ đầu đến cuối, nàng vẫn rất tỉnh táo – một đêm ngủ chung, trừ cơ thể, nàng sẽ không đặt hấn trong tim mình.

6. Chương 6

Trong “Hội Hoa Lâu” trước mắt chỉ có hai nữ tử ở.

Một là Lý thị Như Ngọc. Một người khác, chính là Trân Châu sáng nay mới chuyển vào trong.

Tổng quản phủ Đông vương - Thiện Bảo, tự mình dẫn Trân Châu đến sương phòng ở hậu viện Hội Hoa lâu.

“Đây là phòng gia cho.” Thiện Bảo nói.

Nhìn ra được, phòng này không rộng rãi, xa hoa như mấy phòng khác, nhưng hậu viện có một khu vườn lớn, bên trong trồng nhiều loại hoa quả, còn có một hồ cá trong suốt.

“Nếu cô nương thấy thiếu cái gì, có thể nói với tỳ nữ Hương Tụ.” Thiện Bảo lại nói.

Xoay mặt phân phó tiểu tỳ đi theo phía sau mấy câu, sau đó tổng quản rời đi.

Nhìn cô gái đứng ở một bên, quần áo chất phác tự nhiên, dung mạo thật thà, Trân Châu chợt nhớ tới tình cảnh khi mình ở phủ Cung thân vương. Hiện tại, nàng thậm chí có “Tỳ nữ” của mình, rồi hả? “Ta không cần hầu hạ, người có thể rời đi.” Nàng dịu dàng nói với Hương Tụ.

“Cô nương?” Hương Tụ chợt ngẩng mặt lên, vẻ kính cẩn chuyển thành sợ hãi.

Hiển nhiên nàng không xem đây là ý tốt, ngược lại tràn đầy lo sợ với lời nói này.

Thở dài một cái, Trân Châu cười nói: “Nếu như muốn ở lại, thì tùy người.”

Nghe nói như thế, sầu lo trên mặt Hương Tụ mới tan đi.

Thấy sắc trời dần tối rồi, Hương Tụ tiến lên nói với chủ tử mới của mình: “Cô nương, ngài muốn trang điểm?”

“Trang điểm?”

“Tổng quản phân phó, tối nay gia chờ đợi ở Chính Kiềm lâu, cho nên cô nương cần trang điểm.” Hương Tụ thành thật trả lời.

Lấy một quyển sách xuống từ cái kệ trên tường, thấp thêm đèn lên, Trân Châu nhàn nhạt nói: “Người đi xuống nghỉ ngơi đi, không cần phục vụ ta.”

“Nhưng —”

“Đi xuống đi!” Nàng quay người lại, ngồi xuống ở trước bàn, chuyên chú xem sách.

Mặc dù Hương Tụ không tình nguyện, nhưng nhìn tình hình này, chủ tử mới của nàng là nghiêm túc.

Sau khi Hương Tụ lui ra, Trân Châu xem sách một lát, chờ sắc trời tối đi. Trong cuốn sách này, kể về chuyện tình của Thôi Oanh Oanh và Trương Quân Diễn, có lẽ là “khách trọ” trước kia của Hội Hoa lâu bỏ lại.

Sau khi trời tối, nàng thay xiêm áo bình thường, tính toán đi gặp “Chủ tử” trong phủ này.

“Trân cô nương!”

Trân Châu mới mở cửa, ngoài cửa đã có một người đứng.

“Chuyển vào lúc nào, sao không đến chào hỏi?” Lý Như Ngọc mắt lạnh nhìn nữ tử mặc y phục bình thường.

“Ta sẽ dọn ra mau thôi, không cần chào hỏi.” Trân Châu lạnh nhạt nói.

Nghe nói như thế, Lý Như Ngọc hừ cười một tiếng – nàng thật tự hiểu mình!

“Cần gì nói lời này? Dù gia là một nam nhân có mới nói cũ, nhưng chỉ cần an phận, mềm mại, vẫn có thể ở lại lâu dài.” Lý Như Ngọc nhếch môi, đi thẳng vào trong phòng, cười duyên nói.

“Lý cô nương, ta cần ra ngoài, người không có chuyện gì thì mời trở về!” Dù Lý Như Ngọc có ý tốt hay không, Trân Châu không rảnh nghe lời “an ủi” ngoài cửa miệng này.

“Đừng giả bộ thanh cao!” Lý Như Ngọc đột nhiên phát ra những lời này. Sắc mặt đối trá thay đổi âm trầm. “Có lẽ trong lúc nhất thời gia thấy hứng thú với người, nhưng chỉ cần quen rồi, người cho rằng bằng dung mạo của người, có thể giữ được ân sủng của gia sao?” Giọng nói trầm thấp của nàng ta tràn đầy khinh miệt, giống như có vô hạn oán hận.

Nàng ta đã nghe tổng quản Thiện Bả nói, tối nay gia chỉ định muốn nữ nhân này cùng ngài –

Lý Như Ngọc thật sự không hiểu! Sao gia lại cứ cưng chiều con nhỏ không xinh đẹp cũng không hiền lành này? Thật không công bằng! Loại nữ nhân này sao uy hiếp được địa vị của nàng? !

“Ân sủng?” Quay người lại nhìn Lý Như Ngọc, Trân Châu chợt cười. “Ân sủng là cái gì? Một nữ nhân, cũng chỉ có thể dựa vào ‘ân sủng’ mà sống sao?” Nàng hỏi ngược lại.

Lý Như Ngọc ngơ ngẩn, không ngờ được Trân Châu sẽ nói ra lời như thế.

“Không có ân sủng, người cho rằng mình có thể ở lại phủ Đông vương?” Nhịn xuống, Lý Như Ngọc cười lạnh. “Người dựa vào gì?! Cho rằng bản thân mình không giống ta sao? ! Nếu quả thật thanh cao như vậy, ban đầu cũng không nên vào vương phủ!” Nàng ta châm chọc.

Trân Châu nhìn lại nàng, không hề để những lời này ảnh hưởng tâm trạng.

“Như người nói, an phận thuận theo sẽ không người có thể uy hiếp được địa vị của người. Ta không muốn tranh cái gì, càng sẽ không ở lâu trong vương phủ, người cứ việc yên tâm đi.” Bình tĩnh nói dứt lời, nàng cười nhẹ một tiếng, sau đó xoay người đi ra bên ngoài. “Không thể theo cùng, người không đi, ta đi.”

Chưa từng nghĩ tới sẽ ở lại phủ Đông vương, vào “Hội Hoa Lâu” ở cũng không phải là ý của nàng, nếu như Lý Như Ngọc xem nàng là địch, thật là lo sợ không đâu.

Trong phòng, Lý Như Ngọc ngậy người nhìn bóng lưng không để ý của Trân Châu, sự mê mang lan tràn lòng nàng ta. . . .

Nếu như nàng là nam nhân, thường dùng quyền thế để mua mỹ nhân, thì đối với một nữ nhân không cầu được, có thể càng muốn đoạt lấy hay không?

Cảm giác lo lắng, bắt đầu lên men trong lòng Lý Như Ngọc.

Cho dù vào ban đêm, ở trong vương phủ to lớn vẫn thấp đèn sáng ngời, từng cái đèn lồng màu đỏ treo trước lầu các đẹp đến khiến Trân Châu lưu luyến.

Nàng lại tốn chút thời gian đi dạo trong vườn, khi đến “Chính Kiềm lâu” thì đã gần giờ Tuất.

So sánh với cái lầu các khác, đèn ở “Chính Kiềm lâu” sáng hơn rất nhiều.

Trong phòng, nam nhân ngồi kể một chiếc đèn hoa sen, trong tay cầm một quyển sách luận chuyên chú đọc, nghe được tiếng cửa chính mở ra, hần không hề ngẩng đầu nhìn một cái.

“Bối lạc gia.”

Đi tới trước mắt nam nhân, Trần Châu khom người, cúi người chào như thường.

“Ta đã thông báo, trước khi trời tối đến ‘Chính Kiền lâu’ của .” Lạnh lùng giương mắt nhìn nàng, gương mặt anh tuấn của hần không lộ vẻ gì, khiến người ta không nhìn ra tâm trạng của hần lúc này.

Không cố ý chờ đợi, nhưng cũng không ngờ, nàng lại dám để hần chờ ở đây thật lâu.

“Dân nữ chưa từng quên giao phó của bối lạc gia. Chỉ là –”

“Dân nữ, dân nữ – lúc nào cũng nhắc đến hai chữ dân nữ này, là vì muốn một danh phận?” Hần mắt hững hờ, ném quyển sách trên tay ra.

Trần Châu nâng con ngươi lên nhìn lại hần, cười như không cười. “Bối lạc gia có thể cho dân nữ cái gì?”

“Người muốn cái gì?” Hần hỏi, giọng điệu lạnh xuống.

Nguyên tưởng rằng nàng khác biệt, quay đầu lại vẫn như những nữ nhân khác.

“Một ca kỹ, nhiều lắm là làm thiếp của bối lạc gia.” Nàng nhàn nhạt nói, dựa vào cánh cửa phía sau, con ngươi trong suốt buông xuống, thoáng qua một luồng sáng, lấp la lấp lánh.

Duẩn Đường neho mắt lại. “Người muốn nhiều hơn?”

“Không, có thể làm tiểu thiếp của chủ tử, đã là nâng cao dân nữ.” Nàng đáp, lúc này đôi môi khẽ nhấp nhẹ.

Hần nhìn nàng chăm chăm, tâm trí luôn chắc chắn, lại bị cô gái trước mắt đánh loạn –

“Người muốn làm thiếp?” Hần hỏi, nhìn chăm chú vào ánh mắt thâm trầm của nàng.

“Đây không phải bối lạc gia bày tỏ ân sủng cho dân nữ sao?” Nàng nhìn lại hần, cười như không cười trả lời, giọng điệu không nhanh không chậm lại về đùa cợt.

Nhìn chăm chăm cặp mắt to quá mức mát lạnh kia, Duẩn Đường rút cuộc biết, nàng đang lường gạt hần!

Đây là chuyện trước nay chưa có, mà nàng cứ nhiên cho là – hần sẽ tha cho nàng càn rỡ đến bước này? !

“Không có dung mạo lại không có đức, cả tỷ nữ trong phủ cũng không thể đảm nhiệm!” Hần lạnh lùng thốt, phê phán tàn khốc.

Nụ cười giắt Trần Châu trên mặt chợt biến mất. . . .

“Bối lạc gia nói đúng lắm, dân nữ càn rỡ.” Nàng nhẹ giọng nói, sau đó rũ mắt xuống, lẳng lặng nhìn chăm chăm mặt đất.

Đối với một con cháu quý tộc mà nói, nữ nhân chỉ là người thân phục, vĩnh viễn cao cao tại thượng là nam nhân.

Lời nói sắc bén như dao của hần không làm cho nàng bị thương, chỉ làm cho nàng càng hiểu rõ sự thật.

Nàng chợt trầm tĩnh lại chọc hần mắt hững hờ một lần nữa –

Thấy hần nổi giận, nữ tử bình thường không phải lập tức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, chính là nghĩ cách làm hần vui lòng lần nữa! Cử chỉ khác thường của nàng khi gặp cơn giận của hần, làm hần cảm thấy, mình không hề có vị trí quan trọng trong lòng nữ tử này. . . .

“Từ giờ trở đi, ta muốn người mỗi đêm đến ‘Chính Kiền lâu’ của ta! Nhớ, trước khi trời tối!” Nhìn khuôn mặt trắng nõn, sạch sẽ của nàng chăm chăm, hần âm thầm cảnh cáo.

Đêm qua. . . . Bóng vàng dưới ánh nến, hần lại không phát hiện, nữ nhân này có da thịt cực trắng, cực mịn.

“Hội Hoa lựu còn trong có một Lý cô nương xinh đẹp như hoa, dịu dàng kiều diễm, bối lạc gia không nên chỉ đặt tim ở trên người dân nữ –”

“Nữ nhân khác, không phải chuyện của người!” Hắc thô lỗ cắt đứt lời nàng chưa xong.

“Mỗi đêm đến ‘Chính Kiềm lâu’, dân nữ không biết Bảo cách cách sẽ nghĩ sao.” Nàng lại vô tội, tốt bụng nhắc nhở hắn.

Hắn nheo mắt lại, bắt đầu hoài nghi nàng có ý phá rối.

“Ta là chủ tử trong phủ này, làm bất cứ chuyện gì không cần giải thích với những khác người!” Hắn trầm giọng cảnh cáo, ánh mắt âm trầm như loài ưng nhìn nàng chăm chú.

“Oh.”

Trần Châu khẽ mỉm cười, khuôn mặt bình thường trong nháy mắt cư nhiên phóng xạ ra một ánh sáng chói mắt –

Nét mặt Duẩn Đường cứng lại.

“Ta thay đổi chủ ý, tối mai người liền chuyển vào ‘Chính Kiềm lâu.’” Nheo mắt lại, hắn chợt thông thả ung dung nói.

Không ngờ nữ tử này lại bất luật như thế, thế nhưng không chịu bị gông xiềng “Trình tiết” quản thúc.

“Chuyển vào Chính Kiềm lâu?” Khẽ hếch mày lên, giọng điệu của nàng lại không có ngoài ý muốn.

“Người có ý kiến?”

Cúi mắt, Trần Châu dịu dàng trả lời: “Bối lạc gia quyết định là được.”

Hắn nhếch miệng, không có tinh thần, cười lạnh – câu trả lời của nàng trong dự liệu của hắn.

“Sao ta cảm thấy, người hình như đang gạt ta cái gì?” Nắm lấy cằm nữ nhân, đôi mắt âm trầm của hắn lại gần cặp mắt vô tội của nàng, nheo mắt lại hỏi.

“Bối lạc gia đa tâm.” Nàng mỉm cười, nhìn thẳng ánh mắt vô cùng gần của hắn. “Dân nữ sao dám xem thường mệnh lệnh của bối lạc gia?”

Nét mặt Duẩn Đường cứng lại “Rất tốt!” Đặt tay xuống, hắn lạnh mặt nói: “Nghe, sáng sớm ngày mai liền chuyển vào! Ta sẽ không dễ dàng tha thứ nữ nhân không nghe lời ta lần thứ hai!”

Không đợi nàng đáp lại, hắn nói xong liền xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng giần dữ của nam nhân này, nụ cười giảo hoạt chợt hiện lên khóe môi Trần Châu. . .

Thật lâu không tan.

Chuyện tiến triển thuận lợi ngoài ý muốn, có thể danh chánh ngôn thuận vào “Chính Kiềm lâu”, ngược lại là chuyện bất ngờ.

Một khi xác nhận tung tích của Dạ Minh Long Châu, xem dạ minh châu có còn trong tay bối lạc Duẩn Đường không, Trần Châu liền có thể rời khỏi phủ Đông vương.

“Cô nương, phòng này vừa dọn dẹp, nếu ngài cần gì, có thể phân phó Hương Tự.” tổng quản Thiện Bảo lặp lại lời buổi sáng hôm qua nói, giọng điệu chân chất của ông, có sự nghi ngờ không che giấu được –

Ngay cả ông cũng không hiểu, tại sao bối lạc gia đột nhiên để cô gái bình thường tên “Trần Châu” này, chuyển vào “Chính Kiềm lâu”?

Đây là chuyện trước nay chưa có, khiến ông cũng hồ đồ.

“Cô nương nếu không phân phó chuyện khác, nô tài cáo lui.”

“Thiện tổng quản!” Phát hiện chỗ không đúng, Trân Châu kêu tổng quản vừa bước ra lại. “Đây là phòng ngủ của bồi lặc gia?”

“Vâng”

“Ngài nghĩ sai rồi? Tổng quản nên dẫn ta đến phòng khách của ‘Chính Kiền lâu’ –”

“Đây là bồi lặc gia giao phó, sẽ không sai.”

Đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh xẹt qua tim, cả người Trân Châu không giải thích được cứng lại.

“Có lẽ –” Thiện Bảo chậm rãi nói tiếp: “Có lẽ, gia có an bài khác cho cô nương.”

“An bài gì?” không chút nghĩ ngợi bật thốt lên hỏi, ngay sau Trân Châu đó nhãn mày lại.

Nàng biết hẳn “ra lệnh” mình vào “Chính Kiền lâu” ở, nhưng sẽ không thể nào cho nàng vào ở phòng chính. An bài như bây giờ thật sự bụng dạ khó lường, ra ngoài dự đoán của nàng.

“An bài gì, cô nương nên tự mình hỏi bồi lặc gia.” Thiện Bảo nói, giữ vững lạnh nhạt và lễ độ.

“Ngài biết không?” Nàng lướt qua bàn nhỏ, đứng ở trước mặt ông.

“Nô tài không biết.” Thiện Bảo nhướng lông mày, không tự chủ toét miệng.

Thế nào? Ông tưởng rằng an bài như thế, sẽ làm nữ nhân một bước lên trời đắc chí, nhưng nữ tử trước mắt này lại nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc thật giống bị phiền phức rất lớn từ trời giáng trúng?

“Cô nương không thích an bài như thế?” Thiện tổng quản gan lớn lên.

Lão tổng quản trước giờ làm việc cẩn thận, ít lời, trải qua ba đời Đông phủ, không biết nhìn hết bao nhiêu nữ tử một lòng treo lên giường, không tiếc bán rẻ cơ thể, vì truy đuổi danh lợi, hành vi không biết xấu hổ. Những người đó, ông thấy nhưng không thể trách, ngược lại sự khác thường của cô nương này, khiến lòng hiền kỳ bị ông đè nén nhiều năm bộc phát ra.

“Thiện tổng quản mặc dù là người làm ở vương phủ, nhưng ở trong vương phủ này vẫn có tự do sống một mình. Hiện nay ta ngay cả tự do này cũng không có, còn nên ‘thiên ân vạn tạ’ an bài này?” Nàng không trả lời vấn đề của Thiện tổng quản, lại đưa ra ví dụ.

Lời nói này khiến Thiện Bảo cười toét miệng. “Nhưng việc này đại biểu bồi lặc gia độc sủng cô nương, cô nương chẳng hiểu?”

“Nhưng nếu bồi lặc gia muốn tổng quản mười hai canh giờ đều theo hầu tại bên người – tỏ vẻ coi trọng tổng quản. Thiện tổng quản cũng ‘thiên ân vạn tạ’ từ đáy lòng?” Nàng cười bất đắc dĩ.

Nghe nói như thế, Thiện Bảo ngẩng đầu lên cười ha ha, tiếp lại bình tĩnh, bỗng nhiên nói: “Hoặc là bồi lặc gia tính toán. . . . Nhưng nếu vợ chồng ngủ cùng phòng, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa.” Ông ngưng ngừng nói.

Thiện Bảo nói rất đột nhiên, quả thực là không có căn cứ, Trân Châu tự nhiên sẽ không cho là thật. Nhưng cử chỉ quỷ dị này của bồi lặc Duẩn Đường vượt quá dự đoán của nàng, càng cho nàng thêm rất nhiều phiền toái –

Tạm thời dù Bảo Nhi biết xong có suy nghĩ lung tung không, thì sự châm chọc của những nữ nhân khác trong phủ này, cũng khiến nàng hết cách.

Khi Trân Châu cau mày trầm tư, Thiện Bảo yên lặng lui ra bên ngoài.

Trong phòng đã thấp đèn, cả phòng sáng loáng, nhưng mà lại như nhà tù cực kỳ hoa lệ.

Buồn cười nhất chính là, nhà tù có thật nhiều cô gái xin mà không được, còn đối với nàng mà nói, trừ giam cầm thì không có ý nghĩa khác.

Để xuống bọc quần áo còn cầm trên tay, Trân Châu cúi ra nút thắt trên bọc quần áo, lấy ra “Mặt nạ” bên trong, nhìn chăm chăm tấm da mặt ngậy ngô.

Đã hồi lâu, nàng chưa từng sử dụng thuật dịch dung. Nếu như ở “Chính Kiền lâu” vẫn không tìm được đồ Phượng chủ tử muốn, như vậy nàng phải tìm được một người hy sinh, sau đó dịch dung thành tướng mạo đối phương, xâm nhập vào phủ Đông vương lần nữa.

Mỗi lần khi nàng giả mạo thân phận của đối phương, hoặc nhiều hoặc ít nhất định tổn thương người vô tội bị mạo danh, đây là chuyện nàng không muốn làm nhất.

“Kỳ quái, sao ta đột nhiên cảm thấy, người rất thích hợp với phòng của ta?”

Chủ nhân rút cuộc trở về nhà, giọng nói trầm thấp có lực từ ngoài phòng truyền tiến tới.

Cuống quít giấu mặt nạ da người trên tay, Trân Châu nhanh chóng cột bọc quần áo lại.

Nam nhân đã đi vào phòng, cặp mắt sáng của hắn nhìn thẳng nàng, mặt anh tuấn nở nụ cười quỷ quyệt.

“Bối lạc gia nói đùa, dân nữ xuất thân ti tiện, rất không xứng với căn phòng này.” Rất nhanh trở lại tỉnh táo, Trân Châu lấy khuôn mặt tươi cười lạnh nhạt đáp lại.

Nguyệt nhìn gương mặt tuấn tú vô cùng vô hại, nàng thầm suy nghĩ mục đích hắn an trí mình ở trong phòng chính.

Duẩn Đường chợt cười to: “Dựa vào những lời này, người xứng đáng hơn bất kỳ nữ tử nào!”

Lời này, khiến nụ cười của Trân Châu cứng ở trên mặt.

“Thế nào? Đầu lưỡi bị mèo nuốt đi, không trả lời được rồi hả?” Hắn chế nhạo, thông thả ung dung đến gần bên người nàng, khàn khàn nói: “Cởi áo, tối nay bồi tắm.”

Hơi thở quanh mình trong nháy mắt tràn đầy cảm giác bị áp bức.

Sau đó, nàng quay đầu.

Nam nhân đột nhiên ra tay bắt lấy cánh tay phải mảnh khảnh của nàng, giọng điệu âm trầm cất giấu tức giận –

“Người quá bừa bãi rồi!”

“Bối lạc gia không cảm thấy chính mình mới là người bừa bãi sao?” Nàng nhanh chóng đáp lễ, mặc dù trên cánh tay đã bị hắn nặn ra tím bầm, vẫn không sợ hãi chút nào.

“Rất tốt!” Hắn cười lạnh, cắn răng nặn ra lời nói từ giữa hàm răng: “Ta cho người một cơ hội, để cho người giải thích sự vô lễ của mình.” Hắn âm trầm nói, thô lỗ kéo cô gái yếu đuối vẫn ngoan cố chống cự tới trước mặt.

“Tùy ý để một cô gái không rõ thân phận đến gần ngài, không quá mạo hiểm sao?” Mạo hiểm bị giết chết, Trân Châu không sợ chết nhắc nhở hắn.

“Như vậy, thân phận của người là gì?” Hắn bình tĩnh nhếch môi, hỏi ngược lại nàng.

“Nữ hát rong.”

Trong nháy mắt giận tái mặt, giờ khắc này, Duẩn Đường thật mất khống chế muốn bóp chết nàng.

Thô lỗ đè cơ thể mềm mại của phái nữ vào người mình, gương mặt anh tuấn của hắn vội vã tiến sát gương mặt tự nhiên của nữ tử, nheo mắt lại hỏi! “Sao ta cảm thấy người chưa từng xem ta là chủ?”

“Nếu bối lạc gia không phải chủ tử, thì không thể gọi là đến, đuổi là đi với nô tỳ.” Nhìn thẳng hắn, nàng không sợ chết nhắc nhở.

Hắn giận quá hóa cười, gương mặt tuấn tú âm trầm lại không vui vẻ chút nào. “Người rất thích tranh cãi?”

“Bối lạc gia hỏi, dân nữ trả lời mà thôi.”

Thái độ ôn hòa của nàng, lại làm hắn phát bực.

Sức lực trên cổ tay tay nàng lại mất khống chế nặng rất nhiều, không khí đè mê làm cho người ta hít thở không thông tràn ngập ở giữa hai người.

“Như vậy, ta liền làm chủ tử chân chính!” Hấn nói.

Chưa cho nàng thời gian suy tư hàm nghĩa trong lời nói, hấn đột nhiên dùng sức lực dã man, lôi kéo cánh tay mảnh khảnh của Trân Châu –

“A. . .”

Đau nhức đột nhiên tới khiến Trân Châu không kịp hãm được kêu thành tiếng. Cấn môi dưới, nàng giương mắt nhìn nam nhân này.

“Đau? Đau liền cầu xin ta!”

Nàng không lên tiếng, rủ mắt xuống, con ngươi trong suốt thậm chí cự tuyệt nhìn thẳng hấn.

Duẩn Đường tức giận mất lý trí –

“Đáng chết.”

Hấn cắn răng nguyên rửa, đột nhiên giơ tay tháo ra nút cài trước ngực nàng.

“Còn không lên tiếng?” Hấn cười lạnh, quả đấm cương cứng kéo áo trước ngực nàng xuống.

“Ư. . .”

Tiếng thở dốc của nàng hòa vào khí nóng nam nhân phun ra. . . .

Tình cảnh hỗn loạn, mập mờ tới hôm trước lại trở về trong ký ức mà Trân Châu gấp gáp muốn quên .

Thì ra là cảnh tượng này rõ mồn một trước mắt, nàng đã nhớ rất kỹ, đêm hôm đó đã thật sự khắc vào đầu của nàng rồi.

Trân Châu cắn môi, giống như đêm hôm trước, không hề kêu thành tiếng.

7. Chương 7

Tiếng chim hót nhỏ nhỏ truyền vào trong phòng.

Trân Châu mở ra mí mắt, trong phòng đã sáng choang, hai lò than đốt ở góc phòng chỉ còn lại màu đỏ xám. Cảm giác mỗi một tràn ngập toàn thân, chân chưa xót đau đớn khiến nàng nhớ lại kịch cuồng đêm qua.

Từ trên giường ngồi dậy, chần lập tức tuột xuống đầu vai, rớt dần đến thắt lưng, người nàng liền trần trụi. Xấu hổ nha. . .

Nàng thật là xấu hổ.

Trải qua cả đêm, thân thể vẫn run rẩy. . . . Nàng lại khắc chế không được thân thể run rẩy và cảm giác xấu hổ tràn đầy trong lòng. Đây chính là tình yêu nam nữ sao? Đêm đầu tiên, hấn không hề cho nàng cảm giác kịch cuồng thế này. Nàng đã từng không xem tình dục là gì, cho đến đêm qua, nàng mới hiểu được, thời điểm đó nàng không có biện pháp vĩnh viễn làm chủ mình.

Ổn định suy nghĩ hỗn loạn, nàng kéo cái mền ra, đang muốn xuống giường tìm kiếm xiêm áo của mình, chợt nghe đối thoại của nam nữ ngoài phòng –

“Bối lặc gia, ngài cho nàng ta vào phòng, là phá quy củ –”

“Quy củ là ta đặt.”

“Nhưng bối lặc gia không có đối xử với Như Ngọc như vậy.” Âm thanh của nữ tử hiển nhiên có chút buồn bã.

“Như Ngọc, ngươi hơi hẹp hòi rồi!” Giọng nói của nam nhân hơi chút lạnh lùng.

“Người ta sợ mà!” Lý Như Ngọc tựa sát vào trên thân nam nhân giống như con chim nhu thuận, nước mắt rờn rờn. “Người ta sợ. . . . Ngài có người mới, quên người cũ.”

Nàng từ chỗ mẫu thân nghe được, tổng quản Thiện Bảo nói với người làm, về sau thức ăn của Trân Châu cô nương cứ đưa đến “Chính Kiềm lâu”-

Nghe tin tức này, cả đêm nàng liền không thể ngủ yên!

Theo mẹ ở phủ Đông vương hai mươi năm, Lý Như Ngọc mất thời gian nửa đời, chỉ vì cầu xin có thể làm nửa chủ tử trong vương phủ. Trước đến giờ, chỉ có Bảo Nhi ở tại Hội Hoa lâu chung với mình, nhưng cũng chỉ là đồ chơi bối lạc gia yêu thích nhất thời, căn bản không tạo thành uy hiếp, nhưng nữ tử không biết từ đâu xuất hiện này, lại đoạt đi tất cả chú ý của bối lạc gia.

Chớ trách nàng, hận ý ở đáy lòng trở nên sâu đậm!

“Sợ cái gì?!” Duẫn Đường chê cười. “Người mới luôn có thời điểm thành người cũ, quan trọng là có thể ở lại vương phủ, không khiến ta chán ghét! Không phải người làm được rồi?” Hắn ôm lấy cô gái trong ngực, dịu dàng dụ dỗ nàng.

“Bối lạc gia cho Trân Châu cô ở lại Chính Kiềm lâu tiếp à?” Lý Như Ngọc ngẩng mặt lên, kiều mị nhìn nam nhân.

“Thêm một thời gian!” Duẫn Đường thuận miệng trả lời.

“Này, nhưng nếu. . . . Nhưng nếu Như Ngọc cũng muốn vào lâu phục vụ bối lạc gia, bối lạc gia có cho Như Ngọc vào chủ lâu không?” Lý Như Ngọc nói lên yêu cầu.

“Người cũng muốn vào?”

“Như Ngọc muốn theo hầu bối lạc gia.”

Duẫn Đường nhíu mày, từ chối cho ý kiến. Hắn đương nhiên rõ ràng đáy lòng Lý Như Ngọc muốn cái gì.

“Bối lạc gia?” Thấy Duẫn Đường không đáp, Lý Như Ngọc liền nũng nịu: “Bối lạc gia, ngài nói được không?”

“Người thích, liền chuyển vào đây đi!” Hắn thờ ơ trả lời.

Chỉ cần không chọc hắn phiền lòng, hắn cũng không ngại thi ân huệ cho nữ nhân. Nghe hắn hứa hẹn, Lý Như Ngọc vui mừng không kềm chế được, ôm chặt lấy nam nhân, nhưng hắn lại đẩy nàng ra -

“Người về Hội Hoa lâu dọn quần áo trước, buổi chiều ta bảo Thiện Bảo sai người thay người dời quần áo qua.” Hắn nói.

“Bối lạc gia, ngài thật tốt với Như Ngọc!” Lý Như Ngọc kiều mị cười.

Nàng nghĩ thầm, bối lạc gia vẫn thương nàng.

Dù nàng rất hận nữ nhân tiến vào chiếm giữ phòng của bối lạc gia trước nàng, nhưng hiện nay chứng minh, nữ nhân kia vẫn kém nàng! Bối lạc gia cưng chiều nàng, ở trong phủ này, địa vị của nàng cho dù ai cũng không thể dao động!

Sau khi Lý Như Ngọc đi, Duẫn Đường đẩy cửa trở lại trong phòng.

Trân Châu đã mặc xong quần áo.

“Trời lạnh, không nghĩ thêm một lát, sớm như vậy đã xuống rồi?”

Cười đi tới trước mặt nàng, Duẫn Đường đưa tay muốn ôm Trân Châu, nàng lại tránh không cho hắn đụng chạm. Nụ cười trên mặt Duẫn Đường cương cứng “Sao vậy?”

“Bối lạc gia để cho dân nữ dọn ra Chính Kiềm lâu đi!” Nàng nhàn nhạt nói.

“Người nghe đối thoại của ta và Như Ngọc rồi?” Hắn nâng lông mày hỏi.

“Bối lạc gia chắc hẳn thật khó xử.” Nàng nhìn thẳng Duẫn Đường, sắc mặt lạnh nhạt. “Nếu để cho dân nữ dọn ra Chính Kiềm lâu, bối lạc gia sẽ không khó xử.”

Vốn vì để nhiệm vụ hoàn thành thuận lợi, nàng mới mong đợi chuyển vào “Chính Kiền lâu”, nhưng hiện nay tình huống phức tạp, nàng trở thành bia ngắm để các thị thiếp của bối lặc Duẫn Đường tranh thủ tình cảm.

“Nữ nhân bên cạnh ta không phải chỉ một mình ngươi, không thể nào đặc biệt thiên vị ngươi, vậy không công bằng với những nữ nhân khác!” Hấn giận tái mặt, lạnh nhạt nói.

“Dân nữ hiểu, bối lặc gia có cổ kị của ngài, dân nữ cho tới bây giờ đều không hy vọng xa vời có được ân sủng của bối lặc gia.” Nói dứt lời, nàng xoay người rời đi.

“Đứng lại!” Hấn nổi giận quát, bắt lấy cánh tay của nàng. “Ngươi quá vô lễ! Ai cho ngươi rời đi?!” Trần Châu không có trả lời, chỉ yên lặng nhìn hấn.

“Ta bảo ngươi nói chuyện!” Hấn trầm xuống một tiếng, sắc mặt rất khó nhìn. “Ta cho ngươi một cơ hội, nhận sai với ta vì thái độ của ngươi.”

Nhìn nam nhân đang giận dữ, vẻ mặt lạnh nhạt của Trần Châu có vẻ chết lặng. “Thì ra bối lặc gia muốn nghe câu này, như vậy ta nhận sai, tất cả là lỗi của dân nữ.”

Lại là thế này! Thái độ của nàng quả thật đang khảo nghiệm sự chịu đựng của hấn!

Sắc mặt của Duẫn Đường lúc trắng lúc xanh, giống như đang đè nén tức giận cực lớn. “Nếu thật tâm nhận lầm, nên để cho ta cảm nhận được sự thành khẩn của ngươi!” Hấn âm trầm nói.

“Bối lặc gia không thông hiểu tâm nguyện thật lòng muốn rời đi của dân nữ, sao có thể yêu cầu thành khẩn?” Nàng lạnh nhạt trả lời.

“Ngươi đáng chết!” Duẫn Đường rút cuộc bộc phát tức giận –

Hấn đột nhiên giơ tay xé rách quần áo trên người nàng, thân thể Trần Châu bị cánh tay sắt của nam nhân khóa chặt lại, không thể động đậy.

“Nếu không nhận sai, vậy ta muốn xem, miệng nhỏ của ngươi cứng rắn cỡ nào!” Hấn lạnh lùng thốt, bắt đầu động thủ xé hết quần áo còn sót lại trên người nàng.

Mặc dù Trần Châu tự nói với mình, đừng giãy giụa vô vị giống động vật yếu đuối, thỏa mãn dục vọng trừng phạt của hấn, nhưng mặt của nàng cũng trắng bệch.

Trần trụ lần nữa, nàng ép buộc tim của mình tê dại giống như gỗ đá.

Ôm nữ nhân toàn thân cứng ngắc lên giường, giống như là cố ý trừng phạt nàng, hấn ném cái chăn trên giường ra, để cho cơ thể trần trụi của nàng phơi bày trong căn phòng sáng choang.

Trần Châu cứng đờ hoạt động thân thể, muốn mượn cự ly để bình tĩnh hơn chút. . . . Nhưng cánh tay sắt của nam nhân không chút nào lỏng lẻo, sức lực mạnh mẽ làm người nàng bầm tím.

Duẫn Đường dĩ nhiên có thể cảm thấy cô gái trong ngực cứng ngắc. Nàng đang trầm mặc đối kháng hấn, cho dù đêm qua hoàn toàn đã yêu hết thân thể của nàng, nàng vẫn không hoàn toàn thuộc về hấn! Cho dù hấn bá đạo đến khiến nàng thở không nổi, nàng vẫn tình nguyện lựa chọn thương tổn mình.

“Đáng chết. . . .” Hấn nguyên rửa.

“Mở rộng chân!” Hấn thô lỗ ra lệnh nàng.

Nàng không có làm như hấn ra lệnh, vẫn thờ ơ hờ hờ co ro thân thể, nằm nghiêng qua.

“Quả thật không biết điều!” Hấn thô bạo gầm nhẹ.

Thân là chủ tử phủ Đông vương, từ trước đến giờ đã quen được nữ nhân thuận theo, Duẫn Đường hoàn toàn bị nữ tử không lúc nào thuận theo mình chọc giận!

“Ách. . . .” Cắn môi môi đã sớm loang lỗ vết máu, cảm giác uất ức ngoài ý muốn rót vào tim Trần Châu. . . . Nước mắt rốt cuộc không bao giờ chịu khống chế nữa, trượt ra hốc mắt.

Trước kia, ở bên ngoài cửa sổ len lén nhìn thấy mẹ đã cắt tóc nhiều năm, lại âm thầm ngẩn người, rơi lệ vào lúc nửa đêm không có ai. Khi đó nàng liền tự nói với mình, cả đời này tuyệt đối phải kiên cường, tuyệt không để bất kỳ nam tử nào có cơ hội khiến mình tan nát cõi lòng.

Nhiều năm qua Trần Châu ép buộc tim mình như nước lạnh, đè nén tâm tư dao động, không cho có một chút oán than hay hối tiếc, vĩnh viễn duy trì lạnh nhạt siêu nhiên.

Nhưng tất cả cố gắng, lại dễ dàng bị hấn khi dễ đã man, giày xéo thành trò cười. Nên hận nam nhân này, hay là mình? Cẩn môi, thờ ơ chịu đựng nam nhân ở trên người mình cuồng bạo chiếm đoạt, nàng dùng lạnh nhạt để chống cự kích cuồng của hắn.

“Đáng chết!” Duẫn Đường tức giận gầm nhẹ.

Cơ thể phía dưới giống như một bãi nước đá mặc cho hắn định đoạt, không có nghênh hợp, cũng không kháng cự, tứ chi xơ cứng đối với lửa dục mạnh mẽ của hắn, khiến hắn vô cùng tức giận lại sinh ra tham muốn giữ lấy cực độ – Duẫn Đường ép buộc cái miệng nhỏ nhắn không có nhiệt độ nghênh hợp nụ hôn bá đạo của hắn, cho đến khi nếm được mùi máu trong miệng nàng –

“Phải làm sao mới có thể khiến người vui mừng?” Rốt cuộc, hắn âm trầm mở miệng hỏi.

Lời nói thình lình phát ra khiến Trần Châu kinh ngạc, mồ hôi nóng trên cơ thể nam nhân thấm ướt thân thể trần trụi của nàng, cánh tay dán vào da thịt có cảm giác rất chân thực, khiến nàng hơi hoảng hốt. . . .

“Nói chuyện.”

“Bối lạc gia. Đừng lấy lòng một nữ tử không thể tự chủ.” Cho dù giọng điệu của hắn đã dịu đi, thì nàng vẫn quật cường.

“Người đâu!” Mắt thấy hai chân của nàng còn vô dụng co quắp, hắn đã lạnh lùng ra tiếng, kêu lên thị nữ canh giữ ở bên ngoài.

Đau đớn và nhục nhã, mặc dù cả người như nhũn ra, Trần Châu vẫn toát mồ hôi lạnh giờ cánh tay lên, kéo cái mền qua che giấu thân thể phơi bày ra, đồng thời nàng cũng che gương mặt ảm ướt của mình

“Đuổi nàng ra khỏi.” Hắn không chút tình cảm mệnh lệnh.

Nàng muốn đi, hắn sẽ không giữ nàng. Bối lạc Duẫn Đường hắn, không cần mở miệng giữ lại bất kỳ nữ nhân nào! Quá khứ chưa từng, tương lai cũng sẽ không.

Sự lạnh lùng của hắn khiến toàn thân Trần Châu lạnh lẽo.

Nàng không ngờ nam nhân có thể dùng phương thức này lăng nhục nữ nhân, hắn trừng phạt thân thể của nàng, sau đó vứt bỏ, giống như ném một cơ thể không có tư tưởng, tình cảm, chỉ cung cấp tiết dục.

Thị nữ thờ ơ lại gần, hiển nhiên sớm đã quen phục vụ nữ tử thay quần áo trên giường bối lạc gia.

“Tiểu thư –”

“Ta tự làm.” Trần Châu cự tuyệt tỷ nữ hầu hạ.

Quần áo đã bị Duẫn Đường xé rách, nàng nhanh chóng lấy cái mền bao lấy thân thể, lau đi vết ố còn sót lại ở trên mặt, sau đó xoay người xuống giường –

Chết lặng bước ra phòng ngủ của hắn, rời đi tầm mắt nam nhân.

Tỷ nữ dẫn Trần Châu ra khỏi phòng, liền thấy Hương Tự đang đợi ở ngoài phòng.

Sau khi thị nữ kia rời đi, Hương Tự đi tới trước mặt Trần Châu nhẹ giọng nói: “Cô nương, ngài đi theo ta!” Trần Châu nhìn ra được, vẻ mặt Hương Tự mang theo thương hại, hình như muốn nói đôi lời an ủi, lại ngại thân phận tỷ nữ không dám mở miệng, sợ nói bậy để quần sự trong phủ biết, mình ngược lại bị đuổi ra phủ. Trần Châu hiểu Hương Tự chẳng qua chỉ là một tỷ nữ, bảo vệ mình là tất nhiên, nàng không trách Hương Tự.

Hương Tụ đi ở đằng trước, hiển nhiên đã có người phân phó nàng, dẫn Trân Châu ra khỏi “Chính Kiềm lâu”. Hai người mới đi ra khỏi góc cửa, trong đình trước lầu, một đứa bé nhỏ nhỏ nằm trên bàn con trong đình, bóng lưng gầy yếu xem ra hết sức nhìn quen mắt.

“Bảo Nhi?” Hiển nhiên đã bị lạnh một đêm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé có hai luồng đỏ rực, xem ra cũng sắp ngã bệnh. Bảo Tần nâng gương mặt ửng hồng lên, dùng sức vuốt mắt. “Trân tỷ tỷ!” Thấy rõ ràng là Trân Châu, ánh mắt tan rã của nàng chợt tỏa sáng.

“Bảo Nhi, sao muội ở chỗ này?” Xác định thật là Bảo Tần, Trân Châu liền đứng ở cửa đình nghỉ mát.

“Ta ở đây chờ tỷ ra ngoài.”

“Chờ ta ra ngoài?”

“Ừ” Rời khỏi đình nghỉ mát, Bảo Tần tiến lên kéo tay áo của Trân Châu, quynh luyến rúc vào bên người nàng. “Bà vú nói, tỷ đã chuyển vào Chính Kiềm lâu của đại ca. Ta không tin, cho nên canh giữ ở nơi này chờ tỷ ra ngoài.” Hôm đó Trân Châu tức giận xong đột nhiên dờn xa vương phủ, nàng chỉ sợ Trân Châu rời đi, cho nên mới chờ ở đây cả đêm, muốn chứng minh bà vú có nói thật không.

Hiện nay nàng tận mắt thấy Trân Châu sáng sớm từ “Chính Kiềm lâu” ra ngoài, chứng minh bà vú không có nói láo, nàng vui mừng cơ hồ quên cả đêm đông băng tuyết chịu khổ.

Bảo Tần ngược gương mặt ửng đỏ, vui vẻ nắm cánh tay Trân Châu, âm thầm cầu nguyện Trân Châu vào ở “Chính Kiềm lâu”, giống như điều bản thân mong đời. . . . Nàng rất hy vọng đại ca có thể giữ Trân tỷ tỷ ở lại trong phủ vĩnh viễn! Nhìn ánh mắt yếu ớt của Bảo Nhi, lòng của Trân Châu chợt co lại – nàng phát giác đứa nhỏ này phụ thuộc mình giống như dây leo quấn thân cây. Nàng làm sao nói với Bảo Nhi, quyết định muốn rời khỏi vương phủ?

“Bảo Nhi. . . .” Ôm đầu vai gầy yếu của cô gái nhỏ, nàng chợt phát hiện thân thể Bảo Nhi thật nóng. “Ồ? Thân thể của muội thật là nóng!”

“Ta. . . . Ta không biết.” Bảo Tần lắc đầu một cái, tầm mắt mê ly không có tiêu điểm. Hương Tụ bên tay vươn tay khoác lên trên trán Bảo Tần. “Cô nương, Bảo chủ tử bị bệnh, cái trán thật là nóng!”

“Aizzz. . . .” Cô gái nhỏ rũ mắt suy nghĩ, hít mạnh.

Nghe lời Hương Tụ nói, Trân Châu vội vàng giơ tay lên trán Bảo Tần, lúc này mới phát hiện ra nhiệt độ trên trán Bảo Tần quả thật bỏng đến dọa người!

“Như vậy không được, phải tìm người đại phu khám uội!” Thấy Bảo Tần cả nói cũng không rõ ràng lắm, Trân Châu nhất thời quên chuyện muốn rời khỏi phủ Đông vương.

“Hương Tụ, làm phiền ngươi tìm kiếm một căn phòng cho chúng ta tránh gió trong Chính Kiềm lâu, sau đó nhanh đi tìm một đại phu !” Nàng quay đầu phân phó Hương Tụ.

Tòa nhà Đông phủ quá lớn, Bảo Nhi hiện đang bệnh, không có cỗ kiệu tránh gió, nàng và Hương Tụ không thể nào đưa Bảo Nhi về “Bảo Tân lâu”.

Nghe nói như thế, Hương Tụ ngốc tại chỗ sưng sốt chốc lát.

“Thế nào? Mau đi đi!” Trân Châu thúc giục nàng. Về mặt Hương Tụ khó xử. Nàng không đi, đồng thời ghé đầu nhìn vào lầu, tựa hồ đang sợ cái gì.

“Hương Tụ?”

“Muốn ở nơi này sao? Nhưng. . . . Nhưng bối lạc gia không biết Bảo cách cách tới. . . .” giọng điệu Hương Tụ do dự.

“Chúng ta có thể sai người nói một tiếng với bối lạc gia.” Trân Châu nói.

Hương Tụ đáp không được, sắc mặt lại thay đổi.

“Ta hiểu. . . . Hẳn, không cho Bảo Nhi vào lầu?” Trân Châu hiểu ra.

Chỉ là không biết. . . tại sao hẳn muốn đề phòng muội muội ruột của mình? Hương Tụ cúi đầu, không dám trả lời.

Trân Châu không hỏi Hương Tụ nguyên nhân, nàng lường trước Hương Tụ chẳng qua chỉ là một tỳ nữ, chỉ biết là cách cách không được vào lâu, mà không hiểu nội tình.

Chuyện này nàng phải hỏi Thiện Bảo, nhưng Thiện tổng quản là một người bo bo giữ mình không chịu nói thật tình.

“Giúp ta một lần” Cầm tay Hương Tụ, Trân Châu cầu xin nàng: “Nhanh đi tìm đại phu đi! Người là người hầu trong phủ, vậy thì đã biết Bảo Nhi rất đáng thương, coi như làm chuyện tốt, chúng ta giúp đứa bé kia đi!”

Hương Tụ kinh ngạc nhìn nhìn chòng chọc Trân Châu một hồi lâu, ánh mắt của nàng bay bay, hình như vẫn không thể quyết định, rốt cuộc có đáng giá vì một tiểu cách cách không có cha thương, không có mẹ yêu chọc phải phiền toái hay không!

“Hương Tụ, con người cả đời có thể có bao nhiêu thời điểm làm chuyện tốt? Gặp gỡ một chuyện, không phải ông trời cho ân huệ sao? Không nắm chặt, chẳng lẽ muốn đời đời kiếp kiếp làm nô tài, không muốn xoay người?” Nàng ý vị sâu xa khuyên Hương Tụ.

Hương Tụ ngơ ngác nhìn Trân Châu, nước mắt lại bắt giắc chảy xuống tới. “Cô nương nói đúng lắm, Hương Tụ thật ngu! Sao không biết tu thiện tích đức, tích phúc cho kiếp sau của mình!” Lau đi nước mắt ở khóe mắt, nàng cực vui mà khóc, vui mừng nói: “Ta biết rõ trong lâu có cái phòng chứa củi cũ, chỉ là uất ức Bảo chủ tử . . .”

“Trước mắt có phòng tránh gió là tốt rồi, người dẫn chúng ta đi rồi mau cjong tìm đại phu tới đây, sau đó gọi người đem kiện mềm đến, đưa Bảo Nhi về ‘Bảo Tân lâu’.”

“Ừm!”

Hương Tụ giúp đỡ Bảo Tần, ba người vội vã đến Chính Kiềm lâu, không có lưu ý ngoài lâu có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm ba người.

8. Chương 8

Vào lâu rồi, Hương Tụ chỉ một cái đường nhỏ, ba người liền đi ra vườn sau, rất nhanh đến trước một căn phòng chứa củi cũ nát ở hậu viện.

“Căn phòng nhỏ này là nơi người làm vườn Trương lão để cuộc, bình thường ông ta cũng đến đây nghỉ trưa, cho nên bên trong có một chiếc giường nhỏ.” Hương Tụ nói.

Người làm vườn Trương lão và Hương Tụ là đồng hương, vì vậy đặc biệt chăm sóc nàng, Hương Tụ cũng thường đưa bánh ngọt cho Trương lão, cho nên biết căn phòng củi nát này.

Mở phòng ra, bên trong quả nhiên cũ rách giống bề ngoài, hơn nữa dơ dáy bẩn thỉu, nhưng may mắn cái giường kia vẫn sạch sẽ.

Hương Tụ giúp đỡ đưa Bảo Tần đến trên giường gạch. “Cô nương, ta sẽ đi tìm đại phu, tìm thêm người đến chuyển Bảo chủ tử về lâu!” Hương Tụ vừa nói vừa đi tới cửa.

Vội vàng chạy một nửa, nàng chợt dừng lại, quay đầu lại nói với Trân Châu: “Cô nương, tâm địa ngài thật tốt, kiếp sau nhất định phải làm phu nhân!”

Nói xong lời này, Hương Tụ vội vàng lại xoay người chạy đi.

Trân Châu không có để ở trong lòng, nàng vội vã trở về phòng chăm sóc Bảo Tần.

“Làm phu nhân? Chọc giận gia, ta xem chưa làm được phu nhân, đã bị hại trước rồi!” ngôn ngữ châm biếm từ Trần Châu sau lưng nhô ra.

Trần Châu biết người nói lời này là Lý Như Ngọc. Nàng không có trả lời, chỉ lo cởi áo khoác dày trên người mình xuống, khoác lên người Bảo Tần.

“Hại chết một nô tài không quan trọng, người có biết, làm trái với mệnh lệnh của bối lạc gia, đưa Bảo cách cách vào phòng, sẽ hại nàng không!” Lý Như Ngọc tự nhiên nói tiếp.

“Có hậu quả gì, ta sẽ gánh chịu.” Quay người lại, nàng nhìn nữ tử đang cầm thù mình.

Không mong đợi, Duẫn Đường cũng đang ở trong phòng, hần tựa vào cạnh cửa, ánh mắt lạnh lùng giống như băng.

“Bối lạc gia.” Đưa mắt nhìn đôi mắt lạnh lẽo của nam nhân, Trần Châu không sợ, ngênh đón ánh mắt của hần.

“Ta nhớ, người nên rời khỏi Chính Kiến lâu rồi!” sắc mặt của Duẫn Đường âm trầm.

Hần từ trước đến giờ chán ghét sự lý trí của nàng. Hiện tại nàng ngay mặt làm nghịch mệnh lệnh của hần, lại biểu hiện lạnh lùng như vậy – càng làm cho hần mất hứng.

“Bối lạc gia, mới vừa ở trước lâu, Như Ngọc thấy Trần cô nương cùng một nha đầu điu Bảo cách cách vào Chính Kiến lâu, Như Ngọc nhớ không lầm.” Lý Như Ngọc dịu dàng nói với Duẫn Đường: “Bối lạc gia đã từng xuống lệnh, không cho Bảo cách cách vào Chính Kiến lâu.”

“Người là người mang vào?” Hần bình tĩnh chất vấn Trần Châu.

Trần Châu nhìn ra được hần mất hứng. Nếu như bởi vì nàng chưa từng bẩm báo, như vậy hiện tại nàng nguyện ý giải thích: “Bảo Nhi bị bệnh, từ nơi này trở về Bảo Tần các có một đoạn đường, nàng không thể bị lạnh lần nữa –”

“Thiện Bảo!” Duẫn Đường cắt đứt lời nàng chưa nói xong, đột nhiên gọi tổng quản đang chờ ngoài cửa vào.

“Bối lạc gia.” Thiện tổng quản đi theo chủ tử, lập tức đi vào phòng nhỏ.

“Nâng người đi ra ngoài!” Duẫn Đường lạnh lùng thốt.

“Người không thể làm như vậy!” Chưa từng suy tư, Trần Châu xung động mở miệng ngăn cản hần. “Bảo Nhi bị gió rét toàn thân nổi hột đỏ, không thể bị lạnh nữa.”

Lúc này đắp chăn cho Bảo Nhi, mới phát hiện trên người nàng nổi nhiều hạt đỏ, có một số bên trong còn có nước, hiển nhiên bị phong hàn chỉ là phụ, thủy đậu phát tác mới là thật –

Chỉ cần bị bệnh thủy đậu là tuyệt đối không được trúng gió! Hiện nay dù ngồi kiệu, cũng không thể rồi ! Bảo Nhi phải nghỉ ngơi mười ngày trong căn phòng cũ này, cho đến khi thủy đậu hết mới thôi.

Lý ma ma căn bản vô tâm chăm sóc Bảo Nhi. “Không chỉ Bảo Tần phải đi ra ngoài, người cũng giống vậy!” Ánh mắt nhìn chằm chằm Trần Châu, hần gằn từng chữ từng câu, không mang theo tình cảm hạ lệnh.

Trần Châu ngơ ngẩn chốc lát.

Quá vô tình rồi !

Dù không thích Bảo Nhi, nhưng sao hần nhẫn tâm thấy một sinh mệnh nhỏ bồi hồi ở cửa ải sống chết, mà không chìa tay giúp đỡ? “Tại sao. Muội ấy là muội muội ruột của người!” Nàng hỏi hần.

Tròng mắt màu đen xám của Duẫn Đường càng âm trầm hơn thường ngày. “Một nha đầu thọt chân, vốn không đáng tiền.”

Lời của hần khiến trái tim Trần Châu băng giá.

“Còn không ôm ra đi!” Hần vô tình hạ lệnh, sau đó xoay người đi ra phòng nhỏ.

Thiện Bảo vội vàng ngoắc bên ngoài, hai gia đình lập tức chạy vào.

“Muốn thế nào người mới có thể không đuổi muội ấy đi? !” Trân Châu chạy vội tới trước mặt Duẩn Đường.

“Không thể nào.” Hấn lưu loát rõ ràng trả lời nàng ba chữ, lướt qua nàng tiếp tục đi ra ngoài.

Cho dù sắc mặt của hấn nghiêm trọng, Trân Châu vẫn lớn mật chặn con đường của hấn.

“Tránh ra đi! Không nhìn thấy bối lực gia mất hứng?” Lý Như Ngọc không nặng không nhẹ thổi gió đốt lửa.

Trân Châu không trả lời, nàng cố chấp ngăn trước mặt Duẩn Đường, cũng không sợ hấn mất hứng.

“Bị lạnh, tự nhiên phải về căn phòng sạch sẽ, ở trong căn phòng bẩn thỉu cũ nát này, làm sao dưỡng bệnh? Người đừng không vâng lời bối lực gia nữa!” Lý Như Ngọc ngoài mặt tận tình khuyên Trân Châu, đáy lòng lại cực kỳ cao hứng!

Trân Châu càng không thuận theo bối lực gia, thì càng thuận ý Lý Như Ngọc – có lẽ sau một khắc, nữ nhân vốn không nên xuất hiện này, sẽ bị bối lực gia đuổi ra vương phủ.

“Bị thủy đầu có thể mang ra ngoài chịu gió sao?” Trân Châu không nói chuyện với Lý Như Ngọc, nàng chỉ hỏi Duẩn Đường. “Lúc này chính ta nhìn thấy thủy đậu trên người Bảo Nhi, bệnh này chỉ cần trúng gió liền khó trị!” Nàng bình tĩnh nhìn lại hấn, thử giảng đạo lý với hấn.

Thiện tổng quản “A” một tiếng, thốt ra: “Bảo cách cách bị thủy đậu rồi! Tuyệt đối không thể trúng gió –”

Tầm mắt lạnh lùng của Duẩn Đường, khiến Thiện tổng quản bị sợ đến im lặng.

“Chết sống của Bảo Tần, có quan hệ gì tới người?” Rốt cuộc đôi mắt nhìn chăm chú vào nàng, giọng điệu Duẩn Đường rất lạnh, rất nhạt, làm cho người ta nghe không ra giờ phút này trong lòng hấn rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Trong khoảng thời gian ngắn, Trân Châu lại không trả lời được.

Lần đầu tiên, trừ mẹ và đại ca không thể nhận biết nhau, nàng lại sinh ra tình cảm cố chấp với một đứa nhỏ xa lạ.

“Ta chưa từng nghĩ, chỉ biết là, không thể để cho Bảo Nhi chết!” Nếu không nàng sẽ khó chịu cả đời!

Không chút nghĩ ngợi trả lời, cả Trân Châu cũng kinh ngạc. Nhưng lời mới nói ra miệng, nàng lại giống như giải thoát gánh nặng. . . .

Vì bảo vệ mình và người nhà, chẳng bao lâu sau, nàng đã lạnh lùng đến mức quên quan tâm người quanh mình, thậm chí. . . . Quên làm sao yêu mọi người.

Trông mắt Duẩn Đường trở nên âm trầm, nhìn chăm chăm nữ nhân nhiều lần cãi lời hấn, hấn giống như nhìn thấy con người quật cường và cố chấp trước kia.

“Muốn ta đồng ý cũng được, trừ phi, người cầu xin ta.” Hấn nói, ác ý nói lên yêu cầu.

Trân Châu lẳng lặng nhìn lại hấn, nhìn chăm chăm nam nhân không có tinh thần, đờ khuôn mặt.

Khí lưu bốn phía giống như đóng kết, cả Thiện tổng quản cũng nín thở.

“Được, ta van ngài. Van ngài để Bảo Nhi đợi tại trong lầu mười ngày.”

Biết rõ mục đích của hấn là làm nhục mình, Trân Châu lại không có do dự quá nhiều.

Tất cả chỉ vì Bảo Nhi, không hề vì mình nữa.

“Để lại Bảo Tần! Dọn phòng cho nó, thêm chậu than nóng, làm xong trong nửa canh giờ, không được có sai lầm!” Hấn lập tức hạ lệnh, đồng thời nhìn chăm chăm ánh mắt của Trân Châu. “Còn người nữa, tối nay như thường vào phòng – đừng quên, mạng của Bảo Tần đều phụ thuộc vào suy nghĩ của người!”

Ý tứ của hấn, là muốn nàng nghe lời.

Trân Châu không ngoài ý, hấn sẽ lợi dụng Bảo Nhi tiến một bước uy hiếp mình.

Nhưng, có cần thiết không? Tim của hắn nàng không cách nào suy đoán, chỉ không hiểu, hắn cần gì quá độ chấp nhất vì mình? Cho dù, nàng có thể là nữ nhân duy nhất không đủ thuận theo hắn.

Sau khi Duẫn Đường rời đi, người hầu của hắn bắt đầu xử lý công việc mà chủ tử hạ lệnh. Trần Châu thấy được vẻ thương xót trên gương mặt lộ vẻ muốn nói lại thôi của Thiện Bảo.

Ánh mắt của Lý Như Ngọc bên cạnh lạnh lẽo không có tiêu điểm, tầm mắt nàng nhìn chằm chằm Trần Châu trống rỗng lạnh lùng. Trước khi đi ánh mắt của nàng chuyển qua trên người Bảo Tần. . . .

Nếu như không phải đứa bé này, nữ nhân kia sẽ không tiếp tục ở lại vương phủ!

Chướng ngại vật của nàng là nha đầu này. Huống chi, mẹ ruột của mình là bà vú của nha đầu này, nhưng nha đầu này cho tới bây giờ đều không thân cận nàng!

Đuổi theo bước chân nam nhân, Lý Như Ngọc bước ra căn phòng cũ, trong tròng mắt lạnh lẽo không có chút nhiệt độ.

Ban ngày bắt mạch xong, uống thuốc xong, đến ban đêm bệnh trạng của Bảo Tần đã giảm rất nhiều.

Giờ này đã qua giờ Hợi, mặc dù không muốn, nhưng Trần Châu biết không thể kéo nữa, nàng phải đến hòng Duẫn Đường một chuyến mới được.

Đây là một trong những điều kiện mà hắn đề ra nếu muốn hắn đồng ý cho Bảo Tần ở lại Chính Kiềm lâu.

Trước khi rời đi phòng chứa củi nàng dặn dò Hương Tụ chăm sóc Bảo Nhi thật tốt, nhưng không có bảo Hương Tụ thay quần áo ỉnh.

Vốn không có ý định tiếp tục ở lại phủ, nên nàng không quan tâm hắn thích hay không, chờ Bảo Nhi lành bệnh, tất cả đều sẽ đi qua.

“Ta nghĩ người xem thường mệnh lệnh, chỉ biết theo ý kiến của mình thôi!” Thấy Trần Châu xuất hiện trong phòng, Duẫn Đường dựa cột nói, gương mặt anh tuấn hiện ra nụ cười lạnh lùng.

“Dân nữ từng nói, bối lạc gia không muốn nghe ý kiến của dân nữ, dù dân nữ nói gì, làm cái gì, cũng chỉ là giấy giũa vô vị.” Nàng nhàn nhạt phản bác.

Hắn nhìn nàng chằm chằm, Trần Châu đã chuẩn bị tốt chịu đựng cơn giận của hắn, nhưng lần này Duẫn Đường lại không có bị lời nàng nói chọc giận.

“Người sớm hiểu là tốt rồi.” Hắn ngồi vào trên giường gạch, mặt không thay đổi nói. “Tới đây!”

Trước khi tới nơi này, Trần Châu đã quyết định trước khi Bảo Nhi bình phục sẽ không phản kháng hắn, vì vậy nàng thuận theo đến gần hắn.

“Tối nay ta muốn người bồi tẩm.”

Vẫn dùng hai từ bồi tẩm, hắn hình như quyết tâm thi hành sự bá đạo của hắn.

“Cởi áo.” Hắn ra lệnh.

Trần Châu giống như búp bê gỗ, thờ ơ cởi quần áo trên người ra, cho đến khi trên người chỉ còn lại áo lót và quần lót.

Hắn kéo tay của nàng, kéo thân thể cứng ngắc của nàng tới bên cạnh mình, tròng mắt thâm trầm không ngừng tuần tra trên gương mặt lạnh nhạt của nàng.

“Người hận ta?” Hắn đột nhiên hỏi.

Nàng lắc đầu.

“Tại sao?”

“Không có yêu, không cần hận.” Nàng trả lời trực tiếp.

Hắn chợt dùng sức xé áo, thô bạo ném nàng lên giường gạch.

“Người nhất định phải chọc giận ta?!” Hắn lạnh lùng hỏi. Tâm tình bị nàng phá hư hết.

Bò dậy từ trên giường, chân bị té đau nhất thời không đứng được, nàng chỉ có thể tựa vào trước đầu giường. “Bối lạc gia cũng không thích dân nữ. Bối lạc gia cảm thấy mới mẻ và tò mò thôi. Nhưng dân nữ sẽ không dùng tình yêu để dây dưa, sau khi vật đổi sao dời ngài chỉ cảm thấy nhẹ nhõm tự tại. Nghe dân nữ trả lời chắc chắn, thật ra ngài không cần phải tức giận mới đúng.” Nàng thẳng thắn nói không sợ hãi chút nào.

Nhưng Duẩn Đường không hề cảm thấy có lý, gương mặt tuần tú vẫn rất lạnh.

“Nếu như không nhanh mồm nhanh miệng như vậy, người sẽ làm người khác ưa thích hơn nhiều.” Hấn híp mắt âm trầm nói.

Nàng mỉm cười, không có trả lời.

Ánh lửa yếu ớt, nửa thân trần của nàng trắng nõn như bạch ngọc.

“Đau không?” Hấn dịu dàng hỏi.

Sắc mặt dịu lại, hấn tự tay xoa nhẹ đầu gối ứ đỏ của nàng.

Vì động tác dịu dàng này, nàng sưng sờ một lát. “Mất thăng bằng ngã trên giường gạch, có thể không đau sao?” Nàng cười khẽ.

Hấn nhếch môi, bàn tay dời lên trên đến phần hông trắng của nàng, sau đó kiểm chặt – kéo cả người nàng vào trong lòng ngực mình.

“Ngực còn ấm, có thể thấy được té không đủ đau.” Tay của hấn dò vào đồ lót nắm lấy phần thịt tròn nóng mềm, trêu chọc.

Không làm rõ được hấn rốt cuộc đang suy nghĩ gì, nên Trân Châu không có tiếp lời.

“Thế nào? Té ngu? Hay là ngây người?” Dán bên tai nàng cười nhẹ.

“Tâm tình người tối nay rất tốt?” Nàng thở khẽ hỏi.

“Không kém.” Hấn nheo mắt, trầm thấp trả lời.

“Không hỏi xem Bảo Nhi bệnh như thế nào?”

“Nó xem đại phu rồi, cũng dùng thuốc rồi.” Hấn nói.

Thì ra hấn đều biết!

Nguyên tưởng rằng hấn không có tình cảm chút nào, nhưng hiển nhiên hấn không máu lạnh như mọi người nghĩ.

“Trong lòng cũng nghĩ ta là máu lạnh trời sinh phải không!” Hấn cười nhẹ, vạch trần ý nghĩ trong lòng nàng. “Mất thấy không có nghĩa là chân thật, phải tin tưởng cảm nhận của người – đó mới là chân thật nhất.”

“Tựa như hiện tại” Hấn cười, khàn khàn nói: “Tay của ta đang nắm bộ ngực của người, cảm giác này đủ chân thật! Cũng thấy rõ mạch của người đang đập rất nhanh!” Hấn cười nhẹ.

Cả khuôn mặt Trân Châu thoáng chốc đỏ bừng, chỉ cảm thấy đời này chưa từng mất thể diện như thế. . . .

Lúc tâm trạng hấn tốt thì quả thật tà ác, lúc bá đạo thì lại có vẻ nguy hiểm.

“Thả lỏng, hiện tại đã ở trên giường của ta, thì đừng làm trái với đáy lòng người nữa.” Hấn đùa cợt.

Chẳng biết tại sao, nàng cứ muốn đợi hơi thở của hấn đều đặn, mới có thể yên tâm chợp mắt.

Tối nay hấn rất kỳ quái, không giống nam nhân nàng biết.

Khẽ nghiêng người sang, nàng lặng lẽ chờ đợi hơi thở của hấn bình ổn, nhưng đến quá nửa đêm, hơi thở của hấn chẳng những không bình ổn, ngược lại có khuynh hướng dồn dập –

Đó là rất tiếng thở thâm trầm, ứ đọng, nàng cảm thấy hấn đang đè nén, giống như là vì áp chế khổ sở dữ dội nào đó, đến nỗi hô hấp nặng nề. . . .

Đột nhiên nam nhân bên cạnh phát ra tiếng rống trầm thấp –

“Người làm sao vậy?”

Không có bị tiếng rống trầm thấp này dọa hổng, trong bóng tối, Trần Châu ngược lại vén chăn lên đến gần nam nhân.

Sự đụng chạm êm ái của nàng, lại như lưỡi dao sắc bén đang cắt rách da thịt của hắn, Duẩn Đường mất không chế rống lên, nắm ngón tay phải của hắn giương lên, dùng hơi sức đáng sợ xé rách cái mền –

“Cút ngay.”

Lúc này, nam nhân từ trước đến giờ kiêu ngạo đã thoi thóp một hơi, tiếng rống của hắn, yếu đuối giống như rên rỉ.

Rốt cuộc sờ tới quần áo tán ở bên giường, Trần Châu tìm được đá đánh lửa cất giấu ở trong túi trong túi – trong nháy mắt đốt lửa lên, khiến nàng thấy rõ trên gương mặt tuấn mỹ của Duẩn Đường, đang nổi lên một số gân xanh dữ tợn. . . .

Dù chỉ nhờ ánh lửa yếu ớt, nhưng nàng không hề nhìn lầm, cổ của hắn trở xuống đều là vết máu màu đỏ sậm!

“Lấy ra – lấy ra!”

Ánh sáng hiển nhiên khiến hắn khó chịu, hắn tự tay ngăn trở ánh lửa, nóng nảy rống lên –

Trần Châu lật người xuống giường, rời khỏi nam nhân đang giận dữ.

Trong bóng tối, ga giường bởi vì bị xé rách vô cùng dã man, nên không ngừng phát ra tiếng xé rách roẹt roẹt. Từ tiếng thở ứ của hắn động, Trần Châu biết khuôn mặt hắn đối diện mình.

Trong bóng tối, nàng thăm dò phương hướng khay trà, nhanh chóng châm trà, còn móc một gói bột thuốc trong ngực ra trộn lẫn vào trong trà khuấy tan, sau đó đánh đá lửa thấp nhen lên, cả phòng đột nhiên sáng lên.

Nàng nhìn thấy một cái giường xóc xếch, chăn mền hỗn độn, và một nam nhân cả người hiện đầy vết máu xấu xí.

Trần Châu trở lại trên giường lần nữa, không bởi vì nam nhân điên cuồng nguyên rửa mà rời khỏi hắn. Dung mạo vốn tuấn mỹ của bối lạc Duẩn Đường đã biến hình, gân xanh hiện đầy trán và cổ của hắn, chăn mền quanh mình bị hắn xé nát bấy, chứng minh giờ phút này hắn gần như mất trí, đã là nửa dã thú.

Từ trước đến giờ, hắn là nam nhân có lực khắc chế cực mạnh. Không có bất kỳ người nào, bất cứ chuyện gì có thể khiến hắn mất đi sự kiêu ngạo và kiềm chế.

Chính vì hắn đột nhiên điên cuồng kinh khủng vô cùng, càng làm cho nàng có thể sâu sắc cảm nhận được nỗi khổ sở của hắn.

“Cút ngay. Ta kêu người cút!”

Hắn hung tợn rống, mười ngón tay bởi vì đầy máu mà tím bầm mặc dù xé nát cái mền, nhưng không hề đụng tới nàng.

“Hiện tại, nghe ta, không nghe người.”

Nàng êm ái nói, đầu ngón tay mảnh khảnh đè lại bả vai rắn chắc đầy vết máu của hắn, đồng thời rót nước trà vào trong miệng nam nhân –

Nàng đánh cuộc, hắn đang khổ sở đến gần như điên cuồng sẽ sẽ không ra tay với chính mình?

“Ừ –”

Cổ họng xơ cứng của Duẩn Đường như bị nghẹn cứng, thật vất vả mới nuốt xuống một ngụm nước, hốc mắt hắn đỏ lên trợn thật lớn, tầm mắt giống dã thú như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Nhưng hắn nắm chặt hai quyền, trên mu bàn tay nổi lên từng đường gân xanh xấu xí dữ tợn, lại không hề ra tay với nàng.

Nhìn lại gương mặt bởi vì đau đớn cực độ, cơ hồ có lẽ đã mất đi nhân tính của hắn, con người của Trần Châu trở nên mềm mại, nàng cởi ra cái chăn đang quấn quanh người mình, cơ thể ấm áp ôm chặt thân thể đang phát rét của nam nhân. . . .

Được hiệu sẽ vòng quanh cơ thể hắn, gia tăng nhiệt độ lên, Trần Châu ôm chặt lấy cơ thể phát rét của nam nhân, làm như không thấy vết máu dữ tợn, xấu xí trên người hắn.

Mặc dù vẫn vì khổ sở mà ý thức hỗn độn, nhưng Duẩn Đường có thể cảm nhận được cơ thể phái nữ dính vào trên người mình đang tản ra hơi ấm.

Thân thể đau đớn của hắn luôn cứng còng, cho đến khi cơn đau khổ đã theo hắn suốt mười năm, đột nhiên kỳ tích giảm đi vào lúc nửa đêm. . . . “Uhm. . . .”

Cổ họng trước kia phải chờ tới trời sáng mới có thể giảm bớt đau đớn vì xơ cứng, nhưng nay lại có thể nói được.

“Đừng nói chuyện” âm thanh êm ái của Trần Châu giống như thở dài, mục đích chỉ là an ủi nam nhân đang khổ sở phải gần như nổi điên. “Nếu như có thể, nâng tay của người lên, hết sức ôm chặt ta.” Dính vào bên lỗ tai hắn, nàng nhẹ nhàng dỗ dành an ủi.

Mới vừa vừa thấy được vết máu trên người của hắn, Trần Châu đã đoán được, đó là “Khôn độc”.

Khôn là chí âm, thuộc thổ, người trúng loại độc này, mỗi khi gặp, ngày Nhâm và Quý, thủy thổ xung khắc, hàn độc sẽ bắt đầu phát tác, máu toàn thân ngưng tụ thành đốm lạnh, khổ sở không chịu nổi! Tàn nhẫn hơn chính là, độc tính sẽ đi theo người trúng độc một đời một thế, lặp lại hành hạ, sau khi bộc phát thì khí lạnh sẽ tích lũy lại trong cơ thể người trúng, cho đến mười mấy năm sau khí lạnh tích lũy che lại đại huyết dừng tuyến, kẻ trúng độc sẽ đột nhiên chết bất đắc kỳ tử.

Bởi vì quá mức âm độc, loại độc này luôn luôn chỉ dùng để đối phó kẻ địch mạnh ác nhất – bởi vì sự thâm hiểm khi nó phát tác, có thể ép trắng sĩ khom lưng, khiến anh hùng đứt hơi, là hình phạt tàn ác nhất trên đời.

Nếu như ban đầu nàng phán đoán không sai, mẹ đẻ của Duẩn Đường đúng là tỷ nữ bên cạnh giáo chủ, người trộm đi Dạ Minh Long Châu, như vậy, Duẩn Đường trúng kỳ độc của Bạch Liên giáo, cũng có thể. . . .

Chỉ là, trùng phạt vốn nên dùng ở trên người phản đồ, lại đang phát tác trên người hắn, nếu bàn về thời gian năm đó giáo chủ trước đây đuổi theo tỷ nữ phản giáo, thì hắn chỉ mới là một thiếu niên khoảng hơn 10 tuổi.

Nhìn nam nhân bởi vì hòa hoãn mà dần dần mệt mỏi, khép lại tròng mắt, ngực Trần Châu không khỏi nín chặt –

Mười năm rồi, hắn vẫn thừa nhận loại khổ sở này sao?

Giống như biết nàng đang nhìn mình, đôi mắt rủ xuống của Duẩn Đường chợt nâng lên, nhìn chăm chú vào nàng.

“Hiện tại. . . . Người biết vì sao ta không cho Bảo Tần ở trong lâu qua đêm rồi chứ.” giọng hắn khàn khàn, mặc dù mỗi một nhưng tinh thần đã khôi phục ba phần.

“Ta chỉ biết, thì ra nam nhân uy phong, cũng sẽ sợ hãi” Nàng tránh nặng tìm nhẹ trả lời.

“Bảo Tần cũng không phải ra đời đã thọt chân, chân của muội ấy bị thọt, là do té gãy.” Hắn đột nhiên nói.

“Bị té gãy?” Lời nói kinh người của hắn, khiến Trần Châu phải tiếp tục hỏi.

“Cho tới nay, đứa bé kia vẫn nghĩ ta khỏe mạnh. Ta là cây trụ của muội ấy, tất cả hi vọng của muội ấy đều đặt ở trên người ta, ta lại không thể đến gần muội ấy.” Hắn khàn khàn nói.

Hắn sẽ chết, chỉ là không biết ngày chết ở khi nào.

Vì vậy hắn không hy vọng Bảo Tần quá lệ thuộc vào mình! Hắn thậm chí hi vọng, nếu như đứa bé kia có thể hận hắn. . . . thì sẽ tốt hơn thương hắn.

Trần Châu kinh ngạc nhìn nhìn lại hắn. Chân tướng quá mức kinh người, trong khoảng thời gian ngắn, nàng không biết nên làm sao tiếp nhận.

“Chỉ vì vật này” Hắn xoay người gõ nhẹ ba cái ở đầu giường, tiếp đó xoay thanh ngọc hướng ngược chiều kim đồng hồ hai lần, đầu giường đột nhiên văng ra, bên trong là một ngăn ngầm khéo léo tuyệt vời.

Duẩn Đường thò tay vào ngăn ngầm, lấy ra một cái hộp bằng vàng nhỏ. “Cũng bởi vì cất đầu thứ này, mười năm trước phủ Đông vương cơ hồ cửa nát nhà tan.”

Nhìn chằm chằm vật nhỏ phát sáng chói lọi trên lòng bàn tay Duẩn Đường, Trần Châu đau lòng hơn phân nửa.

Đúng rồi.

Tất cả suy đoán đều chiếm được chứng thật, đây chính là mục đích chủ yếu lần này nàng vào phủ Đông vương – đoạt lại hộp bằng vàng có chứa Dạ Minh Long Châu.

Mười năm qua không có ai biết bảo vật bí ẩn rơi vào nơi nào, cho tới nay, giáo chúng đều cho là bảo vật ở trong tay phản đồ, cho đến khi Phượng chủ tử bảo nàng ẩn vào phủ Đông vương, tra rõ đầu đuôi.

Mấy ngày trước Trần Châu từng gặp Phượng chủ tử ở phủ Tứ gia, nàng tự mình suy đoán, phương thức Phượng chủ tử nhận được tin tức, có thể đến từ Tứ gia.

Đưa hộp vàng trở về ngăn ngầm lại, Duẩn Đường đóng ngăn lại, rồi trầm thấp nói: “Mười năm trước tai nạn kia. . . . Tất cả tai họa, chỉ đều do bốn chữ ‘hư tình giả ý’.”

Hư tình giả ý?

Trần Châu nhìn Duẩn Đường, hắn cũng nhìn chăm chú vào nàng, đáy mắt âm trầm xẹt qua mấy vệt ánh lạnh.

“Mùa đông năm ấy, phụ vương dẫn dắt người một nhà chúng ta đến biệt trang ở Thừa Đức, ai cũng không rõ, tại sao trên đường lại bị một đám người bịt mặt vô công cao cường đuổi giết, năm ấy Bảo Tần chưa đủ một tuổi, còn ở trong tã lót, chân của muội ấy bị gãy là do lúc đó bị ném từ xe ngựa xuống. Quý dị hơn chính là, ngay đêm đó mẹ ruột và nhị muội của ta, lại mất tích từ đó.” Hắn bĩu môi, khổ sở chê cười. “Cho tới bây giờ ta mới hiểu được, năm đó đuổi giết cả nhà ta chính là Bạch Liên giáo, mục đích của bọn họ, chính là đồ trong hộp vàng.”

Trước khi chết phụ vương đã kể với hắn hết mọi đầu đuôi – bao gồm mấy năm trước, hoàng thượng lệnh ông tìm về viên Dạ Minh Long Châu, quan hệ đến bí mật không thể cho ai biết của hoàng triều Đại Thanh.

“Việc này có liên quan gì đến hư tình giả ý?” Trần Châu hỏi, rõ ràng nhìn thấy gương mặt hắn co quắp lại.

“Người giả ý đầu tiên, là phụ vương của ta. Vật mà phụ vương muốn, là do ngạch nương ta trộm được. Đồ vốn rơi vào trong tay Bạch Liên giáo, phụ vương vì đoạt lại bảo vật, quyến rũ ngạch nương lúc đó là tỳ nữ của Bạch Liên giáo chủ, lợi dụng thân phận ti tiện của ngạch nương, lời ngon tiếng ngọt xui khiến người yêu của mình liều mạng trộm bảo. Nhưng quá đáng tiếc chính là, từ đầu đến cuối, ông chưa từng thực hiện hứa hẹn của mình – sau khi chuyện thành công, lấy ngạch nương ta làm vợ! Chỉ vì nàng là người Hán.”

Giờ phút này mắt Duẩn Đường là âm trầm, ánh mắt lạnh lùng của hắn chiếu vào người Trần Châu, ở chỗ ấy, nàng không cảm nhận được chút ấm áp nào.

“Người hư tình thứ hai, là ngạch nương của ta. Vì phụ vương bà đã từng phản giáo, cho đến khi bị đuổi giết, bà rút cuộc nghĩ thông suốt, hiểu phụ vương chỉ lợi dụng bà lấy trộm bảo vật trong giáo, từ đầu ông đã nói láo, căn bản không tính lấy bà làm vợ. Vì vậy bà giả bộ mang đi dạ minh châu, khiến phụ vương bị tội làm mất bảo vật! Chính bà vì tránh bị đuổi giết, thật ra đã sớm giấu hộp vàng trong ngăn ngầm. Sau đó bà biến mất, không để ý phụ vương, nhi tử, và ấu nữ chưa tròn một tuổi nữa, từ đó ân đoạn tình tuyệt, chỉ chu toàn tánh mạng của mình!”

Hắn nhếch miệng, gương mặt bi phần lại không hề có nụ cười. Duẩn Đường tiếp tục nói: “Buồn cười nhất chính là, cho đến khi bà rời đi, phụ vương ta mới phát hiện ra mình đã yêu nữ tử mình từng lợi dụng, tất cả cũng đã không còn kịp rồi! Sau khi từ biệt trang Thừa Đức trở lại Kinh Thành, phụ vương trọng thương không hết, đồng thời uất ức thành tật, rốt cuộc bệnh qua đời. Đến đây, phủ Đông vương đã cửa nát nhà tan! Chừa lại, chỉ có một thiếu niên chờ chết và một đứa bé gái bị tật.”

Hắn rút cuộc nói xong rồi, trên mặt đã không có bất kỳ biểu lộ gì.

“Trong cuộc sống có quá nhiều hư tình giả ý, không tới giờ khắc thử thách, cũng không ai biết kết quả như thế nào!” Hắn nói ra lời kết thúc, đôi mắt nhìn nàng trở nên đen hơn, trầm hơn.

Lời nói khổ sở của hắn, khiến Trần Châu hiểu rõ hơn về chuyện này.

Nếu như chỉ là trộm bảo, trả bảo đơn giản, thì việc đời cũng không hỗn loạn. Nhưng người chung quy là người, nhân tính mềm yếu.

Tình yêu không giả, tình trường không uống. Lúc đó nếu như không phải lòng riêng quấy phá, nhân gian có thể ít đi rất nhiều thốn thức, thành tựu nhiều điều tốt hơn.

“Vừa rồi, người cho ta uống gì?” Hắn hỏi nàng, vẻ mặt đã trở lại bình thường.

“Nước trà bình thường.” Nàng lấy lại tinh thần, nhẹ giọng trả lời.

Trần Châu nói xạo.

Phượng tỷ là Bạch Liên giáo chủ, trên tay nắm giữ tất cả kỳ độc trong giáo. Nàng là Bạch Liên thánh nữ, chủ quản tất cả độc vật giải được trong giáo.

Nhưng công hiệu của thuốc giải độc một lần dùng lâu sẽ nghiện, dùng thuốc càng sâu, càng không cách nào trị tận gốc! Thuốc giải vĩnh cửu, vẫn ở trên người Phượng chủ tử.

Duẩn Đường nhìn chăm chú vào nàng, đôi mắt âm trầm của hắn tĩnh mịch như cái động màu đen.

Lần này hắn không giống thường ngày, lấy uy quyền chủ tử biểu hiện ra bất mãn với nàng, cho dù hắn biết rõ nàng ỉn uống, tuyệt sẽ không là “Nước trà” bình thường.

Ý thức được hắn vẫn ôm lấy mình, Trần Châu nhẹ nhàng tránh hắn.

“Người mệt mỏi, nhắm mắt lại nghỉ một chút, một lát trời sẽ sáng.”

“Người sẽ làm bạn với ta?” Hắn nhẹ nhàng hỏi.

Trần Châu yên lặng

Tim giống như bị đè nặng ngàn cân, nàng cơ hồ thở không nổi.

Nàng đau lòng, một phần bởi vì Bảo Nhi, một phần khác là vì nam nhân này.

“Ta sẽ.” Nhìn nam nhân đang mỏi mệt, nàng dịu dàng trả lời.

Duẩn Đường vươn tay, lại ôm lấy nữ nhân bên cạnh một lần nữa.

Không có phản kháng, không hề quật cường, bỏ đi áo khoác lạnh nhạt, nàng mặc cho hắn ôm chặt mình.

Cho đến khi ánh rạng đông đầu tiên hiện ra ở phía chân trời.

9. Chương 9

Trời vừa sáng, bầu trời bắt đầu có tuyết mịn, nhiệt độ rõ ràng giảm xuống rất nhiều.

Thấy nam nhân ngủ say mệt mỏi, Trần Châu yên tâm, lặng lẽ xuống giường mặc xiêm áo, đẩy cửa đi ra ngoài. Bảo Nhi còn ở lại phòng chứa củi, đã qua cả đêm, nàng phải đi xem bệnh trạng của Bảo Nhi có duy trì ổn định hay không.

Vừa mới lướt qua trước vườn, liền nhìn thấy Hương Tụ lo lắng đứng ở cửa, miệng há to nhìn nhìn ra.

“Cô nương, ngài rút cuộc trở lại!” Hương Tụ chạy đến trước mặt Trần Châu, vẻ mặt hình như sắp khóc.

“Hương Tụ? Người không ở lại trong phòng chăm sóc Bảo Nhi, đứng ở cửa miệng làm gì?”

Phát hiện có cái gì không đúng, Trần Châu lập tức đẩy cửa phòng chứa củi ra.

“Chớ đi vào, tiểu cách cách không ở đây! Lý ma ma bế ngài ấy đi rồi!” Hương Tụ kéo tay áo Trần Châu khóc nói.

“Lý ma ma?” Trần Châu hỏi.

“Trước khi trời sáng, Lý ma ma tìm tới nơi này, nhìn thấy ta liền nói tiểu cách cách không thể ở trong phòng chứa củi cũ nát này nữa, ta nói với bà ấy đây là gia ra lệnh, nhưng bà ấy không tin, nói ta nói láo lừa gạt.”

Không thể nào! Trần Châu hồi tưởng lại hôm qua Lý Như Ngọc đã ở trong phòng củi này, Lý ma ma không thể không biết đây là gia cho phép.

Huống chi Lý ma ma từ trước đến giờ không quan tâm Bảo Nhi, không có đạo lý đột nhiên thay đổi thái độ.

“Người biết nàng mang Bảo Nhi tới chỗ nào không?”

“Nhất định là Bảo Tân các.” Hương Tụ suy đoán.

Thật sao? Trần Châu quay đầu lại nhìn bước chân hỗn độn. Sau khi tuyết rơi xuống, dấu chân trên đường mòn cực kỳ rõ ràng.

Bước chân hỗn độn đó đi về phía Vân hồ.

Tuyết rơi không ngừng, dấu chân trên mặt tuyết đã sắp bị che giấu.

“Hương Tụ, người mau đi tìm Thiện tổng quản, tìm được người rồi liền chạy tới Vân Hồ.”

Nói dứt lời, Trần Châu liền đi về phía Vân Hồ.

Đến gần Vân Hồ liền thấy toàn là sương mù, bầu trời bay tuyết, trên hồ đã kết băng.

Đông phủ quá lớn, ngày ẩm thì Vân Hồ đẹp giống như một miếng bảo thạch, nhưng hiện nay nơi này quả thật giống như địa ngục hàn băng.

“Người rất thông minh, quả nhiên tìm tới. Ta sớm chờ người ở đây.” Lý Như Ngọc đứng ở bên hồ, cười nhìn lại Trần Châu.

“Là người mang Bảo Nhi đi hay sao?” Trần Châu nhìn quanh, lại nhìn không tới bóng dáng của Bảo Nhi.

“Theo tính tình của bối lạc gia, nếu như hấn thích một vật, là nhất định phải lấy được.” Lý Như Ngọc tiếp tục tự nói.

“Người đừng kéo xa, Lý ma ma đâu? Bảo Nhi đâu?”

“Ta coi ra, bối lạc gia thích người.” Lý Như Ngọc cười rất quỷ dị. “Nếu như người chịu rời khỏi vương phủ, ta liền nói cho người biết tiểu cách cách đi nơi nào.”

Trần Châu rút cuộc hiểu rõ hàm nghĩa trong lời nói của ả. “Bảo Nhi chỉ là một đứa bé, lợi dụng muội ấy làm lợi thế, loại thủ đoạn này quá hèn hạ rồi!”

“Mẹ ta là bảo mẫu của tiểu cách cách, chăm sóc tiểu cách cách là chuyện cần làm, ta không hiểu rõ người đang nói gì.” Lý Như Ngọc chê cười.

“Giao Bảo Nhi ra đây, ta sẽ rời đi.” Không hề nhiều lời với ả muốn, Trần Châu trực tiếp cam kết như ả muốn.

“Người có thể bảo đảm?”

“Thiện tổng quản sắp đến, người nhất định phải tin tưởng.” Trần Châu nhắc nhở ả.

Quả nhiên, vẻ mặt Lý Như Ngọc có một chút hốt hoảng. “Nếu như Thiện tổng quản không thể lập tức tìm thấy tiểu cách cách, kéo nhiều thời gian hơn, lại càng không có lợi với tiểu cách cách!” Lý Như Ngọc lạnh mặt, đáy mắt càng lộ vẻ ác độc. Ầ từ trong lòng ngực lấy ra một gói bột thuốc màu trắng. “Trừ phi người chịu ăn cái này.”

Trần Châu không chút do dự liền đưa tay lấy gói thuốc trên tay Lý Như Ngọc, ăn vào hơn nửa gói. “Bây giờ có thể nói cho ta biết Bảo Nhi ở nơi nào rồi hả?”

“Người không sợ ta đưa cho người là độc được?” Lý Như Ngọc nheo mắt, yếu ớt hỏi.

“Bảo Nhi ở đâu? Đứa bé kia bệnh rất nặng, nếu như không mau chóng trở về phòng an dưỡng, sẽ xảy ra chuyện!”

“Không được, ta phải nhìn thuốc này phát tác, mới có thể cho người đi.” Lý Như Ngọc âm hiểm cười lạnh.

“Người.”

Đau đầu quá! Trần Châu không thể tin được được hiệu có thể xảy ra nhanh như vậy, trừ phi cái đó là. . . .

“Trong trái tim giống như có một đốm lửa đang đốt, rất nóng đúng không?” Lý Như Ngọc cười ra tiếng. “Người đã uống xuân dược, cả người nóng lên, chỉ trong chốc lát, thể lực của người sẽ hao hết, cơ thể cũng mất độ ẩm.”

Nghe được lời của nàng, đáy lòng Trần Châu lạnh hơn nữa. Nàng hiểu. . . . Lý Như Ngọc muốn nàng chết!

Ở bên cái hồ đủ người chết rét này, một khi mất độ ẩm, sẽ lập tức ngất xỉu, bất tỉnh nhân sự. Không cần nữa khắc sẽ bỏ mạng.

“Ta nói rồi, bối lực gia muốn một vật chắc chắn sẽ không dừng tay, vô luận người đi bao xa, hẳn sẽ tìm người trở về, phương pháp duy nhất chính là khiến người chết!” Lý Như Ngọc suồng sã giữa đầu cười to, tiếng cười bén nhọn ác độc hết sức chói tai.

“Bảo Nhi. Bảo Nhi ở nơi nào?”

“Người sắp chết, còn trông nom nhiều vậy làm cái gì?” Nàng hừ cười, vừa kéo áo khoác trên người vừa lui về phía sau. “Tiểu cách cách có ta mẹ chăm sóc, người đừng lo lắng rồi.”

Trước khi Thiện tổng quản chạy tới, Lý Như Ngọc đã xoay người rời đi.

Trần Châu muốn đuổi theo, nhưng hai chân lại mềm yếu không nghe sai bảo, toàn thân run rẩy không thể khống chế.

“Trần cô nương!”

Xa xa, nàng hình như nghe được âm thanh của Thiện Bảo.

Trước khi nhìn thấy người, nàng đã bối vì mất độ ẩm mà bất tỉnh nhân sự.

Tay bị nắm.

Khi Trần Châu mở mắt, sắc trời đã tối hết. Nàng ngủ ở trong phòng Duẫn Đường, trong phòng rất ẩm áp, góc tường đặt nhiều chậu than, tất cả đều đang cháy.

“Như Ngọc nói với Thiện tổng quản, Lý ma ma phát hiện nàng té xỉu ở bên Vân Hồ.” Âm thanh của nam nhân gần ở bên người của nàng.

Ngẩng mặt thấy Duẫn Đường, Trần Châu lại có cảm giác như đã mấy đời, nàng nhìn thấy một nam nhân sắc mặt tiêu tụy. Trần Châu hồi tưởng lại, Vân Hồ rất gần Bảo Tân các, trước đó Bảo Nhi còn từng ngã vào trong hồ.

Chỉ là, nếu Lý Như Ngọc muốn nàng chết, tại sao nói với Thiện tổng quản mình ở Vân Hồ?

“Hương Tụ nói rồi, nàng đi tìm Bảo Nhi.” Duẫn Đường nói tiếp, âm thanh của hắn rất trầm thấp. “Nàng không nên đến Vân Hồ một mình, bây giờ chỗ đó quá lạnh, không thông thoáng, nếu như không có Như Ngọc, nàng đã mất mạng!”

“Bảo Nhi đây?”

“Hôm qua Bảo Tần đã trở lại Bảo Tân các, về phần Lý ma ma mắc lỗi, ta đã phân phó Thiện Bảo miễn chức của bà ta.” Duẩn Đường nói.

Trần Châu có thể đoán được, Lý Như Ngọc bảo mẫu thân nàng ta mang đi Bảo Nhi, thật ra là vì dẫn mình tới bên hồ. Chuyện xảy ra sau đó Lý ma ma mặc dù bị miễn chức, nhưng Lý Như Ngọc không có việc gì, tại sao nàng ta tìm Thiện tổng quản cứu mình – tại sao nàng ta làm như vậy? !

“Ta muốn đi gặp Bảo Nhi –”

Nàng muốn đứng lên, nhưng hần lại kéo nàng.

“Nàng ngủ mê man một ngày một đêm, vốn đã hết cứu!” Hần nói, âm thanh rất khàn khàn.

Nàng nhìn thấy cằm của hần lún phún râu. “Người. . . . Vẫn ở nơi này?”

Chợt phát hiện hần và bản thân cùng nhau nằm ở dưới chăn, hần vẫn ôm mình nói chuyện –

“Nàng nên biết, muốn giúp một cơ thể sắp chết rét ấm lại, phương pháp tốt nhất chính là ôm chặt người đó!” Hần cười nhẹ.

Nàng rũ mắt xuống, cảm thấy khuôn mặt nóng lên khác thường. “Mặt hồ kết băng, ta không có ngã vào trong hồ, không nên bệnh nặng như vậy.” Hạ mí mắt, âm thanh của nàng có chút run rẩy. “Đại phu có nói tại sao không?” Nàng thử hỏi.

“Đại phu nói, trước khi nàng đến Vân Hồ, có lẽ đã bị Bảo Tần lây bệnh gió rét, cộng thêm lúc đó nóng lòng, bên hồ gió lớn, tuyết lớn, bệnh mới có thể phát nhanh như vậy.” Hần nói.

Cũng có thể, sau khi xuân được phát tác, cũng không khác bình thường mấy. Đại phu có thể không chẩn ra nàng đã uống thuốc.

“Để cho ta đi gặp Bảo Nhi đi! Ta muốn biết muội ấy có khỏe hay không.”

“Nàng đã sắp mất mạng, còn chỉ lo Bảo Tần sao?” Hần hỏi.

“Không, từ nhỏ ta đã sống như vậy!” Trần Châu hồi tưởng lại khi còn bé, từng tình cảnh khốn khổ xẹt qua đầu.

Ở trong phòng ấm áp, dưới cánh chim to lớn của hần, nàng lại như bị mê hoặc, chậm chạp bắt đầu hồi tưởng chuyện cũ.

“Năm ấy, trời có bão tuyết, ta theo mẹ đi trên đường không kiếm được tiền, không thể làm gì khác hơn là đói bụng co lại dưới mái hiên nhà người ta. . . . Ta nhớ rõ ràng, đó là một khu nhà của người có tiền, mái hiên vừa rộng vừa lớn, vừa lúc có thể che đầy gió tuyết. Đến buổi tối, trong nhà truyền ra từng đợt mùi thơm, khi đó ta vừa lạnh, vừa đói bụng đến cả rễ cây cũng có thể nuốt vào! Sau đó, kỳ tích xảy ra, trong tường rào lại có nhiều cái bánh bao lớn nóng hổi bị ném ra, tiếp đó ta liền nghe bên trong có một bé trai nói: “Này, đây là cho các người ăn, mau ăn đi!”

“Ta và mẹ đều không tin. . . . Đó là bánh bao, là bánh bao sao? ! Lại còn là bánh bao nóng nữa!” Nước mắt lặng lẽ trượt xuống hốc mắt Trần Châu.

Nàng vĩnh viễn nhớ, vẻ mặt của mẹ lúc ấy, và mình đã vui mừng, cảm kích cỡ nào. . . .

“Ta và mẹ cẩn thận từng li từng tí nâng lên bánh bao đã dính bụi trên đất, quý trọng thưởng thức từng miếng nhỏ, từng miếng nhỏ, giống như đó là món ăn ngon nhất mà chúng ta từng ăn! Mãi cho đến bánh bao trong tay lạnh hết, chúng ta còn chưa ăn hết nửa cái.” Nụ cười từ từ hiện ra trên mặt Trần Châu. “Cứ như vậy, mấy cái bánh bao nguội giúp ta và mẹ vượt qua trời tuyết lớn gian nan năm ấy.”

Quay đầu, nàng nói cho hần biết: “Người biết không? Căn nhà đó rất giống phủ Đông vương, có lẽ người chính là bé trai tốt bụng đó.”

“Nàng chưa bao giờ từng nói với ta những chuyện này.” Hần nói, con người rất sâu, rất trầm.

Hắn đương nhiên không phải bé trai ném bánh bao đó, nhưng chuyện này hoàn toàn chiếm cứ tâm tư của hắn.

Trần Châu thế này mới ý thức được mình nói cái gì. Vốn là, những lời này, nàng vĩnh viễn sẽ không nói với bất kỳ ai.

“Xin lỗi, ta.”

“Cần gì xin lỗi” Hắn cười nói, ôn tồn hôn mặt của nàng. “Ta thích nghe nàng kể chuyện.” Dịu dàng nói.

Hắn cũng chưa từng hôn nàng như tối nay, trong trí nhớ, nụ hôn của hắn luôn là kích cuồng và bá đạo. “Ta muốn đi thăm Bảo Nhi, có thể không?”

Mặt nàng đỏ. Gần đây, nàng hình như luôn không giữ được tâm tình của mình.

“Thân thể của nàng vẫn còn rất yếu.” Hắn không đồng ý, vẻ mặt xẹt qua một tia tối tăm.

Nét mặt của Duẩn Đường, khiến nàng càng lo lắng bệnh tình của Bảo Nhi. “Sức khỏe Bảo Nhi yếu hơn, để cho ta đi gặp muội ấy đi!”

Hắn không có lập tức đồng ý, tựa hồ đang suy tính cái gì.

“Nếu như nàng muốn gặp Bảo Nhi, như vậy, có người nàng nhất định cũng muốn gặp một lần.” Hắn nói.

“Người nào?”

“Họ Ngô, ở tại Thập Tự Giao Đạo, hắn tự xưng là biểu ca của nàng.”

Là Ngô đại ca! “Đang ở đâu?” Trần Châu hỏi.

“Ở đại sảnh.” Duẩn Đường nói, đôi mắt thâm thúy theo dõi nét mặt của nàng.

Trần Châu đã nghĩ ra mục đích Ngô Viễn Sơn tìm đến mình, nhất định là bởi vì quá lâu không có tin tức, huynh ấy lo lắng nàng xảy ra chuyện, mới có thể ra mặt tìm nàng.

“Ta phải đi gặp huynh ấy.”

“Vậy thì tốt, ta bảo Thiện Bảo chuẩn bị kiệu đưa nàng qua.” Hắn đồng ý. “Nàng đã tỉnh rồi, hoàng thượng cho đòi chúng ta đến Thượng Thư Phòng, tối nay ta nhất định phải vào cung, có lẽ phải đến sáng ngày mới có thể trở về phủ.”

“Ừ.” Muốn nói lại thôi, nàng rút cuộc hỏi: “Nhưng, vết thương trên người người. . . .”

Nàng nhớ, kể từ sau đêm hôm đó, vẫn chưa từng quên.

“Mấy ngày nay không gặp Nhâm, Quý, cũng không gặp.” Hắn cúi mắt, nhàn nhạt nói.

Hắn nói lạnh nhạt, nhưng Trần Châu lại hiểu được, khổ sở khó có thể chịu được lúc độc tính phát tác, đối lại người bình thường căn bản không cách nào chịu đựng, đã sớm điên cuồng.

Đưa mắt nhìn gương mặt anh tuấn của hắn, nàng đã nhìn thấy khuôn mặt khác ẩn núp trong bóng tối của hắn.

Mười năm nay chỉ có thể đợi tử vong, cùng với khổ sở trở mặt nhìn cửa nát nhà tan.

Khổ sở hắn chịu, nhiều hơn bất kỳ ai!

Ở trong phủ Đông vương, nên được bảo vệ không chỉ có Bảo Nhi, còn có nam nhân một mình chịu đựng tất cả, không muốn chia sẻ khổ sở với người khác này.

“Trần Châu!”

Thấy Trần Châu, trên mặt Ngô Viễn Sơn rút cuộc lộ ra nụ cười. Hắn đã chờ ở đại sảnh phủ Đông vương thật lâu.

“Ngô đại ca, sao huynh lại tới đây?”

“Ta –”

Trong đại sảnh Đông phủ có không ít người làm của vương phủ, Ngô Viễn Sơn muốn nói lại thôi, tiếp sửa lời nói: “Lâu như vậy không có tin tức, nên huynh đến xem muội có khỏe không. Thuận đường nói với muội, bằng hữu của chúng ta cũng quan tâm muội, muốn ta gặp muội rồi hỏi thăm giùm một tiếng!”

Nếu như không phải Phượng chủ tử hạ lệnh, hẳn sẽ không lộ diện, sẽ chỉ ở nơi xa bảo vệ nàng.

Trần Châu gật đầu một cái, hơi trầm ngâm, nàng nhẹ giọng nói: “Ta rất khỏe, tin tưởng không lâu là có thể đi về.” Nàng đã hiểu ý của Ngô Viễn Sơn.

Lâu dài không có tin tức, Phượng chủ tử cũng nên bắt đầu quan tâm tình thế tiến triển.

Nghe được câu này, Ngô Viễn Sơn thở phào nhẹ nhõm. “Muội gầy đi, khí sắc không tốt lắm.”

“Ta không sao.” Trần Châu cười nói.

Ngô Viễn Sơn cũng nhìn nàng chăm chăm. “Muội. . . . Muội cười.”

Biết nhau nhiều năm rồi, hẳn lại chưa từng thấy Trần Châu cười. Trong trí nhớ nàng vẫn rất lạnh nhạt, không có tâm tình, chưa bao giờ toát ra tình cảm.

Nụ cười này hòa tan lòng của Ngô Viễn Sơn, lại càng làm cho hắn giật mình –

Là chuyện gì thay đổi Trần Châu?

“Còn có việc sao? Ngô đại ca?” Nàng dịu dàng hỏi.

“Không có. . . . Không sao, chính là như vậy!”

“Như vậy ta còn có chuyện phải làm, không thể theo huynh.” Không đợi Ngô Viễn Sơn trả lời, nàng đã nhảy ra bên ngoài phòng. “Ngô đại ca, cảm ơn huynh đến thăm ta.”

Trước khi đi, nàng cười nói với Ngô Viễn Sơn.

Ngô Viễn Sơn ngốc tại chỗ, thật lâu không thể hồi hồn.

Tạm biệt Ngô Viễn Sơn xong, Trần Châu vội vã chạy ra, chạy thẳng tới “Bảo Tân các”.

Vì không biết gì, nên trước khi thấy Bảo Nhi, tâm tình của nàng vẫn bình tĩnh không được.

“Cô nương!”

Ở trong phòng Bảo Nhi, Hương Tụ mới nhìn thấy Trần Châu, nước mắt liền đổ rào rào xuống.

“Đừng khóc!” Trần Châu an ủi Hương Tụ, đồng thời chạy vội tới trước giường Bảo Nhi, mong đợi thấy một đứa bé sắp hết bệnh –

“Bảo Nhi!”

Nắm lấy tay nhỏ nổi đầy thủy đậu của Bảo Tân, tim của Trần Châu cơ hồ bể ra!

Nàng nhìn thấy một đứa bé đang giãy giụa trước cái chết. Nàng biết một khi phát đậu thì trong mấy ngày không thể khỏi, nhưng Bảo Nhi rõ ràng bệnh rất nặng. Đứa nhỏ này hôn mê còn liều mạng thở, giống như có người đang nhéo cổ họng của nàng, vô tình bóp chết tánh mạng của nàng.

“Kể từ sau khi Lý ma ma ẵm tiểu cách cách trở về Bảo Tân các, bệnh của tiểu cách cách liền tăng thêm.” Hương Tụ khóc nói.

Tim Trần Châu lạnh hết nửa. “Bảo Nhi, muội nghe Trần tỷ tỷ đang kêu muội không? Bảo Nhi?”

“Trần tỷ tỷ.”

Bảo Tân nửa mê nửa tỉnh, cố hết sức hí mí mắt nhìn lại Trần Châu.

“Bảo Nhi, muội phải tiếp tục chống đỡ, ngàn vạn lần không thể buông tha!”

“Ừm.”

Nhìn ra được, thần trí của đứa bé này không rõ! Trái tim Trân Châu thật đau, nàng cảm thấy Bảo Nhi cách mình càng ngày càng xa.

“Hương Tụ, người đi ra ngoài trước, ta có lời đối nói Bảo Nhi.”

“Ừ.” Hương Tụ giơ tay lên lau chùi nước mắt, sau đó đi ra ngoài, canh ở ngoài cửa.

“Bảo Nhi, muội thương đại ca Duẫn Đường không? sau khi ”Hương Tụ đi, Trân Châu đứng ở bên giường Bảo Tần, nhẹ giọng hỏi nàng.

“Đại ca.”

Nghe được tên Duẫn Đường, mí mắt sưng vù của đứa bé hơi hé ra một chút.

“Muội đã nói, đại ca không phải như người khác nghĩ – muội biết nguyên nhân, có đúng hay không?”

Duẫn Đường cho là Bảo Nhi không hiểu việc đời, nhưng nàng sớm suy đoán, Bảo Nhi căn bản biết bệnh của Duẫn Đường! Bảo Nhi là một đứa bé thông minh, khi người thân duy nhất cố gắng xa lánh nàng, nhưng cũng không giải thích lý do, chính nàng sẽ tìm được nguyên nhân.

Nước mắt trượt xuống gò má của Bảo Tần, thấm ướt hơn phân nửa cái gối.

Đứa nhỏ này quả nhiên biết “Bảo Nhi, muội có thể chịu đựng được, giúp đại ca một lần không?” Nàng rất nghiêm túc hỏi Bảo Tần.

Nàng đã tìm được một lý do – một lý do khiến Bảo Nhi nhất định phải sống tiếp!

“Ta.”

“Muội nhất định có thể, phải hay không?”

Thở hổn hển, Bảo Tần hao hết khó khăn. Rốt cuộc, nàng gạt đầu một cái, lực ý chí khắc phục ốm đau.

Thấy Bảo Tần gạt đầu, Trân Châu cầm thật chặt tay cô gái nhỏ, trong lòng dấy lên một tia hi vọng.

“Rất tốt, hiện tại ta sẽ tạm thời rời khỏi phủ Đông vương, sau nửa canh giờ ta sẽ trở lại, sau đó giao uội một vật. Tiếp đó ta sẽ rời khỏi vương phủ hai ngày, trước khi ta trở về, ta muốn muội thay ta bảo vệ một vật.”

Đứng ở giường trước, Trân Châu dịu dàng nói ra toàn bộ kế hoạch ở bên tai cô gái nhỏ.

10. Chương 10

Người đã không còn ở đây.

Duẫn Đường một lần phủ liên đã hỏi Thiện tổng quản, Trân Châu – hần đã sớm biết tên thật của nàng – ngay đêm hần rời khỏi vương phủ, nàng cũng xuất phủ.

Vật ở trong ngăn ngầm đó cũng không cánh mà bay.

Duẫn Đường ngồi ở trên giường gạch, vẻ mặt của hần nghiêm túc, gần như nghiêm nghị –

Hần thua?

Nhân tính vốn không nên lấy ra làm tiền đánh cược, hần lại hoang đường đến tin tưởng một chuyện không thể nào xảy ra?

“Bối lặc gia?”

Trong phòng rộng rãi, Thiện Bảo lo lắng hỏi thăm chủ tử cúi đầu ngụyet nhìn mặt đất, im lặng không lên tiếng.

“Người đi ra ngoài.”

Thiện Bảo vẫn đứng tại chỗ bất động, ông không yên lòng. Bởi vì ông hiểu biết rõ chủ tử của mình, chưa bao giờ sẽ cúi đầu với số mạng – thân là người hầu lâu năm của Đông phủ, chuyện xảy ra ở Đông phủ ông rõ ràng nhất. Ông biết, chủ nhân của mình làm sao chịu đựng khổ sở trên người.

Cho đến khi nữ tử khó hiểu đó xông vào Đông phủ, nàng ấy dùng tinh thần không sợ sệt chống đối sự lạnh lùng của ngài ấy, khóa chặt lòng phòng bị chủ nhân. Vốn Thiện Bảo cũng cho rằng, nàng ấy tới thay đổi hết thảy.

Nhưng, sau khi bối lạc gia biết nàng đã rời đi, Thiện Bảo lại thấy được vẻ mặt tiêu điều chưa từng có của Duận Đường.

“Bối lạc gia, Trần cô nương có lẽ sẽ lập tức trở lại –”

“Đi ra ngoài!”

Lần này, chủ nhân của ông đã giống như một con thú dữ, điên cuồng khiển trách ông.

Thiện Bảo biết, lần này là thật hết cứu.

Tim của chủ nhân đã chết, không có bất kỳ sự vật có thể cứu ngài.

Yên lặng. Rời khỏi phòng ngủ, trong không gian to lớn trừ nam nhân đang chờ đợi, thì chỉ còn lại gió bắc thổi vù vù vào phòng và tiếng thở dài của Thiện Bảo.

Trần Châu tự tay giao hộp vàng cho Phượng tử.

“Muội hoàn thành nhiệm vụ rồi, có thể lấy đồ từ tay bối lạc Duẫn Đường, đây không phải là một chuyện đơn giản.” Phượng tử nhàn nhạt nói, mắt tuấn mỹ nhìn đồng bạn trung thực nhất của nàng, giống như người nhà.

“Ta chỉ có thể lấy đến cái này, về phần cái chìa khóa, vẫn còn ở trong tay thiếu phúc tấn phủ Cung thân vương.” Trần Châu nhìn vị chủ tử nàng luôn kính yêu.

Phượng tử gật đầu một cái. “Ta sẽ tìm người lấy chìa khóa về.”

Phượng tử biết ý của Trần Châu – nàng đã vô tâm đoạt lại chìa khóa vàng.

“Ta. . . bây giờ, ta muốn xin ngài một thứ.” Trước khi Phượng tử đưa tay thu hồi hộp vàng, Trần Châu nói.

“Muội muốn cái gì?”

“Thuốc giải.”

Phượng tử đưa mắt nhìn nàng, không có bày tỏ khẳng định hay không, nàng cất hộp vàng trước: “Tại sao cần thuốc giải?”

“Vì. Cứu một người bạn.” Trần Châu nói xạo.

“Bằng hữu rất quan trọng?”

“Đúng vậy.”

Phượng tử cúi mắt, thần bí cười. “Ta thấy, muội giống như tính toán rồi đi?”

“Đúng, ta muốn tạm biệt ngài.”

“Tại sao, muội không giúp ta nữa?”

“Ta mệt mỏi, muốn cùng nhau quy ẩn với mẹ ta.”

“Nhưng mà nghiệp lớn của chúng ta chưa thành công, muội là Thánh nữ trong giáo, muội đi rồi, ta làm sao giao phó với những người khác?”

“Vậy thì không cần giao phó. Nếu như ngài cần ta, ta vẫn sẽ về bên cạnh ngài.” Nàng lấy ra thánh lệnh bài trong ngực, nhẹ nhàng bỏ lên trên bàn.

“Trở lại bên cạnh ta, chống lại bằng hữu của muội sao?” Phượng tử không có đưa tay thu hồi lệnh bài đặt tại trên bàn, nàng đưa mắt nhìn ánh mắt của Trân Châu, con người xinh đẹp phóng xạ ra ánh sáng khác thường.

Trân Châu lẳng lặng nhìn lại nàng. Không ngoài ý khi Phượng tử đoán được cái gì.

Nếu như nàng có thể bị lừa gạt, như vậy thì không phải là Bạch Liên giáo chủ.

“Không, ta sẽ ngăn cản ngài.”

Phượng tử lại mỉm cười một lần nữa. “Cái gì là đạo tâm, Trân Châu? Ta muốn nghe giải thích của muội.”

“Lòng người nguy hiểm, đạo tâm tinh vi. Nguy hiểm phải nhanh nhạy, chỉ có quân tử mới hiểu rõ.”

“Rất tốt, phần này là từ ‘Đạo Kinh’. Nhưng cái gì gọi là ‘lòng người’?”

“Lòng người và đạo tâm, chỉ ở một lòng, lại chia ra thật lòng và đạo tâm.”

“Ừ, đây là Dương Minh tiên sinh nói. Như vậy, làm sao mới biết là thật?”

“Từ lòng người hướng đến đạo tâm, nhìn kỹ và cảm nhận, không ngại lòng người, là chánh đạo.”

Phượng tử từ trong ngực lấy bình thuốc ra. “Lòng ta và lòng muội là lòng người, chánh đạo là chân lý. Muội mang thuốc giải đi đi!”

“Phượng chủ tử.”

“Gọi ta là Phượng tử chứ?” Dung nhan sáng rõ của nàng chợt ảm đạm. “Trân Châu, ta rất hâm mộ muội, muội có dũng khí hơn ta.”

“Trong lòng ngài rõ ràng, một khi rõ ràng, cũng sẽ không bị mê hoặc.” Trân Châu nói, nàng mỉm cười với Phượng tử.

Tất cả không cần nói.

Sau khi Trân Châu đi, Phượng tử từ trong lòng móc ra một thanh chìa khóa vàng, sau đó mở ra hộp bằng vàng.

Trong hộp vàng, quả nhiên đã không có vật gì.

“Phượng chủ tử, người đã sớm biết Dạ Minh Long Châu vẫn còn ở phủ Đông vương, tại sao cho Trân Châu thuốc giải?”

Ngô Viễn Sơn vẫn ẩn thân tại phía sau rèm rồi cuộc lộ diện, ánh mắt của hắn hiển nhiên rất kích động. Hắn nghe không hiểu đối thoại của hai người, cũng không tán thành hành động của Phượng tử.

Phượng tử nhẹ giọng thở dài.

Khi Trân Châu từ nơi phúc tấn Cung thân vương mượn đi chìa khóa vàng, mở ra hộp vàng lấy đi Dạ Minh Long Châu, rồi trả lại chìa khóa, thì cái chìa khóa cũng đã rơi vào trên tay Phượng tử.

Phượng tử đã sớm bày tai mắt ở phủ Cung thân vương.

Từ hơn nửa năm trước, Trân Châu biết cái chìa khóa ở trong tay thiếu phúc tấn phủ Cung thân vương, nàng lại bởi vì đồng tình với Kim Tỏa, mà không lấy đi chìa khóa vàng, cũng đã xác định rõ ràng số mạng phản giáo của nàng.

“Tâm ý người dành cho Trân Châu, muội ấy là hiểu rõ. Nhưng người chưa từng thử mở ra phòng bị trong lòng muội ấy, mà bây giờ có một người. . . . Hắn đã làm được.” Phượng tử nhàn nhạt nói.

Ngô Viễn Sơn kinh ngạc nhìn nhìn chăm chăm cô gái tuần mỹ, nói không ra một câu nào nữa.

“Vật như vậy, không có lợi cho người lấy được nó. Chỉ rước người có lòng mơ ước, người tranh ta đoạt, cuối cùng chỉ còn giết chóc. . . . Tranh giành trên đời, có quan hệ gì với Dạ Minh Long Châu đâu? Thiên cổ tới nay, chỉ có lòng tham, tức giận và cuồng dại không ngừng.”

Từ lòng người đến đạo tâm. Ý trời sớm định, lòng người ủng hộ hay phản đối. . . . khí số của Đại Minh sớm không còn.

Thở dài yếu ớt, nàng ngẩng đầu lên nhìn lên bầu trời đêm, không nói nữa.

ban đêm ở hành Bắc Kinh, luôn là hết sức mê người.

Thời gian nhiều hơn Trân Châu dự đoán ba ngày. Năm ngày trước nàng ra khỏi thành chạy tới cứ điểm tổng giáo thiết lập tại ngoài thành, đợi ba ngày rốt cuộc nhìn thấy Phương tử, cũng lấy được thuốc giải nàng muốn.

Trân Châu tin tưởng Phương tử đã biết tất cả, nhưng nàng ấy lại ình rời đi.

Trải qua năm ngày, mệt mỏi trở lại phủ Đông vương, tâm tình của Trân Châu chỉ có thể dùng tâm thần thấp thỏm hình dung –

Nàng sợ sẽ không còn được gặp lại Bảo Nhi. .

Lúc nửa đêm, vì không kinh nhiều mọi người, nàng lặng lẽ vào Bảo Tân các. Nhìn thấy Bảo Nhi an tường ngủ, Trân Châu biết bệnh tình của nàng chuyển nguy thành an rồi.

Giấu thuốc giải dưới gối đầu của Bảo Nhi, nàng rút cuộc thực hiện cam kết với Bảo Nhi. Đưa tay vuốt tóc mai rối loạn của đứa bé, lúc này nàng mới nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng ngủ. . . .

Mới khép lại cửa phòng, nàng lập tức bị một cánh tay sắt mạnh mẽ che lại miệng mũi –

“Người lại trở về tự chui đầu vào lưới?”

Âm thanh khàn đục của Duẫn Đường từ sau lưng nàng truyền tới. “Ta còn tưởng rằng ngươi tốt với Bảo Tân, cũng chỉ là diễn trò, không ngờ ngươi lại thật đồng tình với đứa bé đáng thương này?”

“Duẫn. . . .”

Nàng muốn gọi tên hắn, tay của hắn lại cứng rắn như sắt, thô bạo ngăn chặn đôi môi của nàng.

“Lý Như Ngọc phát hiện mặt nạ da người, và một cái lệnh bài của Bạch Liên giáo trong phòng ngươi. Nàng ta tổn thương ngươi, để cho ta có cơ hội lục soát hành lý của ngươi, vạch trần thân phận của ngươi. Nàng ta rất thông minh, biết mượn tay ta giết ngươi. . . . Mà ta, ta lại ngu xuẩn cho ngươi cơ hội ?” Duẫn Đường âm trầm cười lạnh.

Lý Như Ngọc lạnh lùng cho rằng chỉ cần vạch trần thân phận của Trân Châu, là có thể mượn tay hắn giết chết Trân Châu. Nhưng không biết trước khi nàng ta hạ xuân được, hắn đã sớm biết mục đích Trân Châu ẩn vào vương phủ?

Người bình thường há có thể tùy ý tiến vào phủ Đông vương, đêm “Bảo Tân các” bị phóng hỏa hắn đã sinh nghi, nếu không phải trải qua điều tra kỹ càng, hắn há có thể để cho nàng bình yên vô sự tiếp tục ở lại vương phủ? ?

Một nữ nhân ác độc, cũng đều không thể tha thứ như nữ nhân hư tình giả ý này.

Hắn đuổi đi Lý Như Ngọc và mẫu thân cấu kết với nhau làm việc xấu của ả, lưu đầy hai ả tới phương Bắc, không cho phép bước vào Kinh Thành một bước nào nữa.

Về phần hắn không vạch trần Trân Châu, vốn là muốn lợi dụng nàng dụ ra người ở Bạch Liên giáo, thậm chí tìm ra sào huyệt Bạch Liên giáo, đồng loạt diệt gọn tà giáo. Nhưng hắn vẫn bị “Hư tình giả ý” nàng dành ình, và Bảo Tân làm ê hoặc –

Cõi đời này tất cả nữ nhân đều không thể tin tưởng?

Họ âm hiểm, xảo trá, biết dùng tâm cơ, tràn đầy lòng tham.

Họ đều không thể tin tưởng, tựa như gạch nung của hán phản bội phụ vương, và con cái ruột thịt?

“Tại sao không để ta tin tưởng người?”

Hắn điên cuồng hét lên một tiếng, bàn tay dùng sức bỏ qua một bên – nguyên bản có thể vặn gãy cái cổ yếu ớt của nàng, lại phất qua không trung, cũng ném nàng ra ngoài năm thước, toàn thân vết thương chồng chất.

“Tại sao cô phụ tin tưởng của ta!”

Duẩn Đường đỏ mắt tiếp tục chất vấn, giọng điệu chuyển thành âm trầm, nắm chặt quả đấm, sắp hươ rồi lại đột nhiên ngừng – dòng máu cuồng bạo trên cổ tay hắn, khiến cho gân xanh như muốn bắn ra.

“Tại sao trở về?”

Hắn cắn răng gặm nhẹ, trừng mắt nhìn nàng, ánh mắt cuồng bạo, phức tạp, âm u.

Suy yếu nằm ở trên đá lạnh lẽo, trái tim Trần Châu không cảm thấy hận, nhưng lại đau lòng.

Lời nói của Duẩn Đường, khiến Trần Châu rốt cuộc hiểu rõ mục đích Lý Như Ngọc dùng xuân dược làm mình hôn mê.

Nâng lên con người, nàng nhìn thấy ánh mắt tràn đầy khinh bỉ của Duẩn Đường, thù hận vì bị người khác phản bội tích lũy mười năm nay, vào giờ khắc này đã che mất lý trí của hắn.

Nàng không nghi ngờ chút nào, sau một khắc, hắn sẽ giết mình.

Nhưng trong đáy mắt nam nhân này, Trần Châu lại nhìn thấy tổn thương sâu sắc trong mắt hắn. . . . Đây là một nam nhân đáy lòng có thương tích, nàng phải làm sao mới làm hắn không còn phòng bị, làm sao khiến hắn hiểu nàng cho tới bây giờ đều không tổn thương hắn.

“Bối lạc gia?”

Âm thanh của Hương Tụ vang lên trước phòng.

Thừa cơ hội này, Trần Châu xoay người muốn chạy vào rừng cây kế lầu các, Duẩn Đường lại không chút lưu tình ra tay – một chưởng trí mạng, đánh trúng lưng của nàng.

Một chưởng này khiến Trần Châu ngã rất nặng, trong miệng lập tức nôn ra máu màu đỏ

Khi thấy rõ ràng người học máu là Trần Châu, Hương Tụ giật mình thét chói tai –

“Cô nương – bối lạc gia, dừng!”

Không còn kịp biết rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Hương Tụ không chút nào suy tính nhào tới dưới chân Duẩn Đường, liều mạng ôm lấy chân Duẩn Đường –

“Cô nương, đi mau, đi mau!”

Trần Châu che ngực, cố nén đau đớn trên thân thể, lợi dụng thời khắc ngăn ngừa Hương Tụ ngăn trở Duẩn Đường, dùng hết tất cả hơi sức nhảy lên mái hiên, thừa dịp ban đêm chạy ra khỏi phủ Đông vương.

Đêm khuya, trên đường phố thành Bắc Kinh bắt đầu có tuyết rơi xuống.

Bông tuyết tung bay, vô số tâm sự, hận không thể nói.

Đến gần một dòng sông nhỏ kế “Di Đà tự” ở ngoại ô, quanh năm nước chảy róc rách không ngừng.

Nữ ni trong chùa gọi con sông không ngừng chảy này là “sông Vong Ưu”. Bởi vì quên lo lắng, cho nên không biết thời tiết bốn mùa, ngày đông sẽ không kết băng, mùa hè cũng không khô kiệt. Cả ngày nước chảy róc rách, thanh âm tựa như ca xướng.

Nữ sư phụ trong chùa nói uống nước sông Vong Ưu có thể quên lo lắng. Chỉ có Trần Châu biết, nước sông Vong Ưu không thể quên lo, nó theo thời tiết bốn mùa, tự có ấm lạnh.

Ngửa đầu nhìn bầu trời không ngừng rơi tuyết. Trận tuyết năm nay đã rơi liền ba tháng, không biết ngày nào mới bằng lòng bỏ qua.

“Khụ khụ?”

Tiếng ho khan nhẹ khiến ngực đau nhức, Trần Châu che tim, lôi kéo áo ấm trên người.

Ba tháng trước, Duẩn Đường đánh một chưởng rất nặng, Trần Châu biết, hẳn quyết tâm muốn đoạt mạng của nàng. Khi đó nếu không nhờ linh dược của Phượng tỷ, nàng tuyệt đối không còn mạng.

Trong cái hộp vàng nàng giao cho Phượng tỷ đã không còn vật gì. Nhưng Trần Châu không ngờ, sau đó Phượng tỷ chẳng những thả nàng, còn cứu mạng của nàng.

Phượng tỷ đã đồng ý cho nàng rời khỏi Bạch Liên giáo. Từ nay về sau, nàng là người tự do rồi.

Nhìn vào trong sông, Trần Châu hà khí nóng vào lòng bàn tay, vẫn không thể khiến mình ấm áp hơn. Trời thật là lạnh! Ngồi một hồi nữa nàng nhất định phải trở về phòng. . . .

Trong gió tuyết rét lạnh, đột nhiên có một cảm giác ấm áp gần sát buồng tim Trần Châu.

Nàng vừa quay người, liền cho là mình đang nằm mơ. . . . Nàng lại nhìn thấy khuôn mặt ba tháng qua, chỉ có thể gặp nhau ở trong mộng.

“Duẩn Đường?”

“Nàng rốt cuộc chịu trực tiếp kêu tên của ta.” Duẩn Đường ghen ngào nói, tầm mắt không thể dời khỏi nữ tử có khuôn mặt trắng nõn, chóp mũi cong đến đỏ lên trước mắt.

Mấy ngày nay hắn chịu hết hành hạ khổ sở, cho đến khi Bảo Tần lành bệnh tỉnh táo, hắn mới từ trong miệng đứa bé kia biết được “Chân tướng”.

Thì ra là, nàng lấy đi hộp bằng vàng để đổi thuốc giải cho hắn, nhưng đã sớm giao Dạ Minh Long Châu trong hộp vàng cho Bảo Tần bảo vệ trông nom. Dạ Minh Long Châu vẫn chưa từng rời khỏi phủ Đông vương, giống như mười mấy năm trước.

Khác biệt là, tiểu nữ tử nhu nhược này không tiếc lấy sinh mệnh của mình đổi lấy thuốc giải, còn đưa tặng một món quà tên là “tin tưởng” đến phủ Đông vương cho hắn. . . .

“Khụ khụ!”

Nàng lại ho hai tiếng, âm thanh yếu ớt này nín chặt ngực hắn.

“Ngàngi thật khờ, tại sao không cho ta biết rõ?” Duẩn Đường tiến lên một bước, rốt cuộc nhịn không được vươn tay ôm chặt lấy tiểu nữ nhân ba tháng qua luôn hiện ra trong giấc mộng của hắn.

Lúc ôm lấy Trần Châu, trái tim co lại của Duẩn Đường rốt cuộc hơi buông lỏng, chậm rãi thở ra. Nguyên nhân khiến hắn thoáng yên tâm là, nàng không có cự tuyệt hắn.

“Chàng. . . . Làm sao tìm được nơi này?” Trần Châu kinh ngạc hỏi. Rất nghi ngờ việc hắn đột nhiên xuất hiện.

Niềm an ủi duy nhất là, hắn không còn hiểu lầm mình, nhất định là Bảo Nhi không có việc gì hắn mới biết được chân tướng.

“Nàng hận ta không?” Hắn hỏi.

Nguyên tưởng rằng nàng đã chết vì một chưởng tàn nhẫn của mình, nếu không có Tứ a ca đánh thức, hẳn sẽ không nghĩ tới nàng tránh ở nơi này dưỡng thương.

Về phần Tứ a ca từ chỗ nào biết được tung tích của nàng, trước khi tìm thấy Trần Châu hẳn không có ý định cẩn thận tra hỏi, về sau hẳn nhất định sẽ hỏi rõ chân tướng.

Trần Châu lắc đầu. “Không. . . .”

“Đừng nói cho ta biết mấy lời hoang đường như ‘không có yêu, thì không cần hận!’” Hấn nhú mày, lầm bầm nguyên rủa.

Trân Châu cười. Nàng lần đầu tiên nhìn thấy hấn cau mày.

“Nàng cười cái gì?”

“Thì ra là bối lực gia hùng tài vĩ lược, cũng có chuyện không rõ.”

Duẩn Đường sừng mặt lên. “Tốt thật, nàng giấu cọt ta?”

Hấn giả bộ tức giận, lại thừa dịp nàng giãy giụa, thuận thế ôm chặt cô gái trong ngực.

“Ta vốn không tính ở lại bên cạnh chàng.” Ngưỡng mặt lên cười nhìn hấn, Trân Châu không oán không hối. “Cũng không hận một chương kia của chàng, mặc dù nó khiến ta đau đớn thật lâu.”

Nàng từng nghe Kim Tỏa nói, mẹ ruột của Kim Tỏa luôn lo lắng cho phu quân, khi bị bệnh liệt giường, còn thường xuyên lấy ra những bức thư năm xưa – đó là mấy bức thư tình mà năm đó vương gia tự viết cho bà khi hai người yêu nhau.

Nếu như chỉ là một lúc tức giận, sau khi tai họa đi qua có thể quay đầu về tìm Vương Gia, nhưng bà ấy không có.

Tại sao không quay đầu lại? Không phải bởi vì hận, tình sâu đậm không có oán. . . .

Nếu chàng phụ ta, ta cũng không cần.

Lựa chọn yêu, vốn đã đánh cược. Năm đó mẹ của Kim Tỏa quyết định trộm bảo, đã hiểu đạo lý này rồi?

Là bởi vì sợ gây họa cho phu quân mình yêu, cùng với con ruột của mình, cho nên mới bất đắc dĩ dứt bỏ, tránh ra xa xa.

“Về sau, đời này kiếp này ta sẽ không cho cho nàng rời khỏi ra nữa! Ta nên làm thế nào. . . . Mới có thể bồi thường thiếu sót với nàng?” Duẩn Đường khàn khàn nói, ngắm nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, ngực dâng lên áy náy và đau lòng nồng đậm.

“Ta thật đói.” Trân Châu cười nhìn hấn, không có trực tiếp trả lời vấn đề của hấn, lại yếu ớt nói: “Mẹ nói, phải ăn cơm xong mới có thể uống thuốc, mà ta chỉ muốn ăn –”

“Bánh bao nóng?”

Hấn lấy ra một túi bánh bao nóng còn bốc hơi từ trong áo khoác ngoài.

Trân Châu ngây dại.

Hấn biết nàng cần gì, vì khiến nàng vui, thậm chí ngay cả thứ này cũng nghĩ đến?

“Không hổ là công tử phong lưu vang danh kinh thành, bản lãnh lấy lòng nữ nhân quả nhiên rất tinh.” Nàng giấu cọt hấn, lấy bánh bao ra, cắn từng miếng nhỏ, ăn say sưa ngon lành.

Thâm tình ngắm nhìn nét mặt khó được ngây thơ của nàng, không hề quan tâm sự nhanh mồm nhanh miệng trời sanh của nàng nữa, ngược lại cảm thấy bị nhạo báng là một loại hạnh phúc.

May mắn nàng còn có thể ở lại bên cạnh mình, may mắn ông trời không có cướp đi tánh mạng của nàng, may mắn nàng cũng có một chút động lòng với mình.

Nàng đã tặng hấn món quà “tin tưởng”. Mà hấn có thể cho nàng, chỉ có bánh bao nóng hổi, trái tim nóng rực, và tình yêu mãi mãi không thay đổi của mình.

Hết trọn bộ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cach-cach-cat-tuong>